

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FORBIDDEN MATES

3

DARK & DEADLY PREDATORS

LOLA GLASS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DAak & DEADLY PaedAioas

Yasak Eşler 3

Lola GLASS

CONIENIS

1. [Vayme](#)
 2. [Kaelle](#)
 3. [Kaelle](#)
 4. [Kaelle](#)
 5. [Vayme](#)
 6. [Kaelle](#)
 7. [Kaelle](#)
 8. [Kaelle](#)
 9. [Kaelle](#)
 10. [Kaelle](#)
 11. [Kaelle](#)
 12. [Vayme](#)
 13. [Kaelle](#)
 14. [Kaelle](#)
 15. [Kaelle](#)
 16. [Kaelle](#)
 17. [Kaelle](#)
 18. [Vayme](#)
 19. [Kaelle](#)
 20. [Kaelle](#)
 21. [Kaelle](#)
 22. [Kaelle](#)
 23. [Kaelle](#)
 24. [Vayme](#)
 25. [Kaelle](#)
 26. [Kaelle](#)
 27. [Kaelle](#)
 28. [Vayme](#)
- [Epilog Sonradan](#)
[Düşünülenler](#)
[Bonus Epilog](#)
- [Lola Glass'ın Tüm Serileri](#)
[İletişimde Kalın](#)
[Yazar Hakkında](#)

Telif Hakkı © 2023 Lola Glass

authorlolaglass.com

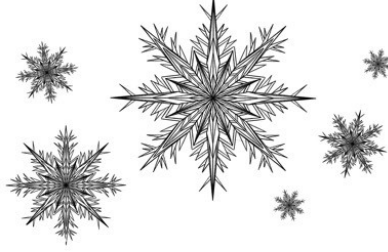
Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Aura tarafından kapak

İlk görüşte aşkı vaaz eden tüm masallara

СпArtea 1

VAYME

W Bakışlarım kayalık dağ yamacını tararken ind saçlarımı çekiştirdi.
Dağın eteğindeki kasabanın, elflerin beni bulmam için gönderdiği dişiyi
barındırmadığını anlamam sadece bir anımı aldı.
Yakınlarda bir yerde olmalıydı.

Dağ yamacını taramaya devam ederken bağlı xuno'm Strong'u kulaklarının
arkasından kaşıldım, ta ki...

Şurada.

Mavi bir ışık gözüme çarptı.

Ufak tefek, kırılgan görünümlü bir kadın gizli bir mağaradan çıktı ve aşağıdaki
kasabaya baktı. Teni solgundu ve elbisesi hem kirli hem de büyüktü ama
dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve kobalt rengi saçları rüzgârda
hafifçe dalgalanıyordu.

Derimin altında bir kaşıntı, omurgamda onunla ilgili önemli bir şey olduğunu
söyleyen sihirli bir karıncalanma vardı.

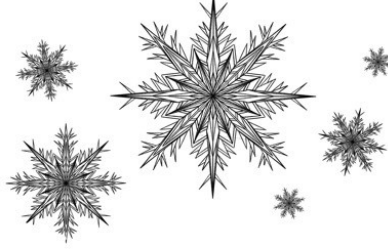
Bakışları bana kaydı ve gözleri lanet ruhuma dikilmiş gibi görünürken mutluluğu
kayboldu. İnsan bakışlarının ağaçların arasından beni görebilmesi için çok uzakta
olmalıydım ama etrafta bakabileceği başka bir şey yoktu.

Göründüğü kadar hızlı bir şekilde mağaraya geri döndü, görünüşe göre benim eşim olmak için benim kadar heyecanlıydı.

Veil, bu bir kabus olacaktı.

CHARIEA Z

KAELLE

I Mağaraya geri adım attım, göğsümde çarpan kalbime elimi kaldırdım. Orada biri ya da bir *şey vardı*. Aurası daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

daha önce hiç görmedim. Daha karanlık, daha ölümcül ve çok daha güçlü.

Bir parçam bunun tehlikesine kapılmıştı ama kendimi bu şekilde riske atamayacağımı biliyordum.

Ait olduğum yer mağaramdı.

Benim için ve diğer herkes için güvenliydi.

Dışarıdaki *şey* kadar güç yayan ölümcül bir güce karşı pek işe yaramayacak olsa da, ailemin benim için mağaranın içine inşa ettiği kalın taş kapıyı kapattım ve onu da kilitledim.

Göğsüm hızla yükselip alçaldı ve korkum daha da yoğunlaştı, bu da rüzgârımın artacağı anlamına geliyordu.

Bir fırtına yaratmadan önce kendimi

sakinleştirmeliydim. Ailemin sahip olduğu azıcık

şeyi de yok etmeden önce. Önce ben-

Taş kapı yüksek sesle çalındı. Bedenim

hareketsiz kaldı.

Rüzgâr daha sert eserek saçlarımı ve elbisemi savurdu.

Eğer onlar ya da kasabadan başka biri olsaydı ailemi dağa çıkan patikada görürdüm.

Bu da dışarıda gördüğüm o *şeyin* kapıyı çaldığı anlamına geliyordu. Tekrar çaldı, daha yüksek sesle.

Kalbim daha hızlı atıyordu.

"Beni kapıyı kırmak zorunda bırakma," diye homurdandı erkeksi bir ses.

Peçe.

Bir adamdı.

Karanlık, ölümcül bir aurası olan bir adam.

Perdemiz dünyamızı diğerinden ayırıyordu ve bilmediğim bir nedenden ötürü sık sık perdeyi lanetliyorduk, ama bu adam kesinlikle ve sağlam bir şekilde perdenin benim tarafımdaydı.

Başım mağaramın arkasına doğru sallandı, saklanacak bir yer aradım ama hiçbir şey yoktu.

Mağaram benim saklanma yerimdi.

Benim için ve diğer herkes için en güvenlisi buydu ve- Buz yavaşça kapının üzerinde büyüdü ve paniğim daha da şiddetlendi. Evare'de buz büyüüne sahip tek büyü varlıklar fae'lerdi.

Ve fae'ler savaşçıydı. Düşünmeden öldüren ve en az binicileri kadar ölümcül olan büyü hayvanların sırtına binen tehlikeli, acımasız savaşçılar. Ve-

Kapı cam gibi kırıldı.

Korkum daha da şiddetlenirken mağara biraz dönmeye başladı.

Mağaramda güvendeydim.

Mağaramda kalmam gerekiyordu.

Adam içeri girdi.

Ona ilk bakışta dönme hareketi tamamen durdu.

Çok *iriydi*. Şimdiye kadar gördüğüm en uzun adamdan en az bir baş, belki de iki baş daha uzundu. Geniş omuzları ve delicesine kalın kaslarıyla bir öküz gibi yapılydı.

Saçları kahverengiydi, omuzlarına doğru çılgınca dökölüyordu ve sakalları çenesine yakın kesilmişti. Teni bronzdu, gözleri parlak bir gümüş tonunda parlıyordu ve kulakları uzun ve sivriydi. Tek giydiği bir çift siyah pantolon ve bir elinin etrafına sardığı koyu renkli bir kumaştı.

Ama aurası... kalın, güçlü ve karanlıktı. *Ölüm* gibi hissettiriyordu.

Beni öldürmemesini istemek için ağzımı açmaya çalıştım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı.

Mağaranın tamamını üç adımda geçti ve önümde durup sessizce beni inceledi.

Bana zarar vermemesini tekrar söylemeye çalıştım ama başaramadım.

Adam uzun ve sinirli bir iç geçirdi ve ardından "*Sillah ovim rett warum*" dedi.

Ne anlama geldiklerini bilmiyordum ama içimdeki bir şey onlara yanıt verirken damarlarımda büyüün ürpertisini hissettim. Adamın aurasının kabarmasını ve sonra *değişmesini* izlerken keskin bir nefes aldım.

Karanlığının kenarları kendi auramın yumuşak, zar zor görünen mavisiyle parlamaya başladı.

Bakışlarım ellerime kaydı ve soluk mavimin kenarlarının kararmaya başladığını gördüm.

"Bana ne yaptın?" Panikle söylediğim fısıltı, kelimeleri düşünmeden ağzımdan kaçtı ve bakışlarım adaminkine kaydı.

Bana cevap vermedi; onun yerine belimi kavradı.

Tutuşu beni *yakarken* bir çığlık attım ve geriye dönüp bakmadan mağaradan çıkmadan önce beni omzunun üzerinden fırlattı.

Büyüm göğsümde kabardı ve rüzgâr daha sert ve daha hızlı eserek enerjimi sürekli olarak tüketmeye başladı. Rüzgârın artan şiddeti adamı rahatsız etmiyor gibi görünüyordu ama beni fena halde korkutuyordu.

Büyümle yalvarıyorum,

"Fırtına yok, fırtına yok, fırtına yok."

Ama rüzgâr şiddetini artırmaya devam etti.

"Zihnimin içine konuşma," diye hırladı adam, sesi benim düşüncelerim kadar netti. *"Bağımız tutulmayla birlikte sona erecek."*

Ancak üç güneşimizin aynı hizaya geldiği ve olgun herkeste aşırı cinsel arzuya neden olan tutulmaya daha neredeyse üç ay vardı...

Ne tür bir bağdan bahsediyordu?

"Sihrim," diyebilirdim. "Kontrolden çıkmaya başladı. Eğer sakinleşemezsem, bir fırtınaya dönüşecek. Büyük bir rüzgâr fırtınasına. Sonuncusu bir düzine kasabayı ve koca bir krallığı yok etti."

"O zaman daha sağlam inşa edilmeliydiler." Adam mağaradan çıktı ve dışarıda bekleyen korkunç gri kurdu gördüğümde bir çığlık attım.

Küçülmeye çalıştım, yalvaracak kadar panikledim, "Beni burada bırak. Lütfen, beni burada bırak. İstedğin şey bende değil."

Beni kurdun sırtına oturttu. "Tek ihtiyacım olan senin büyüün."

"Bunu istemezsin," diye fısıldadım. "Benim sihrim insanları öldürür."

"O zaman benim fae'lerime uyacaksın." Benimle birlikte kurdun sırtına tırmandı ve vücudu benimkini kurdun kürküne bastırdı.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye mırıldandı kurda ait olduğunu tahmin ettiğim erkeksi bir ses zihnime.

Canavar hareket etmeye başladığında, parmaklarımı ipeksi kürküne gömdüm, bedenim zayıftı ve harekete alışık değildi. Aura'sı da en az

Ama garip bir gümüş rengindeydi ve bu da onu çok daha az korkutucu kılıyordu.

Kurt koşarken bana doğru daha fazla rüzgâr esti -doğal rüzgâr.

Her nedense, doğal rüzgâr beni yeterince sakinleştirdi ve büyümün enerjim üzerindeki etkisi biraz yavaşladı.

Göğsümde şişmeye devam eden korkuya karşı gözlerimi sıkıca kapattım.

"Benim adım Strongpaws," dedi kurt koşarken bana. "Fae'lere, Güçlü. Bana adını söyle, insan."

"Kaelle," diye fısıldadım ama rüzgâr dudaklarımdan çıkan kelimeyi uçurdu. Canavarın zihnine uzandım ve *"Kaelle"* diye tekrarladım.

"Seninle tanışmak bir zevk, Kaelle. Büyün çok güçlü."

"Bir fırtına yaratmasam bile yakında enerjimi tüketecek," diye itiraf ettim.

"Bağlı yoldaşımın gücünü de tüketiyor," diye kabul etti kurt.
"Şunu durdurabilir misin?"

"Yapamam. Kontrol edilebilir değil. Kendi akli var ve gerçekten korktuğumda duygularıma yanıt veriyor." Ki bu benim mağaramda nadiren olurdu... ama artık mağaramda değildim.

"O zaman ondan daha hızlı koşmamız gerekecek." Kurt bu fikir konusunda beklediğimden çok daha iyimserdi. *"Hızdan korkmayın. Vayme düşmenize izin vermeyecektir."*

"Fae'nin adı bu mu?" Yumuşakça sordum. Neredeyse "isim" kelimesinin daha zarif bir versiyonu gibi telaffuz etti, "n" yerine bir "v" ile.

"Evet. Vayme Vuuth, üç Fae kralından biri."

Gözlerim büyüdü. *"O bir kral mı? Neden peşimden geldi?" "Ne yazık ki bu onun hikâyesi, benim değil. Bekle, Tempest."* Fırtına.

Peçe, ne korkunç bir lakap.

Sekiz yılımı rüzgârımı kontrol etmeye çalışarak geçirdim, sadece beni esir alanlar tarafından rüzgâr fırtınası olarak adlandırıldım.

Sırtımdaki fae, hızını artırdıkça beni Strong'a daha sıkı bastırdı ve kalbimdeki ve zihnimdeki savaşa rağmen, içimde kopan fırtına şiddetli, kırbaçlı bir rüzgara dönüştü.

Ne Vayme ne de Strong beni azarladı ya da sakinleşmem için beni teşvik etti. Ama bu korkumu hafifletmedi... çünkü az önce vahşi bir büyülü savaşçı ve ona bağlı bir canavar tarafından evimden çalınmışım.

Rüzgar enerjimi tüketirken, baş dönmesinin beni ele geçirmesi uzun sürmedi.

Vayme ve Strong'a durup bir şeyler yemem gerektiğini fısıldadım ama beni duymadılar ve kısa süre sonra bilincimi kaybettim.

Gözlerimi açtığımda, öfkeli bir fae savaşçısının üzerime eğilmiş, hararetle baktığını gördüm.

Korkudan büzüştüm ve rüzgârım hızla hızlandı. "Neyin var senin?"

Vayme homurdandı.

Ona bir şey olmadığını söylemeye çalıştım. Büyüm sürekli enerjimi tüketirken beni ayakta tutmaya yetecek kadar yiyecek olmadığını ama kelimeler ağzımdan çıkmadı.

Kesinlikle korkunçtu ve açıkça benden nefret ediyordu.

Strong'un tüylü kafası Vayme'yi benden uzaklaştırdı ve nefes almam biraz daha kolaylaştı.

Çok az.

Üstümdeki ağaçları ve altımdaki nispeten düzgün toprağı fark ettim.

"Neyin var, Tempest?" Strong bana sordu. Sesi ölçülü ve sakindi.

"Ailem kasabadan ziyarete geldiklerinde yemek getirirlerdi ama hiçbir zaman yeteri kadar yemek ya da daha fazlası için para olmazdı," diye fısıldadım. Zihnimden konuşmak sesli konuşmaktan daha kolaydı.

Strong, *"Beslenmeye ihtiyacınız var,"* dedi.

Vayme görüş alanımdan kayboldu ve titrek bir nefes verirken gözlerimi kapattım.

"Neden korkuyorsun?" diye sorduğunda kurdun sesi düşünceliydi. Kral sana zarar vermez."

"Beni evimden çaldı. İkiniz de yaptınız. Bana zarar vermek gibi bir niyetiniz olmadığına neden inanayım?"

Kurt gözlerini kırıştırdı. *"Yalnız yaşadın. Bir mağarada, türünün diğer üyelerinden uzakta. Seni kurtarıyor muyuz gibi görünüyordu."*

"Mağaram benim ve diğer herkes için en güvenli yerdi. Sadece yanlarında bulunarak insanları tehlikeye attım," diye fısıldadım. "Ve Vayme bana her ne yaptıysa, kesinlikle benim iyiliğim için değildi."

Auramın dışı hâlâ kararmıştı, sanki kralınki tarafından yakılmış gibiydi.

Strong tekrar gözlerini kırıştırdı. Uzun bir süre durakladıktan sonra nihayet başını bana doğru eğdi, neredeyse eğiliyor gibiydi.

Vayme geri döndü ve tanıdık yumuşak bir meyve avucumla buluşmadan önce bileğimde şaşırtıcı derecede nazik bir el hissettim.

"Ye," diye emretti bana.

Onu dudaklarıma götürdüm ve küçük bir ısırık aldım, kralla göz teması kurmak zorunda kalmamak için bakışlarımı başımın üzerindeki dallara ve gökyüzüne sabitlemeye dikkat ettim.

"Neden açsın?" diye sordu bana. Ses tonu nazik olmasa da acımasız da değildi.

Kendimi ona açıklamak istemediğim için meyvemden küçük bir ısırık daha aldım.

Boyu ve kasları düşünöldüğünde, muhtemelen bazılarımızın yiyecek için ne kadar acı çektiğini bilmiyordu. İlk fırtınamdan önce kasabam gelişıyordu. Etrafımızdaki diğerleri de öyle.

Ve sonra on üç yaşındayken rüzgarla çevrili bir şekilde uyandım... ve panikledim.

Paniklediğimde, rüzgar hızlandı. Ve hızlandı.

Ve aldım.

Ta ki kasırgam topraklarımızı kasıp kavurana, amaçsızca ve sınırsızca yok edene kadar.

Sekiz yıl sonra bile hala toparlanamamıştık. Herkes açtı ve bu benim hatamdı.

"Ailesi ona yemek getiriyor. Kimseye yetecek kadar yok," diye açıkladı Strong.

Kralın kaşlarını çatmasıyla yüzüm ısındı. "Kasaba iyi görünüyordu. Yetiştirdikleri tahıl olmasa bile, hayatta kalmak için ihtiyaç duyacaklarından çok daha fazla meyve ve sebze vardı."

Savunmam yükseldi.

Ne söylemeye çalışıyordu?

Ailemin beni bilerek aç bıraktığını mı?

Zihnim annemin yumuşak kıvrımlarına ya da babamın yapısındaki güce dönse bile buna inanmayı reddettim.

Bunu yapmazlardı... değil mi?

"Yanılıyorsun," dedi Strong sakince Vayme'ye, düşüncelerini ikimizin de duyabileceği şekilde yayınlayarak.

Artık neye inanacağımdan emin değildim.

Ben meyvenin tamamını yerken olduğumuz yerde kaldık. Bitirdiğimde karnım dolgunluktan ağrıyordu.

Kasabamın geniş tarlaları vardı, ama doyurulması gereken çok fazla boğaz vardı ve kendi yetiştiremedikleri diğer ihtiyaçları finanse etmek için bu ürünlerin bir kısmını yakındaki krallığa satmak zorundaydılar.

Beni aç bırakmazlar. Kendi akıl sağlığım için buna inanamazdım.

Meyvenin çekirdeğini toprağın üzerine koyduktan sonra Vayme bana bir çeşit kraker vermeye çalıştı ama başımı salladım.

Kendimi hasta etmeden başka bir şey yiyemeyecek kadar doluydum.

Yüz ifadesi taş gibi olsa da krakerleri bir kenara bıraktı ve beni Strong'un sırtına kaldırdı. Parmaklarım yumuşak kürke gömüldü ve canavar koşmaya başladığında Vayme'nin vücudu bir kez daha benimkine bastırdı.

Strong koşarken hareket ve rüzgâr düşüncelerimi mutlu bir sessizlik içinde tuttu. İlk güneş batmaya başladığında akşam yemeği için durduk ve tekrar başlamadan önce sert, sert krakerlerden birkaçını idare ettim.

Evare'nin üç güneşinden sonuncusu batarken etrafımıza karanlık çöktü ve kendimi etrafımızdaki ormana bakarken buldum. Nedense karanlıkta hiç sorun yaşamadan görebiliyordum. Vayme'nin bana sihrini vermek ve auralarımızı değiştirmek için yaptığı şey yüzünden olduğunu varsaymak zorundaydım.

Sonunda bir nehrin kenarında durduğumuzda gecenin ortasıydı. Vücudum o kadar gergin ve ağırlıydı ki Vayme beni Strong'un sırtından kaldırmak zorunda kaldı, çünkü kendimi zar zor hareket ettirebiliyordum.

Vayme sırtında taşıdığı büyük çantadan yiyecek çıkarırken sessizdi, bana akşam yemeği için verdiği krakerlerden biraz daha uzattı. Ben sadece dört tane yiyebilmişim ama bana verdiği destede altı tane vardı.

Bakışlarım krakerlerden adama kaydı ve onun da beni izlediğini gördüm.

Ona bunları yiyemeyeceğimi -vücudumun hasta hissedeceğini ve yiyeceklerin onda kalabileceğini- söylemek istedim ama yine de onun yanında kendimi rahatsız hissettim. Rahatsız hissettiğimde konuşmak daha zordu, özellikle de bu rahatsızlığa ağrılarımı ve yorgunluğumu da eklediğimde.

"Olduğundan daha fazla yemelisin. Birkaç kraker ve bir parça meyve ile asla Fae topraklarına geri dönemezsin. İhtiyacın olan enerjiyi sağlayacak kadar yiyecek alana kadar diyetini yavaş yavaş artıracaksın."

Göğsümde öfke kabarırken yüzüm kızardı ama sessiz kaldım.

Beni sadece evimden çalmakla kalmamış, aynı zamanda yiyeceklerle de kontrol etmeye çalışmıştı.

Ve evet, yemek yemek bir gereklilikti ama ben gayet iyi hayatta kalıyordum. Çok fazla enerjim yoktu ama buna ihtiyacım da yoktu. Ve ne kadar az yersem, büyüm kontrolden çıktığında o kadar hızlı bayılıyordum ki...

Bu, ailemin de beni kontrol edebileceği bir yoldu.

Yine de bunu düşünemiyordum. Beni kontrol etmiyorlardı; beni seviyorlardı.

İçime acı doldu ve duygularımı gizlemeye çalışarak krakerden bir ısırık aldım.

Vayme benim arkadaşım

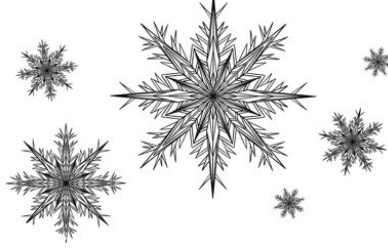
değildi. Benim müttefikim

değildi.

Yemek yerken gözlerini üzerimde hissettim ama ona bakmadım.

СПАРИЕА 7

KAELLE

M Son krakeri yuttuğumda karnım şişmişti. "Uyumadan önce yıkanacağız," dedi Vayme.

Vücudum kaskatı kesildi.

Peçe.

Ya bana dokunduysa? Ya

o-

"Yalnız," dedi çabucak. "Sen yalnız yıkanıyorsun. Ben de yalnız yıkanıyorum."

Sözleri korkularımın çoğunu yatıştırmış olsa da pek rahatlamadım. "Ben

burada bekleyeceğim. Strong sana eşlik edecek," diye ekledi.

Seçeneklerimi düşündüm. Tartışmak en iyisi olabilirdi ama kazanma şansım çok azdı. Çok fazla mücadele edersem devasa Fae kralı beni her zaman nehre atabilirdi.

Doğrusunu söylemek gerekirse çok kirliydim ve uzun zamandır da öyleydim. Mağaramın duvarlarından birindeki taştan dökülen küçük bir tatlı su damlası vardı ama dağdaki tek su kaynağı buydu. Ya da en azından dağın keşfedecek enerjiye sahip olduğum kısmında. Çıldırmamak için çoğu gün biraz dolaşırdım, böylece vücudum devam edemeyecek kadar bitkin düşmeden önce görebildiğim kadarını görmüş olurdum.

Her neyse, o damlayan su hem içmek hem de yıkanmak içindi. Her iki amaç için de birer tane olmak üzere iki kovam vardı. Birini ağzına kadar doldurmak yaklaşık bir gün sürüyordu, bu yüzden suyun çoğu içmek içindi. Kalanını da ıslak bir bezle temizlenmek için kullanıyordum.

Büyümün beni her türlü toz ve kirle vurma eğiliminde olduğu düşünülduğünde, olması gerekenden daha zordu.

Banyo kulağa... şey, mutluluk verici geliyordu.

Düşündüğümünden daha uzun süredir gerçekten temiz olmamıştım.

Strong'a baktığımda ayağa kalktı ve nehre doğru yürüdü.

Bacaklarımdaki acıdan ve Strong'un kürkünü aralarına sıkıştırmaktan uyluklarımın içinde oluşan sürtünmeden dolayı irkilerek kendimi ayağa kaldırdım.

Vayme'nin gözlerini hâlâ üzerimde hissetmeme rağmen, yavaşça nehre doğru ilerlerken onun bakışlarını görmezden gelmeye devam ettim.

Suya ulaştığımda Vayme'yi göremediğimden emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Oturduğu ağacın arkasından kaslı omzu ve kolu görünüyordu ama yüzü bana dönüktü ve bana bakmaya çalışacağını düşünmediğim kadar uzaktaydı.

Zaten adam bana ilgi duyuyor gibi görünmüyordu.

Umarım saldırmak için gardımı düşürmemi beklemiyordu. Çok fazla korumam yoktu, bu yüzden eğer öyleyse, muhtemelen fark etmeyeceği bir şey için bekliyordu.

"Arkadaşım onurlu bir erkektir. Size karşı saygısızlık yapmayacaktır," dedi Strong, sinirlerimin gerginliğini fark ederek. "Bizden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok, buna inanmanın zor olabileceğini anlıyorum."

Başımı eğdim, başka bir şey söyleme ihtiyacı hissetmedim.

Yavaşça elbisemi çıkardım. Çıplak kalçalarıma bir bakış atınca yüzümü buruşturup başka tarafa baktım. Bacaklarımda iç kısmındaki deri yamalı ve kırmızıydı ve çoğu kırılmamış olsa da, iç çamaşırlarımda uyluklarımla birleştiği yerde çok sayıda patlamış kabarcık vardı.

"Yaralandın mı?" Strong'un sesi zihnimde yankılandı.

"Nerede?" Vayme'nin alçak, gür sesi ormanda yankılanarak beni ürpertti. Arkasını dönmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktığımda, onu daha önce olduğu gibi aynı pozisyonda, ancak çok daha gergin buldum.

Strong bana baktı ve sorusuna cevap vermemi bekledi.

Hiçbir şey söylemedim, sadece iç çamaşırlarımla suya doğru adım attım. Çoğu insan iç çamaşırında olduğu gibi göğüslerimi, gövdeyi ve kadınsı organlarımı örten tek parça bir kıyafetle yola çıkmıştım ama ailemin yarattığım o ilk fırtınadan beri bana yeni kıyafet getirecek parası olmamıştı.

On üç yaşından beri göbeğim ya da göğsüm büyümemişti -gerçekten de küçülmüş olabilirdim- ama boyum biraz uzamıştı. Bu yüzden, sahip olduğum tek küçük bıçakla iç çamaşırını ortadan keserek giysiyi iki parçaya ayırdım. Ondan sonra rahatsız olmuştu, bu yüzden onunla yaşayana kadar birkaç kez daha kestim.

Onları kestikten sonra, üst parçanın alt kenarı göğüs kafesimin ortasına düştü ve alt parçanın üst kenarı göbek deliğime dayandı.

Kumaş yıpranmış ve cızırtılıydı ama yine de buna sahip olduğum için minnettardım. Sebep olduğum yıkımdan sonra bunu bile hak etmemiştim.

"Tempest?" Vayme homurdandı, ikinci talebi ilkinden daha tehditkârdı.

Boğazımdaki yumruyu görmezden geldim ve sessizce, "Bir tutsak, tutsağının sağlığıyla ilgilenmemeli," dedim.

Ardından sessizlik geldi.

Uzun, gergin bir sessizlik.

Strong'a tekrar baktığımda ifadesi mesafeliydi ve Vayme ile özel olarak konuştuğu hissine kapıldım.

Suyun derinliklerine doğru ilerledim ve bir iniltiyi bastırırken gözlerim kapandı.

Veil, inanılmaz hissettirdi. Kaslarımı rahatlatmak için suyun daha soğuk olmasını diledim, ama ılık su o kadar keyifliydi ki şikayet etmedim.

İç çamaşırlarımı çıkarıp nehrin kenarındaki toprağa attım, sonra da dipteki kumla kendimi ovdum. Sanki eski, kirle kabuk bağlamış derimin bütün bir katmanını soyuyormuşum gibi hissettim.

"Kralım sabun getirmeyi akıl edemediği için özür diliyor," diye mırıldandı Strong zihnime.

Gözlerimi devirip yüzümü kurttan başka tarafa çevirdim.

Özür dilemesi pek olası değildi, bu söz gülünçtü.

Parmaklarımla kafa derimi ovalarken hafif rüzgâr etrafımdaki suyu savurdu ve sonra saçlarımı başımın arkasında ördüm. Arkadan bağlayacak bir şeyim olmadığı için öylece bıraktım. Mavi dalgaları en son kestiğimden beri uzun zaman geçmişti, bu yüzden kırımın altına düşüyorlardı. Fae topraklarında biraz özgürlüğüm olsaydı, birinden saç tellerimi kesmesini isterdim.

Fae'lerin derinlerde yaşadığı bilinen vahşi bir orman olan Sonsuz Vahşi Ormanlar'a gittiğimizi tahmin etsem de, Vayme ve Strong onlardan özellikle bahsetmemişti.

Yavaşça nehrin kenarına doğru ilerlerken bir kolumu göğüslerime doladım ve tenimin solgun tonuna hayret ettim. Kendimi kirden arınmış olarak görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki rengini bile tanıyamamıştım.

İç çamaşırlarıma uzanırken gümüş bir parıltı bakışlarımı yakaladı ve gözlerim kalçama takılınca donakaldım.

Orada...

Kocaman bir el izi.

Büyük, *gümüş* bir el izi.

Hafifçe parlıyordu, belli ki sihirle yapılmıştı.

Aklım Vayme'nin beni mağarada yakaladığı ana gitti.

Yandığımı hissetmiştim ama özellikle nerede olduğuna dikkat etmemiştim.

Yanmanın tam el izinin olduğu yerde olduğunu varsaymak güvenli görünüyordu.

Beni başka bir yerimden damgalamadığından emin olmak için hızlıca geri kalan yerimi inceledim ve çıplak tenimden başka bir şey bulamayınca rahatlayarak omuzlarımı çökerttim.

Ve lanet el izi.

İç çamaşırlarımı alıp suyun altında bir taşla ovalarken kendimi sakın kalmaya zorladım. Sabun kadar etkili olmasa da, hiç yoktan çok daha iyiydi.

Kumaşı temizlerken zihnim Vayme ve büyüsü hakkında bildiğim her şeyi gözden geçirdi.

O bir fae idi, bu da buz büyüsüne sahip olduğu anlamına geliyordu, ama bunun üzerinde başka bir güce sahip olup olmadığını bilmiyordum.

Son derece hızlı hareket edebiliyordu ve herhangi bir insandan daha güçlüydü. O ölümsüzdü.

Strong'a bağlıydı.

Onun büyüsü benim damarlarımın yanında benim damarlarıma da yerleşmişti ve bunu yaparken ruhlarımızın fiziksel tezahürleri olan auralarımızı değiştirmişti. Bu da benim ruhumu değiştirdiği anlamına geliyordu.

Bana yapmamamı emretmesine rağmen zihinsel olarak da konuşabiliyorduk.

Vayme ayrıca bir şey için büyüme ihtiyacı olduğunu söylemişti ve bedenimle ilgilenmiyor gibiydi. Büyüm kötü görünüyordu ve fae'lerin kötü varlıklar olduğu söylenirdi.

El izinin büyümü kullanma planıyla nasıl bir ilgisi olduğundan emin değildim ama o yabancı kelimeleri söylediğinde aramızda kurduğu bağlantının bir temsili olduğunu düşündüm.

O anı hatırladığımda omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve kelimeler zihnimde yankılandı.

"Sillah ovim rett warum."

Ne demek istediler?

Dudaklarım onların şeklini aldı.

"Sillah ovim rett warum."

"Yeminini söylememelisin," dedi Strong, sözleri hiç duymadığım kadar keskindi.

Ona bakarken başım yana kaydı. *"Yemini söylersen,*

bağı mühürlemiş olursun." "Bağ nedir?" diye

sordum.

Hiçbir şey söylemedi.

Hayal kırıklığı göğsümde kabardı ama onu

sakladım. Eğer Fae Kralı'nı kızdırırsam, bana

zarar verebilirdi.

Ağaçların arasından esmeye başlayan ve açıkta kalan tenime çarpan rüzgâra rağmen sakın kalmam gerekiyordu.

Kontrol.

Kontrolü elden bırakmamalıydım.

Ağzımdan kaçmak üzere olan kelimeleri söylememek için dilimi ısırardım.

Veil, bu durum beni hayal kırıklığına uğrattı. Gerçekten, gerçekten hayal kırıklığına uğradım.

Kralın bana saldırmak için bir bahanesi olmaması için bu duyguyu o şekilde ortaya çıkmadan dile getirmenin bir yoluna ihtiyacım vardı.

İç çamaşırlarımı fırçalamaya devam ederken bir plan geliştirdim ve sonra onu uygulamaya koydum, "Bana bağın ne olduğunu söylemezsen, onu mühürlememek için gerçek bir nedenim yok. Kralın büyüsünü benimkine bağlıyor.

Onun sözlerini tekrarlamak bizi birbirimize daha da bağlayacak ve ben de onun ölümsüzlüğünü paylaşabileceğim."

Strong sanki denemeye cesaret ediyormuş gibi bana baktı.

Başımı arkaya yatırdım. "Sözler neydi? *Hala* bir şey..." Strong'un göğsü uyarıcı bir hırıltıyla gümbürdedi.

Memnuniyet karnımda kıvrıldı.

Bu konuşma bana kral ve ona bağlı canavar karşısında tam olarak nerede durduğumu gösterecekti. Ortada hiçbir şey yokken istedikleri kadar yalan söyleyebilirlerdi, ama biraz kontrolüm olsaydı, ya şiddetli tepki verirlerdi ya da bana gerçeği söylerlerdi.

"Hayır, sanırım *Sillah*'tı," dedim. "*Sillah ovim*..."

Kral ormanın içinden, "Üstünü ört, Fırtına," diye emretti ve sonra toprağın üzerinde ağır ayak seslerini duydum. Kendimi suyun derinliklerine bıraktım, böylece omuzlarımdan aşağısı örtülmüş oldu.

Gerçekten adımın Tempest olduğunu mu düşünüyordu?

Bana sorma zahmetine girmemişti ve Strong'un bana daha önce böyle seslendiğini duymuş olmalıydı, bu yüzden belki de gerçekten adımın bu olduğunu varsaydı.

Öfkeli, gümüş gözleri benimkilerle çarpıştı, göğsü hızla inip kalktı.
"Aramızdaki bağ bir eş bağıdır."

Sözleri beni sersemletti ve sustum.

Büyülü varlıklar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama eşlerinden bahsedildiğini duymuştum. Eş, karı ya da koca gibi bir şeydi ama büyülü ve kalıcıydı.

"Aramızdaki bağ neden kurduğumu bilmene gerek yok, ama bir sonraki tutulma geldiğinde, onu mühürleyecek sözleri söylemediğin sürece yok olacağını bilmelisin. Eğer bunu yaparsan, bağ kalıcı olacaktır. Bir eş bağı, kişi perdeyi geçtiğinde yok olmaz; ölümden sonraki her dünyada devam eder. Ruhlarımız ebedi varlığımızın geri kalanı boyunca birbirine bağlı olacaktır."

Hiçbir şey söylemedim, bu itiraf karşısında konuşamayacak kadar sersemlemiştim.

"Strong bana iç çamaşırlarınızın sizi yaraladığını söyledi, bu yüzden yolculuğumuzun geri kalanında getirdiğim yedek kıyafetleri giyeceksiniz. Barışçıl bir şekilde işbirliği yaparsan, tutulma geçtikten sonra seni kasabana geri götüreceğim. Bağımızı koparırsan, seni başka bir mağaraya kendim kapatacağım."

Kumaş demetini yere bıraktı, sonra ağacına doğru yürüdü ve oturdu.

Kalbim göğsümde hızla atıyor, korku zihnimi bulandırıyor. Rüzgâr da daha da şiddetlenmişti.

Strong'a baktığımda onu benden uzağa bakarken buldum. Bu acıtmamalıydı ama acıttı.

Hâlâ yalnızdım. Aksine inanmama izin veremezdim. Sahip olduğum ve güvenilebileceğim tek şey ailemdi ve bu her zaman doğru kalacaktı.

Eski iç çamaşırlarımı nehrin kenarına bıraktım ve olabildiğince dikkatli bir şekilde dışarı çıktım, ayaklarımı çimenlerin ve yabani otların arasında tutmaya çalıştım, böylece onları kirle kaplamayacaktım. Vayme'nin bıraktığı gömlek ve pantolonu alırken rüzgâr beni çabucak kuruttu.

Devasa boyutlardaydı ama kumaşı şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha yumuşaktı. Onları tutmak için düğüm atmam gerekecekti ama bunu başarabilirdim.

Gömleği başımdan geçirdim ve kendime baktım. Uzun kolları parmak uçlarımdan aşağı düşüyordu ve alt etekleri neredeyse dizlerime geliyordu.

Kolları bileklerime kadar kıvrırmak birkaç deneme gerektirdi, özellikle de rüzgar etrafımda eserken, ama pantolonun içine adım attığımda biraz yavaşladı ve birkaç dakika öncesine göre kendimi daha güvende hissetmeye başladım.

Bir eş bağı düşüncesi biraz ürkütücüydü ama artık benim için bir gizem değildi. Daha iyi, daha sakın bir açıklama olmadan kendimle Vayme arasındaki bağlantıyı olabildiğince anladım ve bu beni

kolay. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, durumumuz üzerinde küçük de olsa bir kontrolüm vardı.

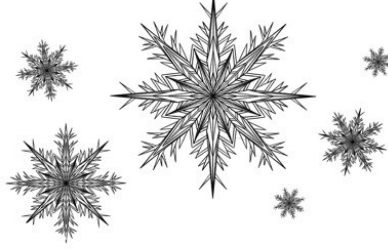
Beni evimden çalmıştı ama beni mağarama geri götürmeyi kabul etmezse onu intikam olarak bağımızın içine hapsedebilirdim. Ve bağımızı mühürleyerek, bana zarar verecek bir şey yaparsa hayatını mahvedebilirdim. Elbette, bu süreçte benim hayatımı da mahvedecekti ama daha fazla kaybedecek neyim vardı ki? Zaten kaçırılmış ve bildiğim tek yuvadan uzaklaştırılmıştım ve onu bir daha asla bulamayacak ya da kendi başıma geri dönemeyecektim.

Dudaklarım azıcık yukarı doğru kıvrıldı.

Düşündüğüm kadar güçsüz değildim.

СПАРИЕА g

KAELLE

Vayme gitmeden önce yıkanabilmek için buzdan küçük, dikdörtgen bir sığınak oluşturdu. Bana güvenlik için burayı da paylaşmamız gerektiğini kesin bir dille söyledi.

Onun yanında uyumayı dört gözle beklemiyordum ama itiraz etmeye de zahmet etmedim. Eş bağımızın ikimizi de bazı yönlerden rahatsız edeceğini ve bundan kaçmanın bir yolu olmadığını varsaymak güvenli görünüyordu.

Ayrıca yanımda uyumak *istediği* izlenimine kapılmamıştım, bu da daha az sinir bozucu olmasını sağladı. İkimiz de sarılmaya çalışmıyorduk.

İçinde seks geçen pek çok kitap okumuş olmama ve nasıl işlediğini bilmeme rağmen, bir mağarada saklanmak yakınlaşmayla ilgili hiçbir şey yaşamama neden olmamıştı. Daha önce merak etmiştim ama kesinlikle Vayme'den bu konuda bir şey öğrenmek istemiyordum.

Barınağa girdim ve kalın buz yatağında rahat etmeye çalıştım. Mağaramda bir şilte yoktu ama katı buzdan çok daha tercih edilebilir olan bir demet saman ve battaniyem vardı.

Yorgun olmama rağmen, kendimi dönüp dururken buldum, rahat etmeye çalışıyordum.

Vayme sonunda bana katıldı ve ben de yüzümü ona dönerek yan yattım. O kadar büyüktü ki, o yerleşirken vücudum buza baskı yaptı.

Kolum uyuşmaya başladı ve tekrar hareket etmek için kaşındım ama yanağımı ısırdım ve kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

Vayme biraz kıpırdandı ve kalın kolu kıcıma değdiğinde keskin bir nefes aldım. Bir özür homurdandı ve yanaklarım yandı.

Peçe, daha az rahat olamazdı.

"Çantanda battaniye yok mu?" Sonunda kolumu ve kalçamı hissetmek için biraz hareket ederek fısıldadım.

"Hayır."

Gözlerimi kapattım ve kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

Belki uyuşukluğu ve rahatsızlığı yeterince uzun süre görmezden gelebilirim uyuyabilirdim.

Birkaç dakika sonra, "Büyünün etkisi giderek kötüleşiyor," diye homurdandı.

Hayal kırıklığım daha da arttı. "Ben dışarıda uyuyacağım." Ayağa kalkmaya çalıştım ama başımı barınağın çatısına çarptım ve tekrar buzun üzerine düştüm.

Vayme nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, sonra yan döndü ve başımı yukarı kaldırarak dinlenmesi için kalın pazusunun üzerine koydu.

Yüzüm kasla buluştuğunda nefesimi içime çektim, ancak biraz daha rahat bir pozisyon bulmayı başardığımda rüzgârım belirgin bir şekilde azaldı. Sırtım göğsüne azıcık sürtünse ve yanağım koluna bastırılrsa da kendimi biraz rahatlamaya başlarken buldum.

Teninde hafif bir koku vardı; bana rüzgârdaki taze yağmurun kokusunu hatırlatan bir koku.

Beni sakinleştirdi ve çok geçmeden uykuya dalmamı sağladı.

Güneşin ilk doğuşuyla birlikte yola çıkmadan önce Vayme bana kraker ve meyve yedirdi. Sadece birkaç saat uyumuştuk, bu yüzden itiraz edemeyecek kadar kafam karıştı.

Strong koşmaya başladığında karnım biraz şişti ve yuvarlandı, ama kısa sürede alıştı ve devam ettik.

Üç gün sonra, Strong'un bana Ağrıyan Uçurum'un dış kenarına yakın olduğunu söylediği yere ulaştık. Toprak beni tedirgin eden koyu kırmızı bir renkteydi ama bilinmeyen sayıda gargoye ve kim bilir başka hangi büyülü varlıkları barındıran ölümcül inişin yakınına bile gitmedik.

Strong bana Uçurum'un kenarının Zamansız Kumlar'dan daha güvenli olduğunu ve birinden ya da diğerinden geçmenin bir yolu olmadığını söyledi.

Ona inandım.

Vayme ve ben her gün sadece birkaç kelime konuşurduk. O beni besledi, ben de bana ne verirse yedim, miktar sürekli artsa da. Barınağı her gece sessizce paylaştık ve ben her zaman onun kolunu yastık olarak kullandım. Konuştuğumuz tek zaman, doğanın çağrısına kulak vermek için durmam gerektiğini söylediğim ya da yemek yiyebilmem için durmamız gerektiğini söylediği zamanlardı.

Günler sonsuz uzunluktaydı.

Düşünmek için çok fazla

zamanım vardı. Düşünmek için

çok fazla zaman.

Mağarayı ve ailemi düşündükçe, fırtınadan bu yana geçen yıllar içinde annemle babamın bedenlerinin nasıl kalınlaştığını, benimkinin ise acı verici bir şekilde zayıf kaldığını hatırladım.

Bunu düşündükçe Vayme'nin sözleri zihnimde daha çok tekrarlanıyordu.

"Kasaba iyi görünüyordu. Yetiştirdikleri tahıl olmasa bile, hayatta kalmak için ihtiyaç duyacaklarından çok daha fazla meyve ve sebze vardı."

Ona inanmak istemedim ama yalan söylemesi için bir neden yoktu.

Ve bunu düşündükçe, doğru olup olmadığını daha çok merak ettim.

Büyüm tehlikeliydi. *Ben* tehlikeliydim. Ne ben ne de ailem buna hiç karşı çıkmamıştık. Aslında bu sık sık gündeme gelen bir konuydu.

"*Mağaradan ayrılman çok tehlikeli Kaelle,*" derlerdi.

"*Büyün ölümcül,*" diye eklerlerdi.

"*En son kontrolünü kaybettiğinde hepimiz hâlâ açlıktan ölüyorduk,*" diye hatırlatırlardı.

İlk ikisinin doğru olduğunu

biliyordum. Ben tehlikeliydim.

Ölümcüldüm.

Peki ya hala açlıktan ölmüyor olsalardı?

Ya benden korktukları için *beni* aç bırakmışlarsa? Ya beni sadece sihrimi takip etmek için ziyaret ettilerse?

Bunu çok fazla düşünmeme izin veremezdim, çünkü her düşündüğümde gözlerimin dolmasına neden oluyordu.

Benden gerçekten korkuyor olsalardı, beni öldüreceklerine inanmak zorundaydım.

Ama aynı zamanda... lehinize kullanabileceğiniz bir silahı yok etmenin ne anlamı vardı?

Ben çocukken kasaba, yakınlardaki bir krallıkta zalim bir kralın hükümdarlığına karşı mücadele etmişti. Annemle babamın kimsenin karşılayamayacağı vergilerden ve bunları uygulamak için gelen korkunç askerlerden bahsettiklerini hatırlayabiliyordum.

Fırtınam tüm o şehirleri ve krallığı yok ettiğinden beri vergilerden bahsetmemişlerdi. Yeniden inşa ettiklerinden emindim ama bana bahsetmemişlerdi.

Ya bunun bir nedeni varsa?

Ya beni aç bırakırken bana yalan söylüyorlarsa ya da beni kullanıyorlarsa?

Bunun doğru olmasını istemiyordum ama bir yanımda bunun bir olasılık olduğunu biliyordum. Belki de aynı parçam her zaman biliyordu ama gerçeği düşünemeyecek kadar kendimden korkuyordum.

Tüm bu düşünceleri ve olasılıkları bir kenara itmeye çalışsam da, o kadar çok boş zamanım vardı ki, onlar aklımdan çıkmıyordu.

Ve oyalandı.

Ve oyalandı.

Sonsuz Vahşi Orman'a varmadan önce bir gün daha geçti. Ormana girdiğimizde kendimi hem dehşet hem de merak içinde etrafa bakarken buldum.

Etrafımızdaki ağaçlar o kadar korkunçtu ki, gördüğüm en küçük ağacın çevresi mağaramın genişliğinden bile daha kalındı.

Ağaçların gövdeleri ve dalları benden daha büyük yapraklarla süslenmiş ve kocaman, canlı yeşil sarmaşıklarla sarılmıştı. Başımızın çok üzerindeki dalların arasından güneşimizi göremiyordum ve kendimi geçtiğimiz sayısız nehir ve dereyi sayarken buldum.

Vahşi Doğa, İnsan Toprakları'nın ve Ağrıyan Uçurum'un dış kenarının olmadığı bir şekilde hayat doluydu.

Auralar sürekli yanımdan geçip gidiyordu ve bu beni biraz korkutuyordu. Bu kadar çok yaratıkla çevrili olmaya alışık değildim ve tam olarak ne olduklarını göremeden orada olduklarını bilmek beni endişelendiriyordu.

Etrafımızdaki renklerin ve yaşamın sürekli değişmesi beni her zamankinden daha hızlı tüketti. Midem gurulduyor ve gece yaklaşırken gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyordum.

Akşam yemeği için durduğumuzda Vayme biraz şüpheli görünüyordu ama nasıl olduğumu sormadı. O ve ben bunun için yeterince konuşmadık.

O gece yine nehirde yıkandık, yakın durduk ama hem mahremiyet hem de güvenlik için birbirimize sırtımızı döndük. Barınağa vardığımızda, o kolunu başımın altına sokmadan önce bile uykuya dalmıştım.

Yine de üzerinde yatarken uyandım.

Strong koşarken üç uzun gün daha geçti. Buraya neden *Sonsuz Vahşi Doğa* dendiğini anlamaya başlamıştım. Kurdun inanılmaz hızına rağmen bu yolu aşmak bana bir ömür gibi geliyordu.

Sonunda Jirev adlı bir fae şehrinin dış sınırına ulaştığımızda gecenin yarısını çoktan geçmişti.

"Burada dikkatli ol, Tempest. Burası Vayme'nin şehri değil ve onun çok az kontrolü var," diye mırıldandı Strong bana.

Bu sözler beni daha iyi hissettirmedi.

O günün erken saatlerinde Vayme'ye şehirden ne beklemem gerektiğini ve fae'lerle ilgili birkaç şey daha sormaya çalışmıştım. Bana bu konuda endişelenmeme gerek olmadığını söylemişti.

Bu cevap sinir bozucuydu ama onu daha fazla zorlayamayacak kadar yorgundum.

Strong koşarken gözlerim şehri taradı. Evler ve dükkânlar etrafımızdaki devasa ağaçların içine oyulmuştu. Ağaç, dal ve buzdan köprülerle birbirlerine bağlanmışlardı ama bu köprüler çoğu yerde eriyor gibiydi.

Etrafımızda bir sürü fae vardı ve hepsinin Vayme'ninki gibi devasa, canlı auraları vardı. Bunaltıcıydı ve şehre girdikten kısa bir süre sonra başım ağrımaya başladı.

Daha kalabalık olan kısma ulaştığımızda, başımdaki ağrı keskin bir vuruşa dönüştü ve midemi bulandırdı.

O kadar acı çekiyordum ki Vayme bir giyim mağazasında durduğunda zar zor katıldım. Orada kollarımı göbeğime dolayarak durmaktan başka bir şey yapamadığım için, satın almadan önce birkaç elbiseyi bedenime doğru tuttu. Hâlâ onun kıyafetlerini giyiyordum ve sanırım onları geri isteyecekti.

Daha sonra Strong bizi yiyecek satan bir dükkana götürdü. Vayme bizi uzak bir köşeye oturttu ve tek kelime etmeden bir erkek garsona el salladı.

Belki de konuşmaktan hoşlanmadığı tek kişi ben değildim.

Adam kısa bir süre sonra bize yemek getirdi ve ben yavaş yavaş çorba ve ekmekle uğraştım. Tatlar inanılmazdı ve kendimi bu kadar kötü hissetmemeyi dilerken buldum, sadece yemeğin tadını daha fazla çıkarabilmek için.

Ben yemeğimi bitirirken korkunç, gölgeli bir auraya sahip farklı bir adam geldi ve kralla birkaç hararetli kelime alışverişinde bulundu. Vayme sakinliğini korurken, enerjisinin hissettiği şeyle titreşmeye başladığını görebiliyordum.

Adam nihayet uzaklaştığında, Vayme'nin duyguları o kadar güçlüydü ki neredeyse boğuluyordum.

Beni tekrar Strong'un sırtına çektiğinde başım döndü ve Strong şehirde hızla ilerlemeye başladığında midem bulandı.

Bir çeşit stadyuma girdik, odanın ortasında büyük bir metal kafes ve dışında sıra sıra banklar vardı. Vayme beni kafesin hemen dışına oturttu ve kalabalık etrafımızda kükredi.

Fae'lere bakmaya çalışırken etrafımdaki her şey bulanıklaştı ama auralar dışında hiçbir şey göremedim.

Çok fazla aura var.

Çok renkli, büyük, *şiddetli* auralar.

Vayme'ninki aykırı bile değildi. Tanıştığımızda onun bir tür canavar olduğunu düşünmüştüm ama etrafıma bakınca bunun sadece o değil, tüm fae'ler olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Ya hepsi canavardı, ya da benim mümkün olduğunu düşündüğümde bile daha güçlü büyüye sahip güçlü, kadim varlıklardı.

Benim auram da neredeyse onlarınki kadar büyüktü ama alışkın olduğum için beni etkilemedi. Yumuşak, sakin ve *bana* aitti.

Vayme'nin aurasının benimkini ve Strong'unkini terk ettiğini fark ettim ve dudaklarım kaşlarımı çatarak aşağı doğru kıvrıldı.

Bu beni güvende hissettirmedi.

Özellikle de neler olduğunu anlayamadığımı düşünürsek.

Vayme ve ben arkadaş ya da müttefik değildik ama birbirimize bağlıydık ve bu da beni koruyacağı anlamına geliyordu.

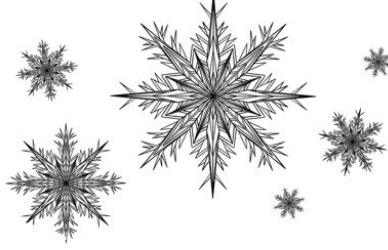
Ya da bu anlama geldiğinden *oldukça emindim*. En azından bana zarar vermeyeceği anlamına geliyordu, eğer zaman yolculuğumuz onun kim olduğunu doğru bir şekilde temsil ediyorsa.

Başım o kadar şiddetli ağrıyordu ki hafifçe sallanmaya başladım. Gözlerimi kapattığımda, etrafımdaki fae'lerin tezahüratlarını ve kükremelerini hâlâ duyabiliyordum. Auraları o kadar yoğunlu ki, renkler göz kapaklarımdan sızıyordu.

Zaman geçtikçe, stadyumdan ayrılma vakti geldiğinde ne durumda olacağımı daha çok merak etmeye başladım.

ΣΠΑΡΙΑ μ

VAYME

I Ondan uzaklaşırken omzumun üzerinden banktaki kırılğan insana bakmamak için tüm gücümü harcadım.

Çok geçmeden, Kier'le hayvanlar için yapılmış büyük metal kafesin dışında buluştum.

Halkımızın düzenlediği şiddetli dövüş etkinlikleri. Kendi zihnimle ve yeni keşfettiğim lanet olası sahiplenme duygusuyla savaşırken yumruklarım sıkılıydı.

Kaelle güvendeydi.

Strong bunu sağlayacaktır.

Öfkem, onun yanında kalmama izin vermeyecek kadar şiddetliydi. Ona zarar verebilirdim.

Ben stadyuma girdiğimde Kier kafesin içindeydi, kan kaybediyor, güreşiyor ve sırtıyordu. Metal parmaklıkların dışına çıktığında hâlâ vahşi bir sırtışı vardı. "Yaşıyorsun o zaman."

Aramızda aşk yoktu. Onun, benim ve Ravv'ın halkı yüzyıllar boyunca savaşmıştı. Hepimizin iyiliği için barışı tesis etmiştik ama bu yıllarca süren savaşın etkisini silememişti.

Ben onun savaşçıları yüzünden dostlarımı kaybetmiştim, o da benimkiler yüzünden. Yine de bunları geride bırakıp geleceğe odaklanmak zorunda kalmıştık.

Halkımın yarısı söz sahibi olsaydı, var olmayacak bir gelecek.

"Şimdilik," diye homurdandım. Yardım istemek beni neredeyse

öldürüyordu, ama zorladım

"Kontrolü elimde tutmak için mücadele ediyorum ve insanım kırılğan. I

Ona zarar vermeden önce gerginliği azaltmak için bir kavgaya ihtiyacım var."

Kier başını sallayarak onayladı. Piç kurusu hayatında hiçbir kavgayı geri çevirmemişti.

"Silahlarla. İlk kana," diye ekledim.

Kier'in sırtışı geri döndü, kollarını iki yana açmış kafese doğru yürürken hâlâ hınzırdı. Onu içerde takip ettim ve maçı anons etti.

Savaşmak için tercih ettiğim büyük kılıcı yaratmak için buzuma dokunmadan önce bana dönmesini bekledim.

Silahlarımız ortaya çıktığında halkımız etrafımızda kükredi. Kana susamış sesleri acımasızdı ama bu beklenen bir şeydi.

"Hazır mısınız?" Kier'in buz kılıçları da benimkiler kadar keskindi ama birbirimizi öldürmeye kalkışmayacaktık. Barışı inşa etmek için çok fazla zaman ve çaba harcamıştık, bunu aptalca bir hareketle yıkamazdık.

Başımı sallayarak onayladım ve başladık.

Bana doğru hamle yaptı ve ben de savunmamı engelledim. Hareketlerim olması gerekenden daha güçlü ve sertti ama iki haftadan uzun süredir seyahat ettiğim düşünöldüğünde bu şaşırtıcı değildi.

Ona doğru bir hamle yaptım ve o hamleden kolayca kurtuldu.

Mücadeleye tamamen odaklandığımızda hızımız arttı.

Zaman geçti, hareketler içgüdüselleşti ve zihnim Cev'le bakkalda yaptığımız konuşmaya geri döndü.

Öfkem kabardı ve çok sert salladım, kendimi bir saniyeden daha kısa bir süre yavaşlattım. Kier boşluğu yakaladı. Kılıcı omzuma saplandı ve acı, öfkemi kesti. Kesik ölümcül değildi ama sığ da değildi.

Kier geri adım atıp yine o lanet sırtışını takınırken kalabalık tezahürat yaptı. "İnsanın dikkatini dağıtıyor."

Tabii ki öyleydi.

O benim lanet *eşimdi*.

Kadının kokusu bile ellerimi teninden uzak tutmamı zorlaştırıyordu. Korkusunun kokusu beni geriyordu ve kadın sürekli benden korkuyordu.

Ve Cev'in tehditleri.

Bakışlarım Kier'e odaklanmadan önce iyi olduğuna emin olmak için ona doğru kaydı. Kolumdan kan akıyordu ama bu bir ilk sayılmazdı.

"Yine mi?" diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım.

Yerimize yerleştik, sonra başladık.

Hareketlerim daha yumuşak ve daha az öfke dolu olsa da, sonunda zihnimin kontrolü tekrar elimden kaydı ve dikkatimin dağılması bana pahalıya mal oldu.

Cev, kardeşim ve Fırtına'yı aklımdan çıkaracak kadar kan kaybetmeden önce Kier üç raunt daha kazandı.

Acı nihayet beşinci maçta zihnimi yeterince boşalttı ve uzun bir dövüşten sonra Kier'i yendim.

Bana tekrar meydan okudu ve ben de hayır diyemedim.

Altıncı dövüşün ortalarında Strong sessizce zihnime, "*Kaelle iyi görünmüyor,*" dedi.

Bakışlarım hiç duraksamadan ona doğru kaydı ve Kier'in kılıçlarından biri uyluğumun dış tarafını kesti.

Yemin ettim, krala dönüp baktım ve onu biraz özür dilemiş buldum. Kılıcı bacağımdan kayboldu ve bir anlığına insana odaklandım.

Benim insanım.

O benim olmamalıydı, ama veil, öyleydi.

Bulduğum yerden iyi görünüyordu, bu yüzden "Yine mi?" diye sorduğunda dikkatimi tekrar Kier'e yönelttim.

Dövüşü reddedemezdim, bu yüzden başımı salladım ve bir kez daha başladık.

İnsanım için duyduğum endişe karnımda birikti ama zihnimin ya da bakışlarımın oyalanmasına izin vermedim. Kılıcım sonunda sırtına saplanıp maçı bitirene kadar yaptığım şeye odaklandım.

"Gel, şimdi," diye hırladı Strong zihnime.

Bakışlarım oraya kaydığında, onu dişimi tutarken gördüm. *Bilinci yerinde olmayan* dişimi.

Kier'in gözleri bakışlarımı takip etti. "Peçe."

"Teşekkür ederim." Çenemi hafifçe ona doğru indirdim. Zor olsa da göğsümdeki şiddetli çarpıntıyı görmezden geldim ve kendimi kafesten normal bir hızda çıkmaya zorladım.

"Ne oldu?" Giderken sordum.

"Bilmiyorum. Biraz sallanıyordu ama ben sadece yorgun olduğunu düşündüm."

Ya onda bir sorun varsa?

Bu düşünceyle hissettiğim endişe çok saçmaydı. Benden korkuyordu ve korkmasa bile tutulmadan sonra onu eve geri götürmeye yemin etmişim.

Onun yumuşak insanlığına ve gözlerindeki lanet olası ruhuma hitap eden bakışa rağmen, ona karşı geliştirdiğim herhangi bir duygu önemsiz olmak zorundaydı.

Onunla ilgilenmek ikimizi de riske atmak olurdu ve ben buna izin veremezdim.

"Onu odamıza geri götüreceğiz ve eğer sorunun ne olduğunu bulamazsak bir şifacı bulacağız," dedim.

Strong kabul etti ve ben de onun arkasına tırmanmadan önce pozisyonunu ayarladım. Bedenim onunkini sıkıca ona yasladı ve bizi görenlerin bir şey düşünmemesi için pozisyonumu sert tutmaya çalıştım.

İyi olduğundan emin olmak için parmaklarımla nabzını kontrol ettim. Neyse ki kalp atışları normaldi ve hâlâ düzenli nefes alıyordu.

Strong bizi hızla Kier'in şatosuna geri götürdü ve onu barındıran devasa ağaca girdi. Kalenin kendisi Tempest'in kasabasından daha büyüktü ama bu bana halkının onu nasıl aç bıraktığını hatırlattı.

Ve bu beni yine sinirlendirdi.

Onu yatağa yatırdım ve hem solunumunu hem de nabzını tekrar kontrol ettim. Hâlâ düzgün çalışıyordu... öyleyse neden bayılmıştı?

Strong, *"Belki de kan görünce bilincini kaybediyordur," diye önerdi.*

"O bayılmadan önce bir süre kanamam oldu."

Bunu düşündü.

Ben de öyle.

İkimiz de makul bir cevap bulamadık.

Endişemi dağıtmak için odada volta atmaya başladım ve Strong nefes alışını hissedebilmek için başını onun karnına yasladı. Hâlâ benim kıyafetlerimi giyiyordu, elbisesini değiştirmesini istememiştim. Dükkândaki kumaştan bunalmış gibiydi, bu yüzden alışmak için zamana ihtiyacı olduğunu varsaydım.

Ya daha fazlası olsaydı? Ya hastaysa?

Düşüncelerim arasında dolaşırken adım atmaya devam ettim, endişem tedirginliğe ve çaresizliğimden kaynaklanan hayal kırıklığına dönüştü. Diğer kralların şifacılarına güvenmiyordum. Kardeşim bir şifacıydı ama şehrim Vuuth'a geri dönmüştü. Jirevler ve Loires'in bildiği kadarıyla da ölmüştü.

Halkımdan güvendiğim pek çok kişi olmasına rağmen, Matían hayatımı ve şimdi de Tempest'inkini emanet ettiğim tek kişiydi. Çiftleşme bilgin konusunda hiçbirine güvenemezdim ve onlardan kesinlikle yardım isteyemezdim.

Kadını hapisneden çıkarmak zorunda kalmamın nedeni halkımdı.

Kaelle'in gözleri biraz dalgalanana kadar yirmi dakika daha volta atmaya devam ettim.

Bir kalp atışı içinde yatağın kenarına oturmuş, bir kez daha alnındaki ateşi ve boğazındaki nabzı kontrol ediyordum.

Sonunda gözleri açıldı. Mavi gözlerindeki ihtiyat göğsümün daralmasına neden oldu.

"Ne oldu?" Başardım.

İstediğimden daha öfkeli çıktı.

Gözleri tekrar kapandı.

Bir an geçti ve bir an daha geçerken çenem sıkıştı.

Sonunda fısıldadı, "Fae auraları gerçekten parlaktır."

Gözlerimi kırptım, sözleri karşısında tamamen hazırlıksız yakalanmışım.

Fae auraları mı?

Bazı iblislerin aura gördüğünü duymuştum ama bir insanın değil. "Ne zamandan beri auraları görebiliyorsun?" Ona hırladım.

Veil, ona bu kadar kızgın görünmeyi bırakmalıydım.

Yeterince eminim, Kaelle benden uzaklaştı. "Sihrim geldiğinden beri." Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim.

Bakışları omzumdaki kesiğe takıldı ve yüzü, saçlarının ve gözlerinin mavisiiyle fazlasıyla güzel bir tezat oluşturan yeşilin yumuşak bir tonuna dönüştü. "Kanaman var."

"Farkındayım."

Gözleri kapandı.

Veil, onunla nasıl konuşacağım hakkında

hiçbir fikrim yoktu. Yaptığım her lanet şey

kadını korkutuyordu.

"Burada banyo var mı?" diye sordu sessizce, belli ki benden uzaklaşmak niyetindeydi.

Onu suçlamadım.

Küçük, korkmuş bir insan dişisi olsaydım, muhtemelen ben de benden uzaklaşmak isterdim.

"Yüzme havuzu orada." Odanın köşesini işaret ettim. Nerede olduğunu söylersem duşu seçeceğini düşünmüştüm ama gözümün önünden ayrılmasını da istemiyordum. Kendi arzularıma rağmen, ona yalan söylemeyi kendime yediremiyordum, ihmal ederek bile olsa. "Banyoda bir duş var. İstersen seni temizlemek için tavandan su dökülüyor."

Gözleri büyüdü. Her şey

onu korkutuyordu.

Onu kendimden uzaklaştırmak istemem gerekirdi ama bu bende ona sarılıp onu koruyabileceğimi gösterme isteği uyandırdı. Bu arzu çok saçmaydı, bu yüzden onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

"Korkmanıza gerek yok. Vayme size nasıl çalıştığınızı gösterecek," dedi Strong, yanımıza gelip elini yüzünün yan tarafıyla ısırarak.

Kaelle hemen, "Sorun değil, zorunda değilsin," dedi.

"Hayır, odamızdan korkmamalısın." Durakladım ve sonra ifadeyi değiştirdim. *"Sizin odanız."*

Strong bana bir bakış attı.

"Bizim odamız," diye itiraf ettim, geri alırken. "Dışarıda ya da başka bir yerde uyuyamam. Senin için güvenli değil."

Başını hafifçe salladı ve bacaklarını dikkatlice yatağın kenarından kaldırdı.

Hasta olduğunda onları battaniyenin altına saklamalıyım.

Yapmalıydım... peçe, onunla ilgili hiçbir şeyi doğru yapmamıştım.

Bir kadınla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ayağa kalktığında irkildi ve sendelediğinde onu belinden tuttum. Dokunduğumda nefesini içine çekse de hâlâ başı dönüyordu ve bayılacağından endişeleniyordum.

"Sana yemek getirmesi için birini bulacağım, Tempest," dedi Strong, onu dik tutup baş dönmesinin geçmesini beklerken.

Teşekkürlerini fısıldadı.

O gittikten sonra bile, hala istikrarlı görünmüyordu.

Bir kolumu beline doladım ve ağırlığını daha fazla taşıyabilmek için ona biraz daha yaklaştım ve sonra yürümeye başladım. İsteksizce benimle birlikte hareket etti ve banyoya ulaştığımızda göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Sorun nedir?" Lanet kelimeler yine hırıltı olarak çıktı. "Üzerime kan akıtıyorsun," diye neredeyse inliyordu.

Gerçekten kandan korkuyordu.

Hızla geri çekildim ve sendelerken dizleri birbirine çarptı. Bir elimle onu tekrar kalçasından yakaladığımda bana doğru tökezledi.

"Kanla hiç haşır neşir olmadım," dedi gözlerini sıkarak. "Özür dilerim."

"Özür dileme."

Sessizliği bana bu kelimelerin de yanlış çıktığını söyledi.

Dişlerimi sıkmamak için kendimi zor tutarak yavaşça, "Sana kızgın değilim. Kontrolümün olmadığı durumlar benim için... zor oluyor."

"O zaman benim yerimde olduğunu düşün." Gözlerimi kıptım.

Evi olarak gördüğü hapishaneden, sözde çiftleştigi ölümcül bir fae savaşçısı tarafından, nedenine dair hiçbir bilgi verilmeden çalınmıştı...

Peçe.

Bu zor olurdu.

Ona bazı şeyler söylemem gerekiyordu ama bu temizlenene ve ayakları üzerinde daha sağlam durana kadar beklemek zorundaydı.

"Bu duş." Ona nasıl açılacağını gösterdim ve su akmaya başladığında gözlerindeki coşkuyu izledim.

Elini uzattı ve coşkusu şaşkınlığa dönüştü. "Yağmur gibi." Aynı fikirde olduğumu belirten bir ses çıkardım. "Kendi başına ayakta durabilir misin?"

Dudakları aşağıya doğru döndü, şaşkınlığı kayboldu. "Bilmiyorum. Başım hâlâ sanki biri taşla vurmuş gibi hissediyor."

Yüzümü buruşturdum. "Auralar yüzünden mi?" "Evet."

"Bu gece yıkanabilirsin o zaman."

"Hâlâ gece mi?" diye mırıldandı. "Öyle."

Muhtemelen.

Suyu kapattım ve yüzme havuzuna gitmesine yardım ettim. Önce havuza, sonra da bana baktı.

"Bilincini tekrar kaybetme ihtimaline karşı yakında kalmam gerekecek," dedim açıkça.

Kadının boğulmasına izin verecek değildim.

Yüzü kızardı.

Bir kez daha erdemini çalmaya çalıştığımdan endişelenmeden önce ona bir alternatif sunmalıydım. "Uzaklara baktığım süre boyunca konuşursan sırtımı sana döneceğim. Bu boğulmayacağının garantisi olur."

Yanaklarındaki allık solmadı ama daha da kızarmayı bıraktı. "Mırıldanacağım."

Sonunda mırıldanmaya başlayana kadar bekledim ve sonra ona sırtımı döndüm.

Mırıltısı yumuşak ama pürüzsüzdü. Seçtiği şarkı tanıdığım bir şarkı olmasa da sakin ve sessizdi. Dinlerken gözlerimin kapandığını ve kalp atışlarımın yavaşladığını fark ettim.

Banyonun içindeki küçük bir rafta sabun vardı ve o kendini keseleyerek temizlemeye başladığında sabunun kokusu havayı doldurdu. Tempest sabunu kullandıktan sonra kendini çok daha iyi hissedecekti; saçlarında hâlâ muhtemelen yıllardır orada duran kirler vardı.

Bunu düşünmek için kendime izin vermedim. Bu konuda çok fazla düşünürsem, ailesinin kasabasına geri dönme ve küçük insana kötü davranmaya cüret eden herkesi katletme dürtüsüne kapılırdım.

Yıkanırken mırıldanmaya devam etti. İşini bitirdiğinde ona bir havlu getirdim ve dışarı çıktığında arkama bakmadan havluyu ona uzattım. Kadını çıplak görmesem bile, aletim kalın ve sertti, bunu kabul etmedim.

Strong güvendiğim bir dişi fae olan Kee ile odaya tekrar girdiğinde Kaelle hâlâ kurulanıyordu. Kee insanıma meraklı bir bakış attı, sonra yatağın yanındaki küçük masaya iki tabak koyduktan sonra bana uzun bir bakış attı.

En çok güvendiğim fae'lerden biri olmasına rağmen, onunla hiçbir zaman onun benimle ilgilendiği gibi romantik bir şekilde ilgilenmemiştim. Bir partner edinmek için, onun varlığından ve bedeninden daha önce hiç kimsenin zevk almadığı bir şekilde zevk almam gerekirdi, bu yüzden herhangi bir şekilde biriyle eşleştirildiğim bir gelecek görmüyordum.

Bir tutulmayı herhangi biriyle geçirecek kadar önemsemediğimden beri yüzyıllar geçmişti. Mümkün olan her şekilde tatmin bulduğum birkaç on yıldan sonra bu fikir cazip gelmemeye başlamıştı.

Yine de Kaelle'e her yaklaştığımda bedenim ona tepki veriyordu. Korkusuna rağmen, benden hoşlanmamasına rağmen, her şeye rağmen, insanı hâlâ yapabileceğimi fark etmediğim bir şekilde istiyordum.

Tabii ki bunu ona itiraf edemezdim.

Benden hâlâ korkuyordu ve onun korkusu beni kesinlikle sertleştirmiyordu. Beni sertleştiren onun vücudu ve kokusuydu, özellikle de geceleri.

Strong Kee'yi dışarı çıkarmaya başladı ama Kee ondan uzaklaşarak bana doğru yürüdü. İnleme isteğimle savaştım.

"Vayme," dedi. Sesi yumuşaktı, sanki sevgiliymişiz gibi.

Yanlış bir fikre kapılmadığından emin olmak için insanıma bakma dürtüsüyle savaştım ve "*Kral Vayme*" diye hırladım.

Başını salladı ama kendini düzeltmedi. "Ortadan kaybolduğunuzda bazı fae'lerimiz endişelendi. Yokluğunuz için bir sebep vermek size karşı çalışanların etkisini azaltmaya yardımcı olacaktır. İstersen bu haberi yayabilirim."

"Peki." Kelime sinirli bir homurtuyla çıktı. "Onlara diğer kralların ve benim bir savaşta savaşmak için büyüleri insanları çalarak olayları daha unutulmaz kılmaya karar verdiğimizizi söyle. İnsanları nerede bulabileceğimizi sormak için elflere gittik ve sonra onları geri aldık. Şimdi geri döndük."

Elini göğsüme koydu.

Başka bir hırıltıyla onu ittim. "Bana dokunman için sana izin vermedim, kadın. Haberi yay ve odamdan defol."

Strong burnuyla kalçasını gereğinden biraz daha sert bir şekilde dürttü ve kadın sonunda onun kendisini dışarı çıkarmasına izin verdi.

Kadın gittiğinde Tempest'a bakmak için döndüm ve onu garip bir şekilde... kıpkırmızı buldum. Yanakları kızarmış, gözleri öfkeli görünüyordu ve yumrukları sıkılmıştı.

Peçe, öfke ona çok yakışıyordu.

Bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi.

Bunun yerine birkaç uzun nefes alıp verdi, bana sırtını döndü ve fae tarzı iç çamaşırlarını ve siyah elbisesini giydi. Sonra sert adımlarla yatağa geri döndü ve oturup Strong'un getirdiği yemeği yemeye başladı.

Elbise omuzlarından sarkıyor ve uyluklarının üst kısmına düşmeden önce karnının bir şeridini gösteriyordu. Yaşadığı açlığın altını çiziyor ve ailesine karşı duyduğum öfkeyle tekrar savaşmamı zorlaştırıyordu.

Öfkesinin Kee'nin bana dokunmasıyla ilgili olduğunu düşündüm ama bahsettiğim insan kavgasıyla ilgili de olabilirdi.

Bir kez daha düşündüm de, öfkesinin kaynağı kesinlikle kavgaydı.

Odayı geçtim ve onun yanına oturdum. "İnsan dövüşü, çiftleştığımızı kabul etmek yerine halkımıza söyleyecek bir şeyimiz olsun diye diğer krallarla benim bulduğumuz bir bahane sadece. Savaşmak zorunda kalacaksın ama hiçbir şekilde risk altında olmayacaksın."

Yemeğine odaklanmıştı ama çenesi öfke içindeydi. Ona ne diyeceğimi bilemiyordum.

Belli ki cevabım onu neşelendirmemişti.

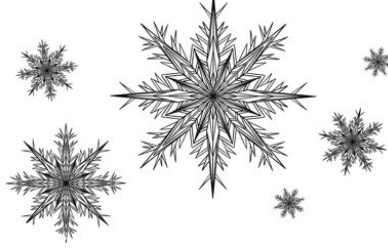
Bu yüzden o yemek yerken sessiz kaldım ve kendi yemeğime başlamadan önce boş tabağına kendi yemeğimden biraz ekledim. En azından ben onu beslediğimde bana ters ters bakmayı bıraktı.

Tempest yatağa kıvrılana kadar sessizce yedik. Onunla paylaşmak için bir bahanem olmadığından, yaralarımı sarmak için banyoya uğradım. Yaralarımı kapattıktan sonra kapıya yöneldim ve Strong insanıma sokulurken ben de yerde rahat etmeye çalıştım.

Biraz zaman aldı ama sonunda uyuyakaldım.

СПАРИЕА 6

KAELLE

I Vayme horlamaya başlayana kadar dönüp durdum ve sonra dönüp durmaya devam ettim. Rüzgâr beni rahatsız ediyordu ama yine de onu durdurmak için yapabileceğim bir şey yoktu.

Sonunda bitkin ve hayal kırıklığına uğramış bakışlarımı Strong'unkilere çevirdiğimde aradan birkaç saat geçmiş olmalıydı.

Zaten bana bakıyordu.

"Kee için endişeleniyorsun," dedi.

Gözlerimi tekrar kapattım ve onu görmezden geldim.

Eğer onun adını biliyorsa, Vayme ile aralarında bir şeyler olduğu açıktı.

"Bu bağ seni sahiplenici olmaya itecektir, Tempest. Bu çok doğal. Eğer başka bir erkek senin bedenine yakın bir şekilde dokunacak olursa, Vayme onun kafasını koparacaktır."

"Yapmazdı."

"Yapardı." Strong'un sözleri sorgulamaya yer bırakmıyordu, yine de bunun doğru olduğunu düşünmüyordum.

"Bunun bir önemi yok. Ona çiftleştığımızı söylemedi, yani belli ki bana karşı herhangi bir sadakat hissetmiyor. Zaten bu bağ sadece tutulmaya kadar sürecek." Tekrar açmamak için bir kolumu gözlerimin üzerine attım. Uyumaya ihtiyacım vardı, istemediğim bir adamı kafama takmaya değil.

Rüzgârım hâlâ odada tedirginlik içinde esiyor, enerjimi tüketiyor ve her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Eğer Strong haklıysa, bu takıntı sadece bağdan kaynaklanıyordu ama yine de sinir bozucuydu.

"Ne ona ne de başkasına bu bağdan bahsedemez. Eş bağına mühürleyen çiftler genellikle Fae krallıklarında öldürülür. Yıllar önce çiftleşen çiftleri öldüren bir tarikat vardı ve üyelerinin çoğu çatlaklardan kaçtı ve cinayetler hala devam ediyor."

Şoka girdim ve hızla doğruldum. *"Ne? Vayme bunu bana neden söylemedi?"*

"Zaten çoğu şeyden korkuyorsun. Eğer sana birinin seni bağı yüzünden öldürebileceğini söyleseydi, bu korkacak bir şey daha olurdu."

Bir an nutkum tutuldu. Sonunda, *"Ya o bana haber vermediği için ben birine söyleseydim?"* dedim.

"Vayme haberi yayamadan onları öldürürdü."

"Hayatımla gerçekten bu kadar ilgili olsaydı, aramızdaki bağı başlatıp sonra da beni bir dövüşe dahil etmezdi."

Strong, *"Dövüşün kötü bir fikir olduğunu kabul edebilirim,"* dedi. *"Ancak bağ tek seçenektir."*

Uzun bir of çekerek tekrar sırt üstü yere düştüm. *"Yine de ikiniz de bana bunun neden tek seçenek olduğunu söylemeyeceksiniz."*

Strong bana *"Kolayca korkuyorsun,"* diye hatırlattı.

Rüzgârım etrafımızda hafifçe savruldu ama ne yazık ki dev kurda hiçbir şey fırlatmadı.

Bir yere varamıyordum, ben de konuyu değiştirdim.

"Neden bazı fae'ler kurtlar yerine dev ayılara ve ağaç kedilerine bağlı?"

"Ayılara idorr, ağaç kedilerine de esu denir." Göz-kapı ve ee-sue kelimelerini telaffuz etti. *"Farklı hayvan türleri"*

her bir krallığın evi. Esu'lar orman için en uygun olanlardır, bu yüzden Jirev'de yaşarlar. İdorr buzul için en uygun olanıdır, bu yüzden Loire'de kalırlar. Tüm canavarlar bağlı olmadıkları bir fae ile zihinden zihine konuşmaya istekli veya muktedir değildir, bu yüzden öyle olmayan bazılarıyla karşılaşsanız alınmayın. Esu'ların bu konuda oldukça titiz oldukları biliniyor."

Bu ilginçti.

Kendisine her ne deniyorsa onun adını söylemesini bekleyerek ona baktım. O her neyse, ona uygun isim hakkında hiçbir fikrim olmadığını biliyordu.

Sessiz kaldı.

Strong bana sorduracaktı.

Sonunda pes etmeden önce bir an daha bekledim. *"Kurtların adı ne?"*

"Biz xuno'yuz." Kelimeyi zoo-no diye telaffuz etti. "Vuuth'un mağaralarını seviyoruz, bu yüzden orada kalıyoruz."

"Mağara mı?" Zihnim uzun zamandır evim dediğim konforlu mağaraya döndü.

"Evet. Mağara sistemimiz çok geniş ve hem büyü hem de buzla dolu. İçinde yaşadığınız küçük mağaradan çok daha farklı."

"Mağaramı seviyordum," dedim biraz savunmacı bir tavırla.

"O zaman Vuuth'a tapacaksın."

Ona başımı salladım ve karnım guruldadı.

Damarlarımda hâlâ öfke olsa da, Vayme beni iğrenç derecede büyük bir iştahla eğitmişti ve bu iştah giderek artıyor gibi görünüyordu.

"Sana biraz daha yiyecek bulalım, böylece ikimiz de uyuyabiliriz," dedi Strong. *"Seni kalenin yemek salonuna götüreceğim."*

İsteksizce kabul ettim ve ikimiz de odadan olabildiğince sessizce çıktık. Üzerimdeki küçük fae elbisesi bacaklarımda inceliği ve kaburgalarımda görünmesi konusunda beni utandırıyor ama insanlığımı dikkat çekmektense uyum sağlamak daha iyi görünüyordu.

Vayme'nin uyanacağı ve odadan çıktığım için bana bağıracacağı endişem, kralla arama daha fazla mesafe koydukça azaldı. Strong yanımda yürüdü ve ben de kendimi biraz daha güvende hissedebilmek için parmaklarımı kürkünün içine soktum.

Rüzgâr hâlâ sevdiğimden daha iğrenç bir şekilde esiyordu ama yemek yerken yavaşlayacağını umuyordum.

Farklı şekil ve boyutlarda masalarla dolu geniş bir odaya ulaştık ve Strong beni en uçtaki masalardan birine götürdü. Oturmam için mırıldandı ve sonra bir an için yakındaki bir kapıdan içeri süzüldü.

Gözlerim yavaşça odayı taradı ve iki düzine fae'nin merakla bana baktığını gördüm. Auraları hâlâ devasa ve yoğundu ama sayıları az olduğu için zihnimde sadece hafif bir zorlanmaya neden oluyordular.

Yine de yüzüm ısındı ve rüzgârım biraz hızlandı. Belki de insanlığım hâlâ ortadaydı.

Strong bir süre sonra geri döndü ve uyarıcı bir bakışla odayı taradı. Gözlerin çoğu beni terk etti ve yere, ayaklarımın dibine oturdu.

Parmaklarım güvenlik için tekrar kürküne gömüldü ve beklerken sessiz kaldım.

Birkaç dakika sonra, tanımadığım bir fae kadın bana üç büyük tabak yemek getirdi. Ona teşekkür ettiğimde gülümsedi ve başını bana doğru eğdi.

Yüzüm ısındı ama yine de başımı salladım, sonra da yemeğe başladım.

Ben yemeğimle uğraşırken, kızıl-turuncu saçlı, ufak tefek, solgun bir kadın yemek odasına girdi ve etrafına bakındı.

Bakışları üzerime dikildi ve öylece kaldı.

Aurası çoğu fae'ninkinden daha yumuşaktı, boyutu ve rengi benimkiyle aynı çizgideydi. Ve yanında bağlı bir canavar yoktu, bu da onun kim olduğunu merak etmeme neden oldu.

Strong'un kullandığı kapıdan içeri girdi ve sonra gelip karşıma oturdu ve gülümsedi. "Hey. Sen insansın, değil mi?"

Başımı salladım.

Diğer insanlarla savaşımam gerekiyorsa, onları kalede görmem mantıklı olurdu.

Gerçekleri bir araya getirip onun ne olduğunu anlamalıydım ama yorgunluğum ve büyümün etkisi yüzünden doğru düzgün düşünemiyordum.

"Ben de öyleyim. Ben Laeli," dedi.

"Ben Kaelle." Bir an duraksadım, yeni durumlarla karşılaştığımda sessizleşme eğilimime rağmen söylemeye değer bir şey düşünmeye çalıştım. Sonunda, "En azından ben tek değilim," demeye karar verdim.

"Bizden biri daha var, onun adı Nissa. Bitki büyüsüne sahip ve Kier ile çiftleşti."

Kier, büyü beni alt ettiğinde Vayme'nin kafeslerde dövüştüğü kraldı. Aurası en az Vayme'ninki kadar yoğun ve ölümcüldü. "Korkunç biri."

"Kralınız değil mi?"

Aklıma bana nasıl hırladığı, gözlerindeki o korkunç bakışla üzerimde nasıl yükseldiği geldi ve biraz ürperdim. "Vayme daha kötü."

Laeli bana doğru hafifçe eğildi. Bunu yaptığının farkında olup olmadığını merak ediyordum. "Seni de mi kaçırdı? Ravv beni kurtardığını söylemeyi seviyor, teknik olarak doğru ama eski hayatımda mutlu olsaydım bile beni kaçıracağından eminim."

"Evet. Köyüm beni kasabanın dışında bir mağarada korudu, böylece rüzgârımla ekinlerini öldürmeyecektim. Sihrim ortaya çıkmadan önce bile hiçbir zaman yeteri kadar yiyecek yoktu," diye itiraf ettim.

Elimi tuttu ve hafifçe sıktı. "Özür dilerim. Şehrimin kralı beni hapishanelerinin altındaki bir mahzende kilitli tuttu, bu yüzden bunun ne kadar acı verici olduğunu tahmin edebiliyorum."

Korku göğsümde kabardı ama belli etmemeye çalıştım. "Peçe."

"Evet. En azından artık özgürüz."

Başımı salladım.

Geçmişindeki zorluklara rağmen kadın kendinden emin görünüyordu. Hatta belki de sakindi.

Tereddüt ettim ama sonunda aklıma takılan soruyu dile getirdim. "Nasıl oluyor da korkudan ölmüyorsun? Burada olduğun için gergin bile görünmüyorsun ama ben dehşetten zor nefes alıyormuşum gibi hissediyorum."

Laeli biraz gülümsedi ve bana doğru daha fazla eğildi. "Korkmayı bırakmanın en iyi yolu korkmuyormuş gibi davranmaktır. Kendinizden ne kadar emin olursanız, içinizde korku olsa bile insanlar sizin kendinizden emin olduğunuza o kadar çok inanacaktır."

İçimi çektim.

Gerçekten de bir tür sihir gibi basit bir cevabı olmasını ummuştum. "Bu kulağa... zor geliyor," dedim.

"Ama buna değer."

İsteksizce başımı salladım.

Birisi ona da bir tabak yemek getirdi ve ikimiz de yerken sessizleştik. Belli ki o da en az benim kadar açtı, hatta daha da aç.

Onun tutuklu olduğunu duymak kendi durumum hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Teknik olarak ben hiç hapsedilmedim. Kendi seçimimle mağaramda kalmıştım çünkü büyüm korkunç derecede güçlüydü. Ailem beni zayıf tutmak için aç bıraksa bile, gidebilirdim. Her an çekip gidebilirdim ama kalmayı seçtim çünkü mağaramı seviyordum.

Çünkü ben de ailemi seviyordum.

Bu da beni korkunç olasılıklarla biraz daha barışık hissettirdi.

Yemek yemeye devam ederken günün -ya da saatin kaç olduğundan emin olamadığım günlerin- yorgunluğu sonunda beni yakaladı.

Çatalımı ağızma götürmek için mücadele ederken kendimi sarkarken buldum.

Laeli "İyi misin?" diye sormadan önce bir süre beni inceledi.

"Evet, sanırım yatağa gitmem gerekiyor," diye fısıldadım. "Uzun bir hafta oldu."

Ya da uzun bir buçuk hafta, sanırım.

"Git buradan o zaman." Beni kapıya doğru eliyle işaret etti, ben de başımı salladım.

Strong yanımda durdu, tabağımı olduğu yerde bırakmamı ve dışarı çıkarken ona yaslanmamı söyledi. O beni tutarken bile yürüyüş çok ama çok uzun geldi.

Geri döndüğümüzde, yatağa yığıldım ve uyudum. Ve uyudum.

Ve uyudu.

Vayme sonunda omzuma dokunarak beni uyandırdı. Dokunuş şaşırtıcı derecede nazikti ve ağırlaşan göz kapaklarımı kaldırmaya çalıştım. Uykulu gözlerim onun yoğun gümüşleriyle çarpıştı ve nefes almamaya çalıştım.

Veil, adam hâlâ korkunçtu. İri yarı ve

her yönden ölümcüldü. "Yemek

yemelisin," dedi bana.

Başımı salladım ve yavaşça yataktan kaydım.

Ayaklarım yere değdi ve ayağa kalkarken bana yardım etmek için dirseğimden tuttu.

Artık uyandığıma göre, midemdeki esneyen çukurun acı içinde onu doldurmamı talep ettiğini hissedebiliyordum.

Üzerimde hâlâ daha önceki fae tarzı elbisem vardı ama eski insan elbisemin temiz bir şekilde banyo kapısının üzerinde asılı olduğunu gördüm. Nostalji beni çarptı ve elbiseyi giymek için banyoya götürdüğümde Vayme kolumu bıraktı.

Üzerime giyer giymez verdiğim karardan pişman oldum. Kumaşı sert ve kaşıntıdırıcıydı ve bedeni gerçekten berbattı.

Vayme'ye bu kadarını itiraf etmek istemedim, bu yüzden saçlarımı topuz yaptım ve odadan çıkarken hiçbir şey söylemedim.

Koridorda yürüdük ve ona baktığımda, sık sık taşlaşan yüz ifadesinde neredeyse tereddüde benzeyen bir şey gördüm. Bana ne düşündüğünü söylemesi için onu zorlamayacaktım, bu yüzden üzerinde durmadım.

Sonunda, yemek salonuna vardığımızda, zihni benimkine dokundu. Bana onun zihniyle asla konuşmamam gerektiğini sert bir dille söylediği düşünülürse, bu dokunuş beni şok etti.

"Sana anlattıklarımın daha fazlasını bilmeyi hak ediyorsun," dedi. Hak ediyordum... ama bunu söyleyemezdim.

Bu onu tekrar sessiz kalmaya teşvik edebilir.

Bana baktığında, onu duyduğumu göstermek için küçük bir baş selamı verdim.

"Fae krallıkları daha yeni barış tesis etti," dedi. "Barış görüşmelerini başlatan bendim ve halkımın bir kısmı bunun için beni hor görüyor. Bazıları başka bir şey bilmedikleri için savaşmayı tercih ediyor. Çiftler çiftleşmeyeli ya da dünyamıza çocuk getirmeyeli yüzyıllar oldu, bu yüzden sayımız azalıyor."

Yemek salonuna vardığımızda hâlâ sessizdim. Çoğunlukla boştu, bu da saatin kaç olduğunu merak etmeme neden oldu ama sormadım.

Vayme bir masayı işaret etti ve ben otururken o da mutfak olduğunu tahmin ettiğim yerden yiyecek istemek için kapıya gitti. Masada bana katıldığında, aramıza epey bir mesafe koydu ve konuşmaya devam etti.

"On yıl önce, kardeşim bir savaş sırasında ortadan kayboldu. Öldürüldü ya da en azından biz öyle olduğunu düşündük ama kimse cesedini bulamadı. Onun için çok yas tuttum. Halkımın tek şifacısı olmasının yanı sıra en güvendiğim kişiydi. Kendimi savaşa atmak yerine, tahtta bulunduğum süre boyunca beni ikna etmeye çalıştığı şekilde savaşı sona erdirerek onun anısını onurlandırmaya kararlıyım."

Vayme'nin sözleri beni şaşkına çevirdi.

Sanırım tüm öfkesi ve sessizliğinden sonra kralın bir *insan* olduğunu düşünmemiştim. Kesinlikle ailesi ya da duyguları olan biri değil. Onu, beni esir alan soğukkanlı kraldan başka bir şey olarak düşünmemiştim.

"Halkımdan sadece birkaçı savaşa devam etme arzusunu açıkça dile getirdi. Yas tuttuğumu anlıyorlardı ve çoğu sevdiklerimizi sürekli kaybetmediğimiz bir geleceği dört gözle bekliyordu. Ta ki iki ay önce kardeşim geri dönene kadar."

Göz kııptım.

"Matían gecenin bir yarısı, kucağında bir çocukla, bağlı olduğu canavarın sırtında şehre girdi. Kendisine benzeyen ve damarlarında ölümcül bir büyü taşıyan genç bir kız. Jirev'in hemen dışındaki bir savaşta ağır yaralandığını ve hayatta kalma mücadelesi verirken yoldaşı tarafından Zamansız Kumlar'a taşındığını anlattı. İkisi de savaşmaktan uzun süre önce yorulmuş ve geri dönmeye karar vermişler. İnsanlar tarafından işletilen bir hana varmışlar ve hanın sahibi olan kadın, karşılığında birkaç ay boyunca hanını yakındaki akıncılardan korumaları karşılığında onlara kalacak yer teklif etmiş," diye devam etti Vayme, kardeşinin adını mah-tee-on diye telaffuz ederek.

Yemeğimiz geldi ve biz yemeğe başlarken Vayme devam etti. *"Çalışmaktan ve insanlarla arkadaşlık etmekten hoşlanıyordu. Güneş tutulması geldiğinde, tutulmayı hanın sahibi olan kadınla geçirdi ve daha sonra aynı yatağı paylaşmaya devam etmeye karar verdiler. Yıllar geçti ve bir döngüde kadın kendini hamile buldu.*

Birbirlerine aşık değillerdi ama Matían baba olacağı için çok heyecanlıydı. Kızı Pavia çok geçmeden, damarlarında dolaşan sihirden eser kalmadan doğdu ve her iki ebeveyn de rahatladı." Yeğeninin adını paw-vee-ah diye telaffuz etti.

Yemeğe devam etmemize rağmen dikkatim Vayme'nin hikâyesinde sabit kaldı. *"Altıncı yılının yarısında, uyandıktan hemen sonra aşçılarına sarıldı. Onun dokunuşuyla adamdan hayat akıp gitmiş ve adam yere yığılıp ölmüş. O sabah Matían'a çoktan sarılmış ve yoldaşının sırtına binmişti, bu yüzden Matían kendisinin ve xuno'nun onun büyüüne karşı bağıışıklığı olduğunu biliyordu. Onun gücü ne insana ne de fae'ye aitti, ikisinin karışımıydı."*

Vayme devam etti, *"Matían sevgilisinin kızlarına dokunmasını engelledi ama ölümcül büyüünün haberi yayıldı. Çok geçmeden tüm şehri*

küçük kızı avlıyorlardı. Onları birkaç hafta boyunca uzak tuttu ama sonunda savunmasını aştılar ve sevgilisini öldürdüler. Kızını alıp götürdü, dişisini gömdü ve sonra bağlı olduğu canavar ikisini de Vuuth'a geri taşıdı. Korunmak için bana yalvardı ve ben de onu reddedemedim. Yeğenim bana üzgün gözlerle bakarken değil, yüzyıllardır gördüğüm ilk fae çocuğu."

Peçe.

"Damarlarında ölümün gücünü taşıyan Pavia, krallığımızdaki herkes tarafından hemen sevildi ve halkımın çoğu annesini öldürenlerden intikam almak için Kumlar'daki şehirle savaşmak istedi. Reddettiğimde aralarında bir isyan büyüdü - halkımız kana susamıştı ve savaşın heyecanını özlüyorlardı. Matian onları başka türlü ikna etmeye çalıştı ama isyan daha da büyüdü. Başka bir savaşı reddettiğim için beni zayıf ilan ettiler ve intikamlarını alabilmek için beni yok etmeyi kendilerine görev edindiler," dedi.

"Matian ve Pavia'nın savaş istememesi umurlarında değil mi?"

"Hayır. Ne pahasına olursa olsun savaş istiyorlar. Çiftleştığımız haberi yayılırsa, diğerleri de onların tarafını tutacak ve sen ve ben avlanacağız. Şimdiden Kumlarla savaşmak isteyen grup, Ağrıyan Uçurum Canavarı'nın beni öldürmesi için kan ve güçle ödeme yaptı."

Gözlerim dehşetle açıldı. "Elflerin suikastçılarından biri mi?"

Herkes bu hikayeleri duyarak büyümüştü. Elfler birkaç farklı büyü varlığın sihrini bozarak onları öldürmek için para aldıkları kişileri avlayan akılsız katillere dönüştürmüşlerdi. Acımasız, ölümcül ve eşsiz bir güce sahiptiler. Hatta bazıları onların da vampir olduğunu söylüyordu, hayatta kalmak için başkalarının kanına ihtiyaç duyan korkunç varlıklar.

"Evet. Ben ve diğer iki kral suikastçılar tarafından işaretlendik, bu yüzden sizi aramaya gittim. Elf liderlerinden biri bize topraklarınızda gizlenmiş yaşam büyüüne sahip insan dişilerden bahsetti ve bize yerinizi söyledi. Bizim büyümüz ölümünden, sizinki ise yaşamdan kaynaklandığı için sizinki bizimkini gizliyor, böylece suikastçılar gücümüz sayesinde bizi avlayamıyor."

"Yani bizi kalkan olarak mı kullanıyorsun?" Ben sordum.

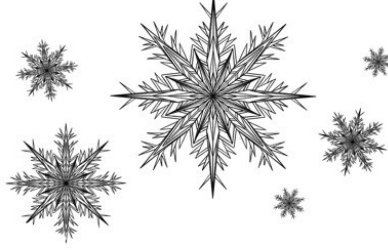
"Öyleyiz."

Peçe.

Onun bencil olduğu konusunda kesinlikle haklıydım ve bu bencillik yüzünden Canavar'ın ellerinde ölme ihtimalim oldukça yüksekti.

СПАРИЕА у

KAELLE

O u konuşma yemek salonuna giren başka bir çift tarafından kesildi. Bakışlarımı onlara çevirdim ve Kier'in aurasının canlı renkli bir insan aurasıyla birleştiğini gördüğümde gözümü kıptım. Kier Uzun boylu, bronz tenli ve dalgalı siyah saçları kulaklarının etrafında kıvrılıyordu. Kollarından birinde tanımadığım bir dilde yazılmış gibi görünen bir dövme vardı ama onun dışında kızgın ya da zalim görünmüyordu.

Yanındaki insanın beline kadar dalga dalga dökülen koyu yeşil saçları, Kier'inkinden bir ton daha açık teni vardı ve parlak renkli, fae tarzı bir elbise giymişti. Gözleri yeşil renkte parlıyordu ve mesafeli görünmüyordu ama dostça da görünmüyordu.

Masaya yaklaştılar ve hızlıca selam verirken bakışları benimkilerle buluştu. "Merhaba."

Kier ona yaklaştı, duruşu korumacıydı ve gözleri bize dikilmişti. Vayme tekrar yemeğine odaklanmadan önce onları zar zor fark etti.

Adının Nissa olduğunu bildiğim insana sessizce "Merhaba," dedim. "Ben Kaelle. Sanırım Laeli bana senden bahsetmişti. Bitki büyünüz var, değil mi?"

"Evet." Gülümsedi, ben de gülümsemeye çalıştım ama aklım hâlâ Vayme'nin bana anlattığı her şeydeydi.

Esas olarak, elf suikastçılarından birinin onu avladığı kısım.

"Sana zarar vermedi, değil mi?" Nissa yanıma oturdu ve Vayme'yi işaret etti.

Kralım gözlerini yemeğinden kaldırıp ona dik dik baktı ve kralının vücudu yeniden gerildi.

Vayme'yle olan *her şeye* rağmen beni kesinlikle incitmemişti ve onu bu fikirle bırakamazdım.

"Hayır, o iyi. Yine de sorduğun için teşekkürler." Elini tuttum ve onu rahatlatmak için sıktım. Hiç şüphesiz tenimden esen esintiye şaşırmış görünüyordu ama bana bunu sormadı.

Bana ve Vayme'ye yemeğimizi getiren fae kadın, Kier ve Nissa için tabaklarla yeniden ortaya çıktı ve onun yanına oturduğunda ortam sakinleşti. Elini bıraktım ve yemek yerken hepimiz sessizdik.

Sessiz kalmak istememe neden olan sınırlarıma rağmen Laeli ile yaptığım konuşmayı hatırladım. Kendine güvenmenin en iyi yolunun kendinden emin davranmak olduğunu söylemişti ve... ben de bunu denemek istedim.

Ben de kendimi konuşmaya zorladım.

"şehrinden ayrıldığına memnun oldun mu?" Yemeğimi bitirdiğimde Nissa'ya sordum.

"Öyleydim," dedi ve ekleme yapmadı. Eğer onun durumu da Laeli'ninki gibiye, ayrıntıları paylaşmak istemediği için onu suçlamadım.

Bakışlarım o ve Kier arasında gidip geldi ve empatim arttı.

Özellikle onu kaçıran kralla ayrıntıları paylaşmak istememesini kesinlikle anlayabilirdim.

Az önceki sorusu aklıma geldi ve bunu yapmak beni biraz korkutsa da usulca sordum: "Sana zarar verdi mi?"

Kier sorum üzerine hırladı ama bana saldıramadan önce elini göğsüne koydu. "Hayır, yapmadı."

Vayme'nin sanki beni korumaya hazırmış gibi yanımda gerildiğini hissetmiş olsam da, hızlı tepkisi için ona şiddetle minnettardım.

Başımı salladım ve gözlerimi Vayme'nin tabağında kalan yemeklere diktim. Karnım delicesine doymuş olsa da bir şekilde hâlâ açtım.

Bir kısmını sessizce tabağıma koydu ve göğsümde daha fazla minnettarlık kabardı.

Nissa yemeğe devam ederken bana "Şehrini özleyor *musun*?" diye sordu.

"Oh, ben ufacık bir kasabadanım." Dudağımı ısırdım ve herkesin güvenliği için bir mağaraya taşındığımdan beri kasabayı özlediğimi ona söylememenin daha iyi olacağına karar verdim. "Laeli büyük bir şehirden geliyordu, ben de senin de öyle olduğunu düşündüm."

"Benim kasabam da küçüktü. Beni almaya çalışacak kadar yaklaşan herkesi öldürürlerdi."

Gözlerim büyüdü.

Benim kasabam benden

korkmuştu... Ama onunki

onu korudu mu? "Yani seni

korudular mı?" "Bir bakıma,

evet."

Zihnimin kendi deneyimlerime geri dönmeye başladığını yüksek sesle itiraf etmemek için kendimi zorladım.

Eğer biri beni onlardan almaya çalışsaydı, ailem benim için savaşır mıydı? Beni savunurlar mıydı, yoksa beni kaçırmaya çalışan birini öldürürler miydi?

Yapmayacaklarına dair içimde bir his vardı.

Herkes tekrar sessizleşirken başımı sallayarak yemeğe devam ettim.

"Canavar'dan herhangi bir iz gördün mü?" Tabağımdaki son lokmayı sıyrırken Kier, Vayme'ye sordu.

"Henüz değil. Yine de ründeki ağrı daha da kötüleşti." Rün mü?

Merakla Vayme'ye baktım.

"*Sana sonra gösteririm,*" dedi zihnimin içine, benimle bu şekilde konuşarak beni bir kez daha şaşırttı.

"Benimki de öyle," diye onayladı Kier. "Sanırım orada büyüümüzün izini kaybettikten sonra insan topraklarını araştıracaklar ve sonra buraya dönecekler."

Vayme başını salladı ve ifadesi hâlâ taş gibi olsa da biraz düşünceli görünüyordu. "Saklanacak bir yere ihtiyacınız olursa, kalem size ve dişiye açık. Birbirimize güvenmemizi beklemeyeceklerdir."

"Teşekkür ederim."

"Canavar seni mi avlıyor?" Nissa Vayme'ye sordu.

"*Muhtemelen Sonsuz Vahşi Canavar'ın Kier'i avladığını biliyordur,*" dedi Vayme ve kaşlarını çatarak yüksek sesle "Evet," dedi.

"Gerçekten *kan* içiyor mu?" Küçük bir ürpertiye bastıramayarak merak ettim.

Vayme'nin sesi alçaldı. "Bilmiyorum. Dua et de öğrenmeyelim."

Nissa ve Kier, kralların barışı korumasına yardımcı olması beklenen şiddet olaylarına katılmak üzere ayrılmadan önce sadece bir dakika daha konuştuk. Onlar gittikten sonra Vayme ve ben odamıza döndük.

Kapı arkamızdan güvenli bir şekilde kapandıktan sonra avucunu açtı. Bakışlarım gümüş ışıltısına takıldı ve gözlerim büyüdü.

Bana elinin arkasını göstererek kıpkırmızı parlayan bir damgayı işaret etti. Aurasının işaretin etrafında hareket ettiğini fark ettim, sanki işaret yüzünden acı çekiyor ya da mutsuzmuş gibi.

"Peçe," diye fısıldadım.

"Canavarın seni öldürmesine izin vermeyeceğim," dedi Vayme onu yeniden sararken. "Eminim bu konuda endişeleniyorsundur ve iyi bir sebebin vardır. Seni büyüen beni korusun diye aldım ama beni yakalarsa sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedim sessizce, gerçi Canavar benim için gelirse gerçekten bir şey yapabileceğinden şüpheliydim. O bir savaşçı ve bir kraldı... ama

suikastçılar efsane canavarlardı.

Vayme kısa bir süre sonra olayları denetlemek ve adamlarıyla ilgilenmek için dışarı çıktı. Strong, isteğim üzerine beni kalenin kütüphanesine götürdü ve bizi avlayan suikastçı hakkında paniğe kapılmamaya çalışırken günümü ve gecemi burnumu bir kitaba gömerek geçirdim.

Benden çok uzaklaştığında kalçamdaki el izi biraz ağrıyordu ama zihnimle konuşarak ağrının gerçek bir acıya dönüşmesini engelleyecek kadar yakınımnda kalacağını söyledi, ben de hayatta kaldım.

Ertesi gün Vayme beni kütüphaneden dışarı sürükledi. Diğer iki insanla birlikte antrenman yapmama karar vermişti, böylece hepimizin katılacağı saçma dövüşe hazır olacaktım.

İsteksizliğime rağmen, aptalca ağır kılıçlarını nasıl sallayacaklarını ve vücudumu nasıl düzgün hareket ettireceğimi öğrenmeye çalıştım.

Antrenman yaparken iki hafta hızla geçti. İlerlemem kralları hiçbir zaman tam olarak tatmin etmedi ve vücudum yediğim yemek miktarından hiçbir zaman tam olarak tatmin olmadı. Hızla kilo almama rağmen hala sürekli açtım.

Ve hala ailemin beni bilerek aç bırakmış olabileceği gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordum.

Dövüş günü nihayet geldiğinde, Jirev'i geride bırakıp yolumuza devam edebilmek için bu işi bitirmeye hazırdım. Olaylar bittikten sonra mağaralardan oluşan Vuuth'a gidecektik.

Mağaralar beni çok daha güvende hissettirdiğinden, bu güvenliği dört gözle bekliyordum.

Laeli ve Nissa dövüş için bana varlıklarımı zar zor örten saçma bir metal kıyafet giydirdiler. Nissa, Kier'den bir çeşit intikam almaya çalışıyordu ve Laeli bu konuda heyecanlıydı, ama ben

Vayme beni neredeyse çıplak gördüğünde muhtemelen yüzünde tiksinti olurdu.

Her zaman fae tarzı elbiseler giymeme ve sonunda dağınık görünmemesi için saçlarımın birkaç santimini kestirmeme rağmen, beni hiç çekici bulmamıştı, bu yüzden görünüşümden hoşlanacağına dair hiçbir umudum yoktu.

O gün odamızda ona dokunan dişi fae hakkında da hala konuşmamıştık. Onunla aktif *olarak* olmasa bile en azından onunla ilgilendiğini varsayıyordum.

Birlikte çok zaman geçirmemize rağmen, o her zaman kapının önünde yerde uyurdu ve aramızda romantik hiçbir şey yoktu. İsteksiz arkadaş olduğumuzu sanıyordum ama aramızdaki dostluk bağının onun için bir şey ifade ettiği izlenimine kapılmamıştım.

Ben onun kalkanıydım, başka bir şey değil.

Her neyse, dövüş başlamıştı ve biz üç insan, dövüşü anons eden adamlarla birlikte kafesin içine girdik. Tribünlerdeki tüm fae'lerin auraları stadyuma girer girmez beni bunaltmaya ve başımı ağrıtmaya başlamıştı ve içeriye doğru ilerledikçe daha da kötüleşti.

Kulakları sağır eden tezahüratlar etrafımdaki auraların gökkuşaklarıyla birleşti ve ellerimi kaldırıp gözlerimi ya da kulaklarımı kapatmamak için kendimi zor tuttum.

Auralar delicesine yoğundu.

Bakışlarım tribünlerden birine takıldı.

Bir tanesi diğerlerinden daha büyük ve daha parlak yanıyordu. Vayme'ninki gibi gölgeli ya da karanlık değil, ateş gibi parlıyordu.

Fae'lerden çok daha büyüktü. Önemli bir şey olmalıydı.

Ya da önemli *biri*. Bir

suikastçı gibi.

Laeli bana "İyi misin?" diye seslendiğinde bakışlarım hala devasa auraya sabitlenmişti, başım zonkluyor ve midem bulanıyordu.

Kendimi yerimde sabit tutmaya çalışırken rüzgârım tedirginlikle esiyor, bakışlarım hareket etmeye başlayan aurayı takip ediyordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Bir sorun var."

"Neler oluyor?" Vayme'nin sözleri endişeli ve sinirli arasında bir yerdeydi.

"Bilmiyorum," diye tekrarladım. "Belki de hiçbir

şey." *"Bir şeye bakıyorsun,"* diye karşılık verdi.

"Bir aura," dedim. "Herkesinkinden daha büyük. Nedenini bilmiyorum."

Vayme başka bir şey daha söyledi ama tam olarak duyamadım. Etrafımda çok fazla şey oluyordu ve ben çok bunalmıştım.

Aura suikastçılardan birine ait olabilir miydi?

Bilmiyordum.

Ruhlarının karanlık ve ölümcül olmasını beklerdim, parlak ve ateşli değil.

Spiker üçümüz karşı karşıya gelene kadar bizi yerimize sürükledi ve sonra bir şeyler bağırdı. Kalabalığın sesi kelimeleri seçemeyeceğim kadar yüksekti ama bunun dövüşün başlangıcı olduğunu varsaydım.

Kafesin kapısını arkamızdan kapattı ve parlak aura daha da yaklaştı. Baş döndürücü gücü başımdaki ağrıyı daha da kötüleştirdi ve ona eşlik eden baş dönmesi dalgasıyla savaşıırken bir elimi şakağıma bastırdım. Diğer elim kılıcımın üzerindeydi, ona yaslanırken beni ayakta tutuyordu, yüzüm acıyla buruşuyordu.

Kalabalığın uğultusu yavaş yavaş kesildi.

Tribünlerdeki fae'ler şüphelenmeye başlamış olmalıydı, ama auraların gürültüsü ve renkleri o kadar parlaktı ki, orada çaresizce durmaktan başka bir şey yapamadım. Rüzgâr saçlarımı savuruyor, enerjimi de tüketiyordu.

Aura kafesin kenarına yaklaştı ve kalbim sıkıştı.

Bu kadar parlak ve güçlü bir aura, doğrudan krallarla çiftleşen insanlara doğru geliyordu...

Başka bir seçenek yoktu.

Suikastçılardan biri olmalı.

Diğer kadınlara fısıldadım, "O burada."

Etrafımızdaki kalabalık sessizleşmişti ama auralarının renkleri çok ama çok gürültülüydü.

"Kim?" diye sordu diğer kadınlardan biri. Hangisi olduğunu söyleyemeyecek kadar başım dönüyordu.

"Suikastçılardan biri. Onu hissedebiliyorum," dedim.

Diğer kadın sordu: "Onu nasıl hissedebiliyorsun? Nereden biliyorsun?"

"Auraları görüyorum ve hissediyorum. Rüzgarım onlardan geliyor. Ve onun aurası *korkunç*."

Kelimelerin çok az anlam ifade ettiğini biliyordum ve aurası kötü falan değildi, ama şiddetli gücü çok eziciydi. Etrafımdaki diğerleriyle birleştiğinde, doğru düzgün düşünemiyordum bile.

"Ne bekliyorsunuz?" diye bağırdı krallardan biri tribünlerden. Vayme değil - o bağırmayı seven biri değildi.

Rüzgârım o kadar gürültülüydü ki adamlar bizi duyamazdı. Bir suikastçının orada olduğunu ya da kafesimizin girişinde olduğunu bilmiyorlardı.

"Ne yapacağız?" diye sordu kadınlardan biri.

"Bilmiyorum." Olması gerekenden daha hızlı bir şekilde kafesin içine doğru ilerlerken bakışlarım auraya sabitlenmişti.

Diğer kadınlardan biri sonunda, "Herkesi dışarı çıkarmalıyız," dedi.

"Oh, bunun için çok geç," dedi yumuşak bir erkek sesi. Aura yanımda belirdi ve yoğunluğundan o kadar kör olmuştum ki nefes almak bir yana göremiyordum bile. "Hanginiz Kier Jirev ile bağlantılı?"

Kier'i arıyordu, bu da onu-

"Sonsuz Vahşetin Canavarı," diye nefes aldı diğer kadınlardan biri. "Merhaba tatlım. Kier kendi büyüsunü saklamak için senin büyüünü mü kullanıyor?" diye mırıldandı Canavar.

Tribünlerdeki kargaşa beni Nissa ve Laeli'nin tepkilerine karşı daha da kör ve sağır etti. Auraların hepsi hareket ediyordu, fae'ler bağıırıyordu ve bedenim biraz sallanmaya başladı. Rüzgârım bir fırtınaya dönüşüyordu ve enerjimi tüketmesi artıkça onu durdurmak için çaresizdim.

Kontrolümü kaybedecek ve bilincimi tekrar kaybedecektim ki bu da Canavar yakınımıdayken ölüm fermanım olabilirdi.

Zaten öleceksem, Kier'in eşi olduğum için suçu üstlenebilirdim, böylece Laeli ve Nissa'nın kaçma şansı olurdu.

Biri içeri girmeye çalışırken kafesin kapısı tıkırdamaya başladı. Canavar bizi içeri kilitlemiş olmalı.

Kier'in eşi olduğumu söylemeye başladım ama tam söyleyecekken başka bir kadın ağzından kaçırdı: "Ben Kier ile eşleştim. Benim."

"Ne kadar kolay olduğunu gördün mü?" diye sordu.

Rüzgârımla birlikte patlayan ateş, Canavar'ın aurasıyla birleşerek etrafımızda neler olup bittiğini görmemizi imkânsız hale getirdi. Görebildiğim kadarıyla.

Sanki Nissa'nın kanını içiyormuş gibi.

Vayme zihnime konuşuyordu ama kelimeleri net bir şekilde duyamayacak kadar kendimde değildim. Rüzgârım çok sert esiyor, paniğim çok yoğun bir şekilde kabarıyor ve dünyam auralarla hâlâ çok bulanıktı.

Canavar bağırdı, "Elbette değerli bir Fae kralı en azından kendisine ait olduğunu iddia ettiği dişiyi korumaya çalışacaktır. Ortaya çık ve dövüş, Kier."

Fırtınam kabardı.

"*Fırtına*," Vayme'nin emredici sesi sonunda zihnimi kesecek kadar yükseldi.

İlk defa bu lakaptan nefret etmedim, çünkü bu yalnız olmadığım anlamına geliyordu.

Tribünlerdeki fae'lerin auraları azalıyordu ama ateş ve rüzgâr hâlâ görüşümü dolduruyor, yanmamaya çalışırken odanın içinde tökezlememe neden oluyordu.

"Tempest, kapıyı bulup bizi içeri almanı istiyorum. Burada güçsüzüz," diye emretti Vayme'nin sakin ve kararlı sesi.

Bu beni cezalandırmamalıydı ama cezalandırdı.

"Auramı ara. Kapıyı aç," diye tekrarladı.

"Sihri kullan ki seni bulabileyim," diye fısıldamayı başardım.

Aurası alevlerin arasından seçebileceğim kadar parladı. Onunla tanıştığımndan beri ilk kez aurasına baktım ve korkmadığımı ya da emin olmadığımı, aksine güvende olduğumu hissettim.

Ateşin içinden, ruhunun havuz gibi biriken karanlığına doğru koştum. Rüzgârım beni biraz daha fazla yanmaktan koruyacak kadar sert esiyordu, ta ki kafesin parmaklıkları arasından iri bir el gövdemle çarpışana kadar. Alnım neredeyse sıcak metale çarpıyordu ama diğer eli başımı yakalayıp beni durdurup tekrar sabitlerken bir çift yoğun gümüş göz benimle buluştu.

"Açın şunu," dedi.

Titreyen ellerim kilidi buldu ve hızla çözdü. Vayme kapıyı açmama yardım etti, sonra beni kollarına çekerek göğsüne şiddetle sarıldı.

Yine de rahatlamak için zaman yoktu.

Bakışlarımı Kier'inkilere çevirdim ve kelimeler anlamsızca dudaklarımdan döküldü. Başım hâlâ o kadar sert çarpıyordu ki zar zor düşünebiliyordum ve bilincimi korumak için harcadığım çabadan dolayı tüm vücudum ağrıyordu. "Nissa ona sana bağlı olduğunu söyledi ve o da onu ısırdı. Onun kanını içiyor. Onun bir vampir olduğunu bilmiyorduk. Ben de bilmiyordum. Herkesi uyarmalıydım."

Fırtınam hâlâ devam ediyordu, büyü kontrolden çıktıkça rüzgârlar kafesi sarsıyordu.

"Laeli yanıyor," diye ekledim. "Bunu durduramaz. I-"

Kier sözümü kesti, bakışları hâlâ beni sıkıca tutan Vayme'ye kaydı. "Onu buradan çıkarın. Elflere git. Onlara söyle, eğer suikastçıları dostlarımız *da dahil olmak üzere* herhangi bir insanımızı öldürürse, bunu bir savaş sebebi sayacağız ve onlar için geleceğiz."

Vayme başını eğerek selam verdi, sonra beni Strong'un sırtına attı.

"*Gidemeyiz,*" dedim zihninin içine, Strong havalanırken paniğim hâlâ artıyordu. "*Diğer kadınların iyi olduğundan emin olmalıyım. Onlar-*"

"*Gitmezsek büyüün hepimizin ölümü olacak, Fırtına. Bir fırtına Canavar'a ihtiyacı olan avantajı sağlayacaktır.*" Vayme'nin sesi hâlâ sakindi ama sözleri beni susturdu.

Tehlikeliydim.

Veil, ben
ölümcüldüm.

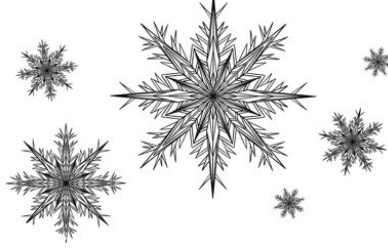
Tabii ki beni oradan çıkarmaları gerekiyordu.

Gözlerim yanıyordu.

Daha fazla mücadele etmedim, Strong ağaçların arasından koşarken gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin verdim.

СПАРИЕА 8

KAELLE

T Sihrimin şiddetli bir şekilde boşalması birkaç saat sonra beni bayılttı ve keyifli bir tükenmişlik içinde kayboldum. Yaşadığım en kötü şey değildi ama kesinlikle daha iyi olabilirdi.

Uyandığımda gecenin bir yarısıydı ve Vayme önümde volta atıyordu. Sırtımı horlayan Strong'un yanına dayamış, kıcımın üzerine oturmuş gibiydim.

Hâlâ Sonsuz Yaban'daydık, çünkü elfler oranın fae'lerden farklı bir bölümünde yaşıyordu.

Jirev'de sık sık fae'lerle bağ kuran orman kedileri olan bir düzine esu, şehirden çıkarken bize yetişmişti. Elfleri geri götürmek niyetiyle bizimle kaldılar. Onları görmedim ama etrafımızdaki ağaçlarda uyuduklarını tahmin ettim. Hiçbiri benimle konuşmaya çalışmadı ve Strong bunun olağandışı olmadığını söyledi.

Ne onlarla ne de başka biriyle konuşmak istiyordum.

Metal iç çamaşırım derime öyle sert batıyordu ki birkaç yerim kanıyordu. Metalin kenarları keskin değildi ama saatlerce bir xuno'nun sırtına binmek için yapılmamışlardı.

Umarım metal de Strong'u kesmemiştir.

Yavaşça doğruldum, hareketin verdiği acıyla irkildim. En azından baş ağrım geçmişti.

"Kanaman var," diye homurdandı Vayme, önümde diz çökmeden önce aramızdaki mesafeyi kapatarak. Yumrukları sıkılıydı ve çenesi de öyle.

"Sadece birazcık." Metali derimden uzaklaştırmak için bükmeye çalıştım ama sadece kesigi daha da derinleştirmeyi başardım. "Sorun değil. Kontrolümü kaybedip arkadaşlarımı tehlikeye attığım için bunu hak ediyorum."

"Hayatlarınızın risk altında olmasının sebebi diğer krallar ve benim; siz değilsiniz. Size kontrol edilemeyecek kadar vahşi bir büyü verilmiş olması sizin suçunuz değil."

Sözleri göğsümün minnettarlıkla kabarmasına ve suçluluk duygumun büyük ölçüde azalmasına neden oldu. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Senin için yedek kıyafetim yok ve üzerimde gömlek de yok. Kanaman var ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi dişlerini sıkarak.

"Eğer büyüm benim suçum değilse, kıyafetsizliğim de kesinlikle senin suçun değil." Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve bana tekrar hırladı. En azından rüzgârım saç tellerimi çekiştirmiyordu. Tükenmişliğin böyle bir avantajı vardı.

"Kıpırdama. Ne kadar çok hareket edersen o kadar çok kanarsın."

"Bu konuda gerçekten endişelisin." Elimi tekrar uyluğuma götürdüm. "Tabii ki bu konuda endişeliyim. *Kanaman* var, *Tempest*."

"Gerçek adımı kullanacak kadar endişeli değilim," diye karşılık verdim, dilimi ısırma zahmetine girmeyecek kadar Vayme'nin yanında kendimi rahat hissediyordum.

Gözleri kısıldı. "Fırtına sana daha çok yakışıyor."

Ona kaşlarımı çattım. "O zaman belki de sana *Ice* demeye başlamalıyım."

"İsimler konumuzun dışında *Kaelle*." Gerçek ismimi vurguladı. "Kanaman var ve bu beni deli ediyor. Bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıyız."

En azından gerçek adımı *biliyordu*.

O ana kadar öyle olduğundan emin değildim.

"Eğer önerdiğin buysa, seninle çıplak bir şekilde ata binmeyeceğim." Sesim daha da yükseldi, göğsümde öfke birikti. "Ben seni, senin beni çekici bulduğundan daha fazla çekici bulmuyorum."

Bu bir yalandı.

Ondan aşırı derecede etkilenmiştim, en azından fiziksel olarak. Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Beni, benim seni çekici bulduğumdan daha fazla çekici bulmuyor musun? Bu da ne demek oluyor?" Gözleri hâlâ kısıktı.

Yüzüm kızardı.

Bana bunu gerçekten söyletecekti. "Beni çekici bulmadığını açıkça belirttin. Ben de senden etkilenmediğimi söylüyorum."

Yüz ifadesi biraz kuşkulu bir hal aldı. "Sana böyle hissettiren ne olabilir?"

"Her şey mi?" Ona bir bütün olarak işaret ettim.

Yüzüm hâlâ kızarıktı ve kendimi... evcilleşmemiş hissetmeye başlamıştım. Genelde korkumun beni ele geçirmesine izin verirdim ama yeni duygular beni ele geçirmişti. Utanç, hayal kırıklığı ve hatta belki biraz inatçılık gibi duygular.

"Tanıştığımız ilk günden beri senden etkileniyorum. Eminim vücudumun verdiği tepkiyi fark etmişsindir." Kendini işaret etti.

Onun... alt yarısına.

Yanaklarım daha çok yandı. "Sizi temin ederim, *yapmadım*."

"Peçe, Tempest. Bana elini ver."

Ona elimi vermedim.

Daralmış gözleri bir parıltıya dönüştü.

Yüzüm neredeyse yanacakmış gibi hissetmeme rağmen ters ters baktım.

"Duştan sonra havadaki tahrik kokunu aldım. Bana o lanet elini ver ki bunu hisseden tek kişinin sen olmadığını kanıtlayabileyim," diye emretti.

Bu açıklama beni hazırlıksız yakaladı.

Ondan ne kadar etkilendiğimin kokusunu mu almıştı? Bu konuda ne düşüneceğimi bilemedim.

Beğendim, kesinlikle beğendim.

Ama *bunun* dışında bir şey, emin değildim.

Kazanmasına izin vermek istemiyordum ama bunu kanıtlamasına izin vermezsem hep merak edecektim.

Sonunda ona elimi verdim.

"Erkek vücudunun nasıl çalıştığını biliyor musun?" diye sordu avucumu vücuduna doğru çekerken.

Veil, yüzümün kızarması asla geçmeyecekti. "Bu konuda okumuştum." "Seks hakkında mı okudun?"

"Evet."

Cevap onu yeterince tatmin etmiş görünüyordu.

Elim sonunda vücuduna ulaştı ve parmak eklemlerimin arkasını yavaşça ereksiyonunun üzerinde gezdirdi.

Nefesimi içime çektim, onun sertliği karşısında şaşkına dönmüştüm. Benden etkilenmişti.

Benden kesinlikle etkilenmişti.

Ona ereksiyonunu görüp göremediğimi sormak istedim ama soruyu uygunsuz bulacağını varsaydım, bu yüzden sessiz kaldım.

Vayme elimi bıraktı ama ben ondan uzaklaştırmadım.

Bakışlarım yüzüne kaydı ve gözlerinin sıkıca elime sabitlendiğini gördüm, sikişinden sadece bir nefes uzaktaydı.

Bir kez olsun rahatsız, kızgın ya da taşlaşmış görünmüyordu. Tahmin etmem gerekirse, ona tekrar dokunmamı ister gibi görüldüğünü söyleyebilirim.

Dudağımı ısırarak parmaklarımı tekrar ereksiyonuna doğru kaldırdım ve yavaşça uzunluğunun üzerinde gezdirdim.

Veil, o çok büyüktü.

Kitaplardaki karakterler erkeklerin büyüklüğünden bahsetmişti ama ben daha önce hiç çıplak bir erkek görmediğim için bunu hayal edememiştim.

"Benden etkileniyorsun," dedim sessizce, parmaklarımı isteksizce ondan çekerek.

"Olmam gerekenden daha fazla."

Hoş olmayan bir şekilde olmasa da, kelimelerle midem kıvrıldı. Ayak parmaklarım da biraz kıvrıldı.

"Hâlâ Strong'un sırtına çıplak binemiyorum. Kendimi rahatsız hissedirim."

"Metalin derinizi kesmesinden rahatsız olacağınız kadar değil." Sesinde hırçın bir ton vardı.

"Pantolonunun altında şort var mı?" Ona sordum.

Gözlerini kırptırdı, soru karşısında şaşırmıştı. Gerçi iç çamaşırı olarak giydiği şortu görmüştüm, o yüzden bildiğini biliyordum. "Evet."

"Onları giyebilir miyim? En azından kısmen örtülü olursam kendimi daha rahat hissedirim."

Anlayış gözlerinden okunuyordu. "Pantolonumu alabilirsin, böylece ikimiz de kısmen soyunmuş oluruz."

Başımı salladım ve ayağa kalktı, elleri pantolonunun kemerine gitti.

Soyunmak üzere olduğunu fark ettiğimde sinirlerim bozuldu ve hızlıca, "Gidene kadar bekleyebilirim. Biz yemek yerken ve uyurken metalle uğraşmak sorun olmaz."

"Hayır. Kanadığını görmek beni deli ediyor. Onu senden çıkardıktan sonra vücudun kendini iyileştirmeye başlayabilir. Yaraların kanımı içmeni gerektirecek kadar kötü değil."

Pantolonunu çıkardı ve ben izlerken ağzım kurudu. Pazularının güçlü hareketi, vücudunun eğilme ve hareket etme şekli...

Altına giydiği şort dardı. Ereksiyonu kumaşı zorluyordu ve gözlerim ereksiyonun uzunluğunu takip ederken boğazım düğümlendi.

Peçe.

Ona bir kez olsun görüp göremeyeceğimi sorma dürtüsü beni tekrar sardı, ama ağzımı kapalı tutmak için dilimi ısırıdım.

Saçmalıyordum ve bunu biliyordum.

Pantolonu yakındaki bir çalının üzerine fırlattı, sonra yaklaştı.

Ereksiyonuna bakmamaya çalıştım, gerçekten çalıştım, ama kesinlikle başarısız oldum.

Beni belimden tuttu ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı, sonra da ayağa kaldırdı. "Üzerinden çıkarmak için buzumla metali kıracağım."

Yüzümü buruşturdum. "Acıyacak mı?"

Alay etti. "Tabii ki hayır. Sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun." Bir duraklama oldu. "Değil mi?"

"Doğru," diye kabul ettim, sesim yumuşak ama dürüştü.

Rahatlamış bir nefes verdi ve parmakları sırtımdaki metal şeritlerin üzerine geldi.

"Bana bakmamayı deneyebilir misin?" Yanaklarım tekrar kızarıırken ona sordum. "Yapabilirim." Sesi isteksizdi.

"Sanırım vücudumu yargılamadığın sürece bakman sorun değil," dedim sessizce, yüzüm hala sıcaktı.

Bana tekrar hırladı ve metali tenimden uzaklaştırdı. Sessiz bir çıt sesi duydum ve göğüslerimdeki gerginlik belirgin bir şekilde hafıfledi.

Metali kollarımdan aşağı indirip göğüslerimi tamamen serbest bırakmadan önce birkaç çıt sesi daha duyuldu.

Bakışlarını üzerimde hissettiğimde yüzüm yandı ve bir kolumu göğsüme doladım. Göğüslerimin ve kaburgalarımın yanlarındaki kesikler acıyordu ve

Birkaçı kanıyordu ama kendimi korumak için onları görmezden geldim.

Vayme alt kısımlarımı saran metal üzerinde çalışmak için daha da yaklaştı ve bir metal şakırtısı daha duyduğumda dudakları kulağıma değdi. "Göğüslerin büyüleyici, Tempest."

Birdenbire bu lakaptan nefret etmemeye

başladım. Azıcık bile.

Belki de bu bir hakaret değildi. Fae'ler güce saygı duyardı, belki de bana fırtına demeleri bir saygı göstergesiydi.

"Bir dahaki sefere ağzımı onların üzerinde hayal ettiğimde, zihnimde gerçek şeyin bir görüntüsü olacak," diye ekledi Vayme, dudakları tekrar kulağıma değerken.

Peçe.

Ağzını göğüslerimin üzerinde mi hayal

etmişti? Başka ne hayal etmişti?

Kendimi sormaktan alıkoymak için dudağımı ısırdım.

Uyluklarımdan aşağı kaydırmadan önce metalin birkaç çıtlaması daha oldu, sonra içinden çıkmama yardım etti. Pantolonunu eline aldı ve ayaklarımı teker teker bacaklarına geçirirken olduğum yerde kaldım. Kontrolü ele almak için yanıp tutuşsam da o pantolonu yukarı çekip bel bandına bir düğüm atarak kalçama oturturken kıpırdamadan durdum.

Tekrar arkama geçti ve ereksiyonunu arka tarafıma sürttü. "Veil, ellerimi ve ağzımı senden uzak tutmanın benim için ne kadar zor olduğunu bilseydin, *vücudunu yargılamam* konusunda endişelenmezdin." Elleri kalçalarımın indi ve kabaca sıktı.

Dokunuşunun baskısı karşısında bir ciyaklamayı bastırdım ve beni o kadar sıkı tutmasaydı tökezleyebilirdim.

Son bir kez daha sıktıktan sonra beni bıraktı ve ormana doğru yürümeye başladı. Gidişini izlemek için döndüm ve gözlerim, kalın pantolonu örtmeden görmezden gelmenin çok daha zor olduğu kışının kabarıklığına takıldı.

"Nereye gidiyorsun?" Ona sordum, yüksek sesle sormak için birkaç dakika geç kalmıştım.

"Yiyecek arıyorum. Bu tarafta bir dut alıısı gördüm. Strong'un yanına otur ve yaralarının iyileşmesine izin ver."

Yaralarımın iyileşmesi için verdiği talimat karşısında gözlerimi devirdim ama tekrar oturdum ve göğüs kafesimin yan tarafındaki kesiklerden birine baktım.

Bunu görünce dudaklarım yüzümü buruşturarak aşağı doğru kıvrıldı ve aklım onun söylediklerine gitti.

"Kanımı içmeni gerektirecek kadar kötü değil."

Bununla ne demek istedi?

Vampirler dışında kimsenin kan içtiğini duymamıştım... ve fae'lerin vampir eğilimleri yoktu, değil mi? Vampirler sadece bir tür çarpık, kara büyü kullanarak lanetlenen insanlardan gelebilirdi. Bir insanın kendini bu şekilde değiştirmek için gerekli büyüü nereden bulabileceğini bile bilmiyordum.

Bir gün önce olsa sessizce oturur ve merak ederdim. Ama bir gün önce Vayme elimi tutup bana ereksiyonunu göstermemiş, Canavar ortaya çıktığında beni kurtarmamış, suçluluk duygumu yatıştırmamış ya da göğüslerimin büyüleyici olduğunu söylememişti.

Konu ona geldiğinde bakış açım değişmişti sanırım.

Dikkatli bir şekilde tekrar zihniyle konuştum. *"Kan içmekle ilgili bir şey mi söyledin?"*

"Evet. Eşler iyileşmek için birbirlerinin kanını içebilir," dedi Vayme, neredeyse dalgın bir şekilde. Her ne yapıyorsa ona odaklanmış görünüyordu. Sanırım ilek topluyordu. "Bildiğim kadarıyla, bağ mühürlendikten sonra ya da çiftin kaderi varsa daha çok işe yarıyor."

"Kader mi?"

"Bazı çiftlerin ruhları dünyamıza ulaşmadan önce birleşir. Aralarında sözlü bir yemin olmadan ilk kez dokunduklarında onlar için bir el izi belirecektir."

Gözlerim büyüdü. *"Yani kaderimizde yok mu?"*

Hemen cevap vermedi ama sonunda şöyle dedi: *"Sanırım bunu bilmenin bir yolu yok çünkü yeminimi sana dokunmadan önce etmiştim. Yine de bu pek olası değil. Kaderli çiftler büyüğü varlıklar arasında bile nadirdir ve sen insansın."*

Tanıştığımız günü bu kadar net hatırlamasına şaşırmıştım, orada olmaktan ve beni kaçırmaktan ne kadar mutsuz göründüğünü düşününce.

"Yine de bunun pek bir önemi yok," diye ekledi.

"Çünkü tutulmadan sonra birlikte kalmayacağız," dedim sessizce.

"Aynen öyle."

Bir an sessizlik oldu. Bir parçam

neredeyse üzgün hissediyordu.

Vayme'den ayrılma düşüncesiyle değil elbette. Arkadaş bile değildik.

Ama mağaramın sessizliğine ve yalnızlığına geri dönme düşüncesi. Yeterince yiyeceğim olsa bile, kralla çiftleşerek geçirdiğim zamandan sonra yine de çok daha boş görünecekti.

"Beni hâlâ eve götüreceksin, değil mi?" diye sordum. *"Söz verdim*

ve ben sözümün eriyim," dedi Vayme. Güzel.

Bu iyiydi.

"Ama senin için güvenli olduğunu bilmediğim sürece seni orada bırakmayacağım. Seni o küçük mağarada bırakmayı düşünmeden önce ailene ve kasabana neler olduğunu öğrenecek, güvende olmanı ve iyi beslenmeni sağlayacağız. Eğer tek istediğin bir mağaraysa, bağ koptuktan sonra bile sana istediğin kadar mağara sağlayabilirim."

"Göreceğiz. Ailemi hâlâ seviyorum," dedim ama kelimeler boş geliyordu.

Beni zayıf tutmak için gerçekten aç bırakmışlarsa, sevgimi hak ettiklerinden emin değildim.

Ve eğer güvenlikleri için beni mahrum etmek istiyorlarsa, orada kalarak hayatımı kesinlikle riske atamazdım.

Tehlikeliydim... ama yine de yemek yemeyi ve özgürlüğümü hak ediyordum. Sanırım Vayme bunu anlamama yardımcı olmuştu, her ne kadar bana her konuda yardım etmesi saçma görünse de.

"Elbette." Sözleri eskisinden daha nazikti. "Ben geri dönüyorum. Ziyafete hazırlanın."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. *"Ne büyük bir ziyafet olacak. Çilek, çilek ve daha fazla çilek."*

Kıkırdadı. *"Kraliçelere layık bir yemek."*

Gülümsememin büyümesini engellemek için dudağımı ısırđım ama o geri dönüp yanıma oturduğunda gülümsemem hâlâ devam ediyordu. Kollarımdan biri hâlâ göğüslerime sarılıydı ama o kaslı bacaklarını önüne doğru açarken en ufak bir mahcubiyet duymadan oturdu.

Gerçekten de adam bir başyapıttı. Daha yontulmuş kaslara ya da daha mükemmel bir vücuda sahip birini hayal etmek zordu.

Ve bana her biri yumruğumdan biraz daha küçük olan kocaman bir çilek sepeti getirmişti. Sepet buzdan yapılmıştı ve içindeki yiyecekler onu daha da muhteşem kılıyordu.

Bana da bir tane uzattı ve ikimiz de yemeye başladık. Sessiz olmamıza rağmen, bu her zamanki rahatsız edici sessizliğimizden farklıydı. Daha sakin ve huzurluydu.

Strong hâlâ horluyordu, biz de onu uyandırmadan büyük bir kâse çilek bıraktık. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Karnımız doyduğunda, Vayme bir buz barınağı inşa etti ve içine girdi. Jirev'e giderken yaptıklarının aynısı olmasına rağmen, farklı görünüyordu.

Ya da ben farklı görünüyordum, sanırım.

Sığınağa adımımı atmadan önce pantolonumun düğümünü sıktım. Kolum hâlâ göğsümdeydi ama gerçekçi olmak gerekirse, bunun bir işe yaramayacağını biliyordum.

Bütün gece sürecek.

Vayme göğüslerimi çoktan görmüştü ama onlara dokunmamıştı.

Dokunmasını isteyip istemediğimden emin değildim.

Bir yandan, muhtemelen iyi hissettirecektir.

Gerçekten iyi.

Öte yandan, bu kesinlikle onun hakkındaki hislerimi etkileyecekti ve buna hazır olduğumdan emin değildim.

Kararsızlığıma rağmen, birlikte seyahat ederken her zaman yaptığım gibi Vayme'nin yanına oturdum. Başımı buza doğru eğdiğimde, her zaman yaptığı gibi kolunun üzerine kaldırdı.

Bir anlık tereddütten sonra elini kalçama koydu. Üzerimdeki pantolonun kumaşı bizi ayırıyordu ama yüzüm temasın nazik samimiyeti karşısında hâlâ ısınıyordu.

Vücudumun arkası onunkine biraz değsin diye birazcık kaykıldım.

Göğsü usulca gümbürdedi ve daha yakına kayarak tüm ön kısmı sırtıma bastırduğunda boğazım şişti. Ereksiyonu kıcıma değiyordu ve göğsü sırtımdaki çıplak tenle buluşarak beni daha da ısıttı. Kalçamı sıkıca kavramasına rağmen göğüslerime daha fazla yaklaşmadı.

Kulağıma, "İyi uykular Kaelle," derken sesi alçak ve yumuşaktı. Boğazım düğümlendi. "İstersen bana Tempest diyebilirsin."

"Artık o kadar nefret etmiyor musun?"

"En çok adımı bilmediğini düşündüğüm için nefret ettim," diye fısıldadım.

Kıkırdadı. "Seni tanıdığımdan beri en az bir düzine insana adını verdin. Bunu yapmamak için kasıtlı olarak kalın kafalı olmam gerekirdi."

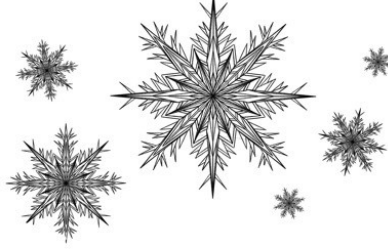
"Belki de kasıtlı olarak kalın kafalı olduğumu düşündüm."

"Ben pek çok şeyim ama genellikle bu değilim." Kalçanı tekrar sıktı. "İyi geceler."

Gözlerimi kapatırken onun sözlerini yansıttım ve bir mucize eseri uykuya dalmayı başardım.

CHARIEA ç

KAELLE

W Sadece birkaç saat sonra, bir başka çilek kahvaltısından sonra tekrar hareket ediyorduk.

Başlarda utangaç olsam da, kısa sürede uyum sağladım. Göğüslerim çıplak seyahat etmek. Doğal hissettirdi ve beni çıplaklığıma daha fazla güvenmeye zorladı.

Garip bir şekilde, Vayme'ye karşı daha rahat hissetmemi bile sağladı. Hiçbir zaman beni tutmaya ya da üzerime gelmeye çalışmadı, sürekli saygılı davrandı.

O gece geç saatlerde elflere ulaştık.

Strong ve esu durduğunda Yabanılar farklı görünmüyordu. Vayme, elfler hariç her şeyi dışarıda tutan bir kalkanın parıldayan, dantel gibi kıvrımını gösterdiğinde, krallıklarının tamamını gizlediklerini anladım.

"Ne yapacağız?" Ona sordum, sesim yorgunluktan ağırlaşmıştı. Koşan ben değildim, bu yüzden bu kadar bitkin olmamam gerekirdi ama öyleydim.

"Bekleyeceğiz. Bizi görmesi için birini gönderecekler. Eğer akıllılarsa, bu liderlerinden biri olacaktır."

Başımı salladım ve Vayme beni sırtına doğru çekti.

Kalkanın elfler için şeffaf olup olmadığından ya da içini görüp göremediklerinden emin olmadığımdan, ona karşı rahatlarken bir kolumu göğsüme doladım. Büyüsünün buzuna rağmen güçlü ve sıcaktı, benim esintim ise zar zor duyulan bir fısıltıydı. Hâlâ tam gücüne ulaşmamıştı ve muhtemelen birkaç gün daha ulaşamayacaktı.

"Onları tehdit mi edeceksin?" Göz kapaklarımı biraz indirerek sessizce Vayme'ye sordum.

"Eğer mecbur kalırsam. Liderlerini yeterince iyi tanıyorum, umarım buna gerek kalmaz ama mecbur kalırsam yaparım."

Başımı salladım.

Orada otururken, kolu benimkinin altından ortama doğru kaydı.

"Dinlenebilirsin. Şehirlerinin çok büyük olduğunu ve bize gelmelerinin genellikle zaman aldığını duydum."

"Teşekkür ederim." Gözlerim kapandı ve ona karşı daha da gevşedim. Göğsümün etrafındaki kolum sarmaya başladı ve o da benimkini rahatça yerinde tutmak için kendi kolunu kaldırdı.

Kalkan dalgalanmadan önce sadece birkaç dakika uyukladım ve Vayme kalçamı hafifçe sıkarak beni uyandırdı.

İki kadın dışarı çıktı. İkisinin de tatlı kıvrımları vardı ve dökümlü, zarif elbiseler giymişlerdi. Birinin uzun siyah saçları, iri ela gözleri ve açık kahverengi teni vardı. Diğ erinin koyu bir teni, açık kızıl saçları ve iri lavanta rengi gözleri vardı. Dürüst olmak gerekirse, onların gerçekte olduklarından daha büyü lü görünmelerini bekliyordum, çünkü fae'lere çok benziyorlardı ama çok daha az kaslıydılar.

Siyah saçlı olanın dudakları hınzırca kıvrıldı ve mırıldandı: "Ne güzel bir eş bağı, değil mi?"

"Merhaba, Alida," dedi Vayme.

"Merhaba." Gözleri üzerime dikildi ve öylece kaldı. "Senin sihrin temiz hava gibi, biliyorsun. Nemli bir günde serin bir esinti."

"Vahşi Doğa'da her gün nemli bir gündür," diyerek Vayme'nin kolunu etrafımda sıktı. "Ve Kaelle elflere katılmayı düşünmüyor."

Bu yorum karşısında şaşırarak başımı biraz

salladım. Bunun bir seçenek olduğunu

bilmiyordum.

Eğer öyleyse...

Veil, belki düşünebilirim.

Yine de, elfler hakkında mistik oldukları ve görünüşe göre rüzgâr büyüsünü takdir ettikleri dışında hiçbir şey bilmiyordum.

Ayrıca sonunda Vayme ile daha rahat hissetmeye başlamıştım, bu yüzden muhtemelen sadece onunla kalmak daha iyi olacaktı.

"O zaman insan eşini neden buraya getirdin?" diye sordu kızıl saçlı elf kadın.

"Sonsuz Yaban'ın Canavarı Jirev'e saldırdı ve Kier'in insanından içti. O ve Ravv beni buraya, sizi Vahşi Doğanın görebileceği en büyük savaşla tehdit etmem için gönderdi," dedi Vayme.

Her iki kadının da yüzü ciddileşti ama Alida en çabuk toparlanan oldu ve soğukkanlı bir ifade takındı. "Ne istiyorsunuz o zaman?"

"Bizi korumak için kalkanlarınız."

"Peçe." Alida gözlerini kapadı ve uzun bir nefes verdi.

"Peki diğer tek seçenek savaş mı?" diye sordu kızıl saçlı kadın.

"Evet. Fae'lerimizin çoğu şu anda Jirev'de toplanmış durumda. İşimizi kolaylaştırıcaksa orada kalabiliriz ya da Ravv ve ben halkımızla birlikte kendi şehirlerimize dönebiliriz."

"Üç suikastçıya karşı aynı anda asla savunma yapamayız. Birine karşı bile korunmak zor." Alida bir elini saçlarında gezdirerek uzun, kalın telleri yüzünden uzaklaştırdı. "Çok fazla şey istiyorsun."

"Bu durumdan hepinizden daha mutlu değiliz. Hayatlarımızın tehlikede olduğunu düşünürsek, çok daha az diyebilirim." Vayme'nin sesi nötrdü ama alt tonlarında bir ürpertiye bastırmama yetecek kadar tehlike vardı.

"Suikastçılarını bizi ne kadar hor gördüğünü anlamıyorsunuz." Alida arkasındaki kalkanı işaret etti. "Şehrimizi bir kaleye dönüştürdük, böylece onlarla uğraşmak zorunda kalmayacağız."

"Hâlâ onlarla uğraşmak zorunda değilsiniz," dedi Vayme sakince. "Ama eğer yapmazsan, bizimle uğraşmak zorunda *kalacaksın*."

"Açıkçası, üç ordu değerinde fae savaşçısıyla, suikastçılarla başa çıkabileceğimizden daha fazla başa çıkamayız. En azından sizinle gidersek, suikastçılar geçmeyi başarırsa sizin lanet olası savaşçılarınızı da koruma olarak kullanabiliriz," dedi Alida.

Vayme başını eğdi. "Bizimle gelerseniz hayatta kalma şansınız çok daha yüksek. Hâlâ suikastçıları öldürme şansımız var; sadece bunu öğrenmek istemiyoruz."

Elfler bize dönmeden önce birkaç dakika birbirlerine baktılar.

Kızıl saçlı kadın uyardı, "Yeterince istekli elf toplamak için birkaç saate ihtiyacımız olacak. Kimi ikna edebilirsek onu götürmek zorundasınız."

"Bizi koruyabildikleri sürece, kim oldukları umurumuzda değil."

Alida'nın gözleri bizimle birlikte toplanan esuları taradı ve sonra başını salladı. Her iki kadın da kalkanlarının arkasına geçti ve bakışlarını hayranlıkla dalgalanmayı takip etti.

"İyi gitti, değil mi?" Vayme'ye sessizce sordum, elf kadınları hakkında ne düşünmem gerektiğinden hâlâ tam olarak emin değildim.

"Olabileceği kadar iyi," diye kabul etti. "Arayanlar elf liderlerinden ikisi olan Alida ve Virre'ydi. Elfleri toplamakta o kadar da zorlanmayacaklar."

"Onlar kraliçe mi?"

"Hayır. Elfler suikastçıları yarattıklarından beri kraliçeleri olmadı. Alida ve Virre döndüğünde üç eski kraliçeyle tanışacağınızı tahmin ediyorum."

"Eski kraliçeler bize neden yardım etsin ki?"

Parmakları göğüs kafesimin yan tarafını hafifçe okşadı ve biraz ürperdim. "Suikastçıları yaratanlar onlar. Büyüyü onlar şekillendirdi."

onları bu hale getirdi. Tüm elfler yardım etti ama sonuçta kraliçeler bunun arkasındaki güç merkeziydi."

"Bunun bir lanet olduğunu sanıyordum."

"Belki de bu şekilde sonuçlandı, ama kasıtsızdı. Seçilen erkekler kendi türlerinin en zayıflarıydı. Elflerin değişimlerini almak ve onların silahları olmak için gönüllü oldular ama kimse büyüden ne çıkacağını ya da bu değişimlerin onları nasıl etkileyeceğini fark etmedi."

"Peçe," diye fısıldadım.

"Bildiğim kadarıyla, eski kraliçeler suikastçıların büyüünü birçok kez değiştirmeye çalıştılar ve adamlara yaptıklarından dolayı büyük bir suçluluk duyuyorlar. Suçluluk duygularının onları koruyucu partimize katılmaya iteceğinden şüpheleniyorum."

"Bu iyi bir şey sanırım. Kraliçe olduklarına ve suikastçıları bu hale getirdiklerine göre güçlü olmalılar."

"Büyüleri güçlü ama zihinleri öyle olmayabilir. Suçlulukları, immis dediğimiz ölümsüz bir yaşamın doğal deliliğiyle birleşiyor. Sadece akıllarının başlarında kalmasını umabiliriz."

"Doğal delilik nedir?" diye sordum.

"Tüm ölümsüz varlıklar bir amaç olmadan çözülmeye başlar. Savaş halkıma bir amaç verdi ve ölümsüzlüğü engelledi ama diğer bazı büyüleri varlıklar bu kadar şanslı değildi. Tek umudumuz kraliçelerin hâlâ sağduyulu olması."

Başımı salladım. "Hep duyduğum efsanelere göre erkek elf yokmuş. Bu doğru mu?"

"Evet, öyle. Dişi gargoyeler de yok, çok uzun zaman önce grupları bağ kurardı. Şimdi ikisi de yalnız." Vayme'nin parmakları tekrar yan tarafıma dokundu. "Seni beslemem gerek. Benimle gelmen gerekecek; seni elflerin şehrine bu kadar yakın bir yerde yalnız bırakmak içime sinmiyor."

"Pekala."

Güçlü yere karnının üzerine çöktü ve başını patilerinin üzerine bıraktı. Bu kadar çok koştuktan sonra dinlenmeye ihtiyacı olacaktı.

Vayme'nin eli benim elime kaydı ve tanımadığım meyvelerle dolu bir çalı bulana kadar beni ormanda sürükledi. Meyveleri toplarken ve sonra oturup yerken bana onları öğretti. Şaşırtıcı bir şekilde, kendimi onun arkadaşlığından keyif alırken buldum.

Yemeğimizi bitirdikten sonra elflerin kalkanının kenarına geri döndük ve onları beklerken sırtımızı bir ağaca yaslayarak oturduk. Vayme dinlenirken mütevazı kalabilmem için göğsümü onun göğsüne dayayarak kucağına oturmamı teklif etti ama yanaklarım kızarak onu reddettim.

Omzum Vayme'nin yanına yaslanmış, onun kolu beni dik tutmak için belime dolanmış ve benimki hâlâ göğsüme sarılıyken uykuya daldım.

Sonunda beni tekrar uyandırdı.

Gözlerimi tam zamanında açtığımda bir düzineden fazla elfin kalkanlarının arkasından çıktığını gördüm. Çoğu kıvrımlıydı ve hepsi zarif, narin görünümlü elbiseler giyyordu. Saçları ve tenleri çeşitli tonlarda ve renklerdeydi ve hepsi kendi tarzlarında eşsizdi.

Grubun uzak tarafındaki üç kişinin vücutlarının çeşitli yerlerinde parıldayan, kıvrılan altın dövmeler olduğunu fark ettim. İçlerinden biri garip bir şekilde Alida'ya çok benziyordu, bir diğeri açık pembe saçlı bronz tenliydi, üçüncüsü ise altın rengi saçlı soluk tenliydi. Pembe saçlı olan diğer ikisinin kollarını sıkıca kavramıştı ama ikisi de kaçmayı düşünüyor gibi görünmüyordu.

"Bunlar altın dövmeli kraliçeler mi?" Vayme'ye sordum, ayağa kalkıp beni de yanına alırken bakışlarım onların işaretlerine takıldı.

"Evet."

Alida etrafındaki kadın grubunu işaret ederek, "Savunucularınızı getirdim," dedi. Virre artık yanında değildi, bu yüzden onun gelip fae şehirlerini korumak isteyen elflerden biri olmadığını varsaydım. "Eğer Canavar dün Jirev'deyse, şimdi buradan ayrılmalı ve hızla hareket etmeliyiz."

"Bu konuda hemfikiriz." Vayme ayağa kalktı. "Esular sizi taşımayı teklif etti. Yemek için iki kez duracağız ama onun dışında gece boyunca koşacağız."

Kadınlardan birkaçı yüzünü buruşturdu ama hepsi aynı fikirdeydi.

"İşte." Alida Vayme'ye bir kumaş demeti attı ve Vayme onu kolayca yakaladı. "Böylece Kaelle önümüzdeki iki gün boyunca kolunu göğüslerinin etrafında tutmak zorunda kalmayacak." Bana göz kırptı. "Eminim bir hikâyesi vardır ama dinleyecek vaktimiz yok."

Yüzüm biraz ısındı. "Teşekkür ederim."

"Konuşuyor!" Alida haykırdı.

Yüzüm daha da ısındı.

"Dişimle alay etme," diye hırladı Vayme. "Korumana ihtiyacımız olabilir ama ona karşı zalimliği kabul etmeyeceğim."

Alida'nın dudakları hınzırca kıvrıldı. "Senin dişin mi?"

"Güneş tutulmasına kadar, evet." Kral'ın sesi tipik taşlaşmış nötr haline geri döndü.

Elbiseyi başımın üzerinden geçirmek için bir ağacın arkasına saklandım ve düzelttiğimde beklediğimden daha iyi oturduğunu gördüm. Vücudum daha sağlıklı hale geldikçe kendi kıvrımlarım da kalınlaşıyor, beni fae'lerden çok elflerin şekline yaklaştırıyordu.

Genelde fae'lerin yanında giydiğimden daha yüksek yakalı, yumuşak, ipliksi bir kumaştan yapılmıştı ve kolları yoktu. Grimsi mavi rengini sevmeme rağmen, kollarımın etrafındaki fae tarzı kolların yumuşak dalgalanmasını özlediğimi fark ettim.

Yine de iç çamaşırlarının içine yerleştirilmiş olması hoşuma gitti. Bu kesinlikle işleri biraz daha kolaylaştırdı.

Ben ağacın arkasından çıkarken elfler esuların sırtına tırmanıyordu. Elf kadınlarından ikisi kurt formuna geçmişti, bu beni şaşırtmıştı ama Vayme bana Alida ve eski kraliçelerden birinin kız kardeş olduğunu ve ikisinin de yarı şekil değiştiren olduğunu mırıldandı.

Kralım vücuduma uzun uzun baktıktan sonra beni Strong'un sırtına çekti ve onun sertliğini kışkımda hissettiğimde yanaklarım yeniden ısındı.

Strong ormanın içine doğru kaydı ve esu onu yakaladığında hızını arttırdı.

Koştuk, koştuk, koştuk.

Daha önce seyahat etmekten hoşlanmamama rağmen, Vayme'nin bana bu kadar yakın olması anlamına geldiğinde kendimi sonsuz yolculuğa aldırılmaz buldum.

Bir buçuk gün sonra tekrar Jirev'e ulaştık.

Yorgunluk vücudumun her noktasına yayılmıştı ama hâlâ ayaktaydım, bu yüzden bunu bir zafer olarak saydım.

Büyümün en küçük ipuçları da geri dönmeye başlamıştı ki bu iyiye işaretti.

Vayme, elfler ve ben diğer krallarla Jirev'in merkezinde buluştuk. Biz şehrin içinden geçerken orman fae'lerle dolmuştu ve hava biz ayrılmadan önceki halinden çok daha ciddiydi. Nissa ve Laeli diğer adamlarla birlikte değildi, bu da beni endişelendiriyordu.

Elfler kendilerini üç gruba ayırırken, Kier ve Ravv biz yokken neler olduğunu Vayme'ye anlattılar.

Görünüşe göre Kier kralların eş bağları ve onları avlayan suikastçılar hakkındaki gerçeği itiraf etmişti. Bunun Vayme'yi endişelendirdiğini omuzlarındaki sertlikten anlayabiliyordum ama bunu dile getirmedi.

Ona zihinsel olarak Nissa ve Laeli'ye ne olduğunu sorduğumda, diğer insanların nasıl olduğunu sormakta tereddüt etmedi. Diğer iki kral da kadınların iyi olduğunu söylerken bana baktılar ve üçümüzün de sağ salim kurtulduğunu bilerek biraz rahatlardım.

"Durup arkadaşlarımı görmek için zamanımız var mı?" Tekrar Strong'un sırtına binerken Vayme'ye sordum.

"Ne yazık ki hayır. Güvendiğim birkaç fae ile konuşacak zamanım olana kadar halkımın ikimiz için de nasıl bir tehdit oluşturduğunu bilemeyeceğim.

Düşmanlarımın buraya saldıramayacağından emin olmak için Jirev'den hızlıca çıkmamız gerekiyor. Şimdi yapılacak bir saldırı geçici barışı bozabilir ve bunu riske atamayız."

Başımı salladım.

"En kısa zamanda tekrar ziyaret edeceğiz." Durakladı ve isteksizce, *"Ya da sanırım İnsan Toprakları'na dönerken uğrayabiliriz,"* dedi.

Mağarama tek başıma dönme düşüncesi midemi bulandırdı. Açlıktan ölmek ve küçücük evime hapsolmak.

Kazandığım özgürlükten uzaklaşmanın.

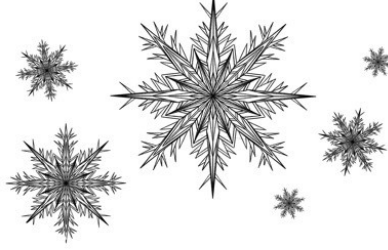
Hiçbir şey söylemedim, çünkü yüksek sesle nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Ya da bu konudaki duygularımı nasıl ele alacağımdan.

Neyse ki, Vayme sessizliğimi fark edemeyecek kadar yaklaşan bir saldırı olasılığıyla ilgileniyordu.

Eşyalarımızı almak ve kıyafetlerimizi değiştirmek için kalede kısa bir mola verdikten sonra, adamlarını toplayabilmesi için dışarı çıktık.

CHAPTER 10

KAELLE

I Vayme bir grup fae ile konuşurken Strong'un sırtında sessiz kaldı. Kee ile konuşurken parmaklarım xuno'nun kürkünde sıkıştı, ona olan arzusunu dile getiren kadın

birkaç hafta önce odamızda temizlenmişti, ama bir şey söylemedim.

Vayme ve ben, birbirimize karşı arzu duysak bile, hala gerçekten arkadaş değildik.

Birkaç saat içinde Vuuth'a doğru yola çıkmış, Sonsuz Yaban'da bir kez daha seyahat ediyorduk. Strong koşarken tenime değen rüzgâr beni sakinleştirdi ve kendi esintimin gücüm üzerindeki etkisi gerçekten çok azdı.

Büyük bir fae grubuyla seyahat etmek şaşırtıcı derecede kolaydı, çünkü hepsi xuno'ya bağlıydı. Neredeyse tek başımıza seyahat ederken olduğumuz kadar hızlı hareket ettik, ancak gözlerim sürekli olarak önümüzdeki fae ve xuno'nun üzerinde gezindi. Vayme kendi güvenliğimiz için grubun en arkasında olduğumuzu söylemişti.

Elfler bizimle birlikte arka tarafta kaldılar ve bakışlarımı kurt formunda olan da dahil olmak üzere bizimle kalan üç eski kraliçenin üzerinde gezdirirken buldum. Bir xuno'ya çok benziyordu, ancak biraz daha zarıftı ve kürkü saçlarıyla aynı siyah tonundaydı. Hatta kurt formundayken parıldayan altın işaretleri bile kalmıştı.

Gece için durduğumuzda, gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Vayme bazı fae'leriyle konuşurken, Strong önümde kıvrılmış, uyurken beni korurken bir ağaca yaslandım.

Yanımızdaki elfler yanıma çöktüler, en az benim kadar bitkin görünüyorlardı.

Pembe saçlı olan yanağındaki kiri ovuşturdu ve mırıldandı, "Rüzgarı açabilir misin Kaelle?"

Dudaklarım biraz yukarı doğru kıvrıldı. "Deneyebilirim."

Duygularıma, yani Sonsuz Vahşi Doğa'da ölebileceğim korkusuna odaklandım ve rüzgâr biraz hızlandı. Verdiği tepki pek de umduğum gibi değildi ama hâlâ o tükenmişliğin etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. Biraz uyku beni normale döndürür diye düşündüm.

Pembe saçlı elf mutluluk içinde inledi ve Vayme'nin grubundaki diğer birkaç fae'nin de bu sesi yankıladığını duydum.

"İyi misin?" diye sordu bana, sesi tetikteydi. "İyiyim.

Elfler sadece biraz serinlemek istedi." "Güzel."

Yaptığı şeye odaklanırken zihni benimkinden uzaklaştı.

"Teşekkür ederim." Pembe saçlı elf bana küçük, yorgun bir gülümseme fırlattı.

"Ben Ismaray. Bunlar da Orah ve Meeri." Önce siyah saçlı elfi, sonra da altın saçlı olanı işaret etti.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedim, kelimeler dürüsttü.

"Aynı şekilde." Yüzündeki kiri biraz daha temizledi. "Bu yolculuğun ne kadar süreceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Vayme'ye sorayım." Soruyu zihninde tekrarladım.

"İki buçuk günümüz kaldı. Yarın gece Ağlayan Gökyüzü'ne ulaşacağız, ardından Gökyüzü'nde yarım günlük bir yürüyüşümüz ve Vuuth'a varmadan önce mağaralarda bir gün boyunca seyahat etmemiz gerekecek."

Cevabını tekrarladım ve altın saçlı elf Meeri yüzünü buruşturdu.

Orah, siyah saçlı olan, bir ağaca yaslandı ve gözlerini kapatıp dinlendi. Her iki yolculuğu da kurt formunda geçirmişti, bu yüzden benden daha da yorgun olmalıydı.

İsmaray çantasından birkaç kraker ve kuru meyve çıkardı ve diğer iki kadına da aldırdıktan sonra bana da uzattı. Ona teşekkür ettim ve o kadar yolculuktan sonra midemi rahatlatmak için yavaş yavaş yiyerek yiyecekleri kemirdim.

Biz yemek yerken Vayme döndü ve bana daha fazla kraker ve meyve aldırdı. Elflerin tadı farklıydı, bu yüzden çeşitliliğe aldırmadım.

Yemeğimiz bittiğinde, Vayme ve ben birlikte bir sığınağa tırmandık.

"İnsanlarınızın aramızdaki bağın hayatta kalmaktan daha fazlası olduğundan şüphelenmesine yol açmadan yan yana uyuyabileceğimizden emin misin?" Ona sordum.

"Halkım zaten bundan şüpheleniyor. Onlara şu anda bana güvendiklerinden daha fazla güvenmiyorum, bu yüzden gözümün önünde uyumana izin vermeyeceğim."

Sanırım buna karşı çıkmanın bir yolu yoktu. Eğer bu geceyi atlatmak istiyorsam, ki kesinlikle istiyordum.

Bu yüzden Vayme'nin yanına yerleşirken sessiz kaldım. Başım omzuna yaslanırken eli yine kalçamdaydı ve sessiz yakınlık göğsümün yanmasına neden olsa da bunu dile getirmedi.

"Ya sizinkiler beni öldürmeye çalışırsa?" Ona sessizce sordum.

"Benden en çok nefret edenler bile şu anda hayatlarını riske atacıklarını biliyor," diye mırıldandı. *"Beni Canavar'dan sakladığın haberi her yere yayıldı. Eğer ölürsen, büyüün benimkini korumayı bırakacak ve Canavar bizi Vuuth'a kadar takip edecek. Suikastçılarla yaptıkları plan benim Jirev'de ölmeme bağlıydı."*

Hafifçe başımı salladım.

Sanırım bu iyiydi.

"Eğer bu onları durdurmazsa ve hâlâ seni avlamaya devam ederlerse, onları perdenin arkasına gönderme fırsatını zevkle kullanacağım. Benimle güvendesin," diye ekledi.

Kısa bir süre sonra uykuya daldım ve her şeye rağmen kendimi güvende hissettim.

Yolculuğun geri kalanı tam da Vayme'nin söylediği gibi gelişti.

Ertesi günü Wilds'da geçirdik. Ertesi gün öğle yemeğine kadar Ağlayan Gökyüzü'nün dağlarındaydık. Gökyüzündeki buz ve kara rağmen yetişen garip meyvelerden oluşan hızlı bir yemekten sonra, dağların altında uzanan buzlu mağaraların iyi gizlenmiş bir girişine girdik.

Meraklı bakışlarım mağaraların şekillerini ve çizgilerini takip etti. İçinde yaşadığım mağaradan çok daha güzellerdi, yapıdan çok sanata benzeyen taş ve buz karışımıydılar. Bazı mağaraların ısıtılı duvarları ve tavanları yanlarından geçerken hayretle bakmama neden oldu ve içlerinde fokurdayan birkaç havuz fark ettim.

Mağaralar önceki evimden daha fazla tuz kokuyor olsa da, yeraltında olmanın ruhumu sakinleştiren sıcak bir rahatlığı vardı. Devam ettikçe korkum azaldı ve toprak yüzeyinin altındaki güzelliği daha fazla gördükçe hayranlığım arttı.

Ağlayan Gökyüzü'nün altında sahiplenebilecekleri muhteşem mağaralar varken neden birileri terli ve sıcak Vahşi Doğa'da yaşamayı seçsin ki?

Vayme'nin yeraltında olmayı tercih etmesini kesinlikle anlıyordum. O

geceyi ve ertesi günü de mağaralarda geçirdik.

Yüzeyden uzaklaştıkça kendimi daha rahat hissediyordum. Vuuth'ta hâlâ tehlike olduğunu biliyordum ama yukarıdaki dünyadan uzakta kendimi her zaman daha güvende hissedecektim.

Sonunda Vuuth'a vardığımızda o kadar yorgundum ki gördüklerimi sindirmem bir dakika sürdü.

Şehre giden tünel, üç xuno ve binicilerinin yan yana sığabileceği kadar genişti. Görebildiğim kadar uzanan devasa bir alana açılıyordu. Peçe, hayır, görebildiğimden *daha uzağa* uzanıyordu.

Şehir baş aşağı duran bir kubbe şeklindeydi, merkezde alçalıyor, dış kenarlarda yükseliyordu. Her yerde merdivenler görebiliyordum.

merdivenler, hem de basit merdivenler. Bazıları buzdan yapılmıştı, ancak çoğu çeşitli tonlarda ve türlerde taştan üretilmişti.

Şehrin merkezinde, en dipte, yerden çıkıntı yapan büyük bir oluşum görebiliyordum. Bir tür heykele benziyordu ama durduğum yerden ne olduğunu anlayamadım.

Bakışlarım heykeli yukarı, yukarı takip etti, ta ki gözlerim başımızın üzerinde, şehrin üzerinde uzanan parlayan taşlara takılana kadar. Yüzeyde olsalardı yıldızların yayacağı ışık gibi ışık yayıyorlardı.

"Beğendin mi?" Vayme kalçalarımı hafifçe kavrayarak bana sordu.

"Peçe, evet," diye nefes aldım, gördüğüm her şey karşısında hâlâ sersemlemiştim.

"Bu sadece üst kısım. Şehir yüzeyin çok daha altına uzanıyor."

Gözlerim daha da açıldı.

Strong hızını tekrar artırdı ve sanki binlerce kez yapmış gibi büyük merdivenlerden birine doğru ilerledi.

Muhtemelen öyleydi.

Kalenin yerini gösteren heykele ulaşması biraz zaman aldı ama heykele yaklaştığında bakışlarım büyük buz heykelin şekillerini ve kıvrımlarını taradı. Bu...

"Bir kılıç mı?" Vayme'ye sordum. *"Neden?"*

"Bizler savaşıyoruz ve her zaman da öyle olacağız," dedi basitçe. *"Ve bir kılıcı kullanmak güç gerektirirken, onu ne zaman bırakacağını bilmek de bilgelik gerektirir. Heykeldeki kılıç, bazen silahlarımızı kaldırmamanın daha iyi olacağını bize hatırlatmak için aşağıya doğru bakıyor."*

Dürüst olmak gerekirse, bu hoşuma gitti.

Kale, heykelin altına inşa edilmişti ve yukarıdan fark ettiğimden çok daha büyüktü.

Strong birkaç büyük merdivenden daha indi. Vayme'nin kalede yaşadığını söylediği bir avuç fae, elfleri odalarına götürdü ve

Doğru seviyeye ulaştıklarında dallanarak kendi yollarına gittiler.

Daha küçük, daha özel bir merdiven setine ulaştığımızda hepsi gitmişti. Başka bir merdiven göremeyinceye kadar aşağıya doğru indik - ve asla göremeyeceğimi umdum.

İçinde bulunduğumuz geniş fuaye alanına bağlı küçük, dallı budaklı odaların önünden geçerken etrafıma bakındım. Hızımız nedeniyle içlerini göremiyordum ama daha sonra etrafa bakabileceğimi umuyordum. Genelde çok meraklı bir insan değildim ama sanırım fae'lerin etrafında olmaya alıştıkça birçok özelliğim değişiyordu.

"Burası kalenin benim kanadım. Kral ve kraliçenin odası, kütüphanesi, banyoları, mutfak ve cephaneliği burada. Çocukları ya da güvendikleri müttefikleri için de ekstra odalar var. Birkaç çiftleşmemiş ve bağlanmamış xuno alanı korur, bu yüzden burada her zaman güvende olursunuz. İçeri girmesine izin verilen diğer tek fae Matian ve Pavia ve onların da şu anda burada kendi odaları var," diye açıkladı Vayme Strong koşarken.

Bu da beni daha meraklı hissettirdi. Görünüşe göre Vayme'nin krallığının çoğunu ona karşı çeviren kardeşi ve yeğeniyle tanışmayı dört gözle bekliyordum.

Strong, içinde devasa bir yatağın bulunduğu geniş bir yatak odası ile içinde yatanı saklayacak duvarları olmayan bir duşun olduğu odaya karnının üzerine çöktü. Bir dolap ve bir de banyo vardı ama bunun dışında boştu.

Şehrin yukarısında gördüğüm kristallerden birkaçı tavanı kaplamıştı ve bir kaya parçasından ziyade yıldızlara bakıyormuşum gibi hissetmemi sağlayacak kadar parlıyordu.

Duvarlar ve zemin gri taştandı ve yatağın üzerindeki battaniyeler siyah, kalın ve yumuşak görünümlüydü. Onları bacaklarımda hissetmek için kaşındım ama kendi odamı alacağımı düşündüm. İçinde bulunduğumuz odanın erkeksi havası bana kesinlikle Vayme'nin odası olduğunu düşündürdü.

Kral, Strong'un sırtından inmeme yardım etti ve xuno hiç vakit kaybetmeden Vayme'nin yatağına tırmanıp hemen uykuya daldı.

Horlama sesi yavaşça havayı doldururken dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

"Sana odanı göstereyim," dedi Vayme zihnimin içine, sesi beklediğimden biraz daha kısıktı. Ona baktığımda çoktan benden uzaklaşmaya başladığını gördüm ve ona yetişmek için acele etmek zorunda kaldım.

Bacakları çok uzundu.

Çantası hâlâ sırtındaydı ve beni bir tür fuaye olduğunu düşündüğüm geniş, açık alana götürdü. Daha yakından incelediğimde, bir tür büyük, dikdörtgen oturma alanı gibi görünüyordu.

Bir avuç kanepenin ve büyük minderlerin yanından geçtik. Bunlardan birinde bir xuno'nun sızdığını fark ettim ve bakışlarım odayı taradığında, başka bir minder üzerinde, doğrudan merdivenin önündeki alanı izleyen başka bir canavar buldum.

Merdivenleri koruyan xuno'yu fark etmemiştim, bu beni biraz korkuttu. Parlayan gözleri odanın öbür ucundan benimkilerle buluştu ve zar zor mavi olan gözleri bana kendi auramı hatırlattı. Enerjideki bir şey kadınsı hissettirdi ve omurgamda hafif bir karıncalanmaya neden oldu.

Vayme'ninkinin yarısı büyüklüğünde bir yatak odasına girdiğimizde gözümü ondan kaçırdım. Aynı açık duş, banyo ve dolapla onunkinin aynısıydı ama yatağın üzerindeki battaniyeler bembeyazdı.

"Eğer burası senin mekânınsa neden bu kadar çok oda var?" Vayme'ye sordum, kollarımı karnıma sararak kararsızlığımda kendimi sabitlemeye çalıştım.

Beni kendi odama yerleştirmesi garip hissettirdi, yine tamamen yalnızdım. Kendi arkadaşlığımdan hoşlanıyordum ama... artık yalnız kalmak istediğimi sanmıyordum. Mağaramda yeterince yalnız kalmıştım.

"İlk yönetici çiftlerden birinin çok sayıda çocuğu vardı." Dolabıma girdi ve Jirev'de benim için aldığı elbiseleri astıktan sonra başını hafifçe bana doğru eğdi. "İyi uykular, Tempest."

Başını sallamaktan başka bir şey yapmaması beni daha da kararsız hissettirdi. Ama ne hissettiğimi anlamasını istemediğim için başımı salladım.

Çıkarken kapıyı kapattı, kilitlemem için bana sessizce zihinsel bir komut verdi ve ben de isteksizce yaptım.

Aramızdaki bağ sustuğunda ve odam benden başka kimse olmadığına, bakışlarımın tekrar etrafı taramasına izin verdim. Bakışlarım yatakta oyalandı ama birden kendimi biraz huzursuz hissettim.

Ve dürüst olmak gerekirse çok belirsiz.

Vayme ile aramızda bir bağ olduğunu düşünmeye başlamıştım, hem de sadece eş bağımızdan dolayı değil. O beni çekici buluyordu, ben de onu.

Ama bu onun için bir şey ifade etmiyordu, bu yüzden benim için de bir şey ifade etmemesi gerektiğini düşündüm. Bağımız tutulmayla birlikte kopacaktı ve kalenin kral kanadında güvendeydik, yani endişelenecek bir şey yoktu.

Ya da en azından endişelenecek bir şey olmadığını *umuyordum*. Ağrıyan Uçurum Canavarı dışında.

Ve halkının bizi öldürmek istediği gerçeği. Hayır; endişelenecek bir şey yok.

Neredeyse sessiz bir kahkaha attım ve kirli elbisemden sıyrılıp duşa doğru ilerledim. Eğer duygularımın içinde uyuyamayacak kadar kaybolmuşsam, yatağa girmeden önce kendimi temizleyebilirdim.

Su sadece ılık gibi gelse de, cildimdeki kiri temizlemek güzeldi. Banyoda sabun yoktu ama sabunsuz da hayatta kalabilirdim.

Yine de mağarama dönme konusunda emin olamadığım bir başka şey daha vardı; pislik. Kovalarımdaki su miktarı konusunda sürekli tetikte olmak ve her gün kendimi temizlemek için sadece birkaç damla suya sahip olmak endişe vericiydi. Mağara yaşamının bu kısmından hiç hoşlanmamıştım ama bu kadar uzun süre bu kadar temiz kaldıktan sonra bununla başa çıkabileceğimden emin değildim.

Bu düşünceyi bir kenara ittim ve suyu kapatmadan önce saçlarımı ovdum. Yakınlarda bulduğum yumuşak, beyaz bir havluyla kurulandıktan sonra duştan çıktım.

Etrafta kimse olmadığı için üzerime bir şey giyme zahmetine girmedim. Banyoda saçlarım için tarak yoktu, bu yüzden kendimi yatağa sokarken saçlarımı garip düğümleri içinde bıraktım. Rüzgâr hâlâ tenimin üzerinde dans ediyordu ama beni rahatlatan tanıdık bir şekilde hafif ve yumuşaktı.

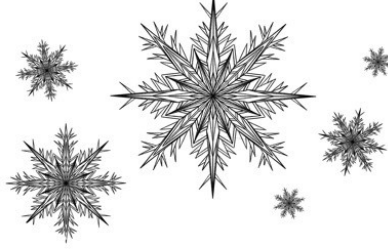
Odada Vayme olmadan uyumak garip geliyordu ama yine de mağaranın tavanına bakarken dudaklarımın yukarı doğru kıvrıldığını fark ettim. Her şeye rağmen kendimi yine güvende hissediyordum.

Güvenli ve rahat.

Yüzümde bir gülümsemeyle uykuya daldım, kaslı bir fae kralının yerini tutamayacak kadar yumuşak bir yastığa sarıldım, ama beni uyanık tutmayacak kadar iyiydi.

СПАРИЕА II

KAELLE

I Vayme'nin beni terk ettiğini bilmemi sağlayan kalçamdaki el izinde bir ağrıyla uyandım. Kalenin krala ait bölümünün ne kadar büyük olduğundan emin değildim ama aradaki mesafenin Vayme'nin beni terk etmesine neden olacak kadar büyük olması mümkün değildi. bana o kadar acı çektirdi.

Yataktan kayarak çıktım, tuvaleti kullanmak için banyoya uğradım ve kendimi aynadaki yansımama bakarken buldum.

Jirev'e yakından bakmaktan kaçınmışım ve üstelik buna gerçekten fırsat bulamayalı bir hafta olmuştu.

Ama Peçe, ben farklıydım.

Jirev'e ilk geldiğimde çelimsiz ve kırılabilir bir haldeydim. Şimdi ise sağlıklı görünüyordum. Güçlü. Kıvrımlarım dolgunlaşmıştı ve yüzüm de öyle.

Saçlarım, yıkadıktan sonra tarayamadığım için mavi yumaklardan oluşan bir harabeydi elbette, ama rengine alışmış gibiydim.

Kendimi daha iyi görebilmek için biraz geri çekildim ve kığımın kıvrımlarına, göğüslerimin dolgunluğuna ve karnımın yumuşaklığına baktım.

Peçe.

Ben... güzeldim.

Yumuşak, kıvrımlı ve güzel.

Ailem ya da mağaram yüzünden değil.

Vayme yüzünden.

Vayme, benimle çiftleşmekle ilgilenmiyordu bile.

Eğer onun ilgisi benim bu kadar güçlenmeme neden olabiliyorsa, benimle gerçekten birlikte olmak isteyen bir erkek ne yapardı?

Ya da kendi başımın çaresine bakabilecek durumda olsaydım ne *yapabilirdim*?

Biraz daha dik durdum ve bunu nasıl yapacağımı öğrenmeye karar vererek dolaba yöneldim.

Tehlikeliydim ama bu başarılı bir şekilde yaşayamayacağım anlamına gelmiyordu. Aksine, gücüm beni daha yetenekli kılıyordu, daha az değil.

Kıyafetlerimi giymek için dolaba uğradıktan sonra odadan çıktım. Bir tarak bulmanın zamanı gelmişti.

Durmadan önce kapıdan dışarı bir adım atabildim.

Kapımın hemen dışında yerde yatan açık tenli ve parlak beyaz saçlı küçük bir kız vardı. Çenesini ellerinin üzerine koymuş, içli, parlayan, buz mavisi gözleriyle bana bakıyordu.

Ben de ona baktım.

Onun büyüğü ölümü, değil mi?

Aurası saçları kadar beyazdı ama garip bir şekilde hayat doluydu.

Ondan korktuğumu düşünmesini istemediğim için bir adım geri atma dürtüsüne karşı koydum. Çünkü korkmuyordum... Sadece ölmek istemiyordum.

"Pavia?" Sesimi sakın kalmaya zorlayarak sordum.

Başını salladı. "Sen kimsin?"

Vayme benim hakkımda bir şey söylememiş mi? Harika.

Küçük bir kıza amcasının geçici eşi olduğumu ya da onunla birbirimizden etkilendiğimizi ama kesinlikle başka bir şey olmadığımızı söyleyemezdik.

Birbirlerine. Gençti ve insan olarak büyümüştü, bu yüzden bir eşin ne olduğunu bildiğinden bile emin değildim.

"Vayme'nin arkadaşı," dedim. "Nereye gittiğini biliyor musun?" Omuz silkti, yerde olduğu yerde kalmaya devam etti.

"Strong hâlâ burada mı?" Tekrar deneyerek sordum. Başını *hayır* anlamında salladı.

"Pavia?" Bana Vayme'ninkini hatırlatan alçak, erkeksi bir ses başka bir odadan seslendi.

Donup kaldım.

Bu onun kardeşi olmalıydı, değil mi? Vayme yeğenini çağırarak kadar yakın olsaydı, kalçamda ağrı olmazdı.

"Burada," diye geri seslendi.

Tekrar odama girmeye çalıştım ama ben kaçamadan iri, erkeksi bir figür oturma alanına girdi.

Kardeşininkinin aksine, aurası huzurlu bir gri renkteydi.

Onu gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Adam Vayme'ye çok benziyordu - delicesine benziyordu. Burunları ve kaşları biraz farklı şekillendirilmişti ama bunun dışında birbirlerinin aynısı da olabiliyorlardı.

Bana göz kırptı.

Gözlerimi kırptım.

"Kimsin sen?" Vayme'nin kardeşi sonunda sordu.

Ona nasıl cevap vereceğimi kızına verdiğimden daha iyi bilmiyordum. "Kaelle."
"Vayme nerede?" diye sormadan önce bir duraksama oldu.

"Bilmiyorum. Giderken beni uyandırmadı." Adam bana baktı. "Ya da geldiğinde."

"Çok şey kaçırdın o zaman." Kararsız bir nefes verdim ve saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım. Karmakarışık saçlarım üstesinden gelebileceğim tek şeydi ve buna ihtiyacım vardı,

Çünkü kendi düğümlerim yüzüme çarpıyordu. "Tarağı var mı biliyor musun?"

Sorunun aptalca olduğunu ağızımdan çıkar çıkmaz anladım.

"Tarak mı?" diye tekrarladı adam.

"Evet, bir tarak. Sorun değil; ihtiyacım yok. İyi olacağım." Odama geri dönmeye çalıştım.

"Bir tarağım var!" Pavia aniden ayağa kalktı. "Mavi saçlarını seviyorum. Ödünç alabilirsin!"

Bununla birlikte, şimdiye kadar gördüğüm tüm insanlardan daha hızlı hareket ederek ortadan kayboldu.

Belki sadece yarı fe'ydi, ama bu yarısı kesinlikle biz insanlardan daha üstündü.

"Kardeşime ne yapıyorsun?" Matían hâlâ biraz şüpheli görünerek sordu.

"Bu uzun bir hikâye." Hâlâ odama geri dönme dürtüsüyle savaşılarak kapı aralığına doğru sarktım. Topladığım güven buraya kadarmış. "Eminim her neredeyse oradan döndüğünde sana anlatacaktır."

Bir yanımla Vayme'ye ulaşmak, nerede olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum ama onu rahatsız etmek istemiyordum. Eğer gerçekten nereye gittiğini bilmemi isteseydi, bir şeyler söylerdi.

"Bana anlatabilirsin," dedi Matían.

İçinde bulunduğumuz durumun temellerinin herkesçe bilindiğini sanıyordum. Ve eğer bağımsız olmak istiyorsam, bildiklerimi tanımadığım biriyle paylaşma pratiği yapmam iyi olurdu. Zaten teknik olarak benim paylaşmam gereken bir bilgiydi.

Sesimi alçalttım. "Vayme, Ağrıyan Uçurum Canavarı tarafından avlanıyor. Elf liderlerinden biri olan Alida onu beni bulması için gönderdi çünkü benim büyüm yaşam temelli. Ben insandım, *insanım*," dedim çabucak. "Çiftleştik, sadece tutulmaya kadar, bu yüzden benim sihrim onunkini Canavar'inkinden saklamaya devam edecek. Artık yanımızda elfler de var, Vayme'nin peşinden gelirse diye şehri korumak için."

Matían gözlerini kırptırdı.

"Tarak bende!" Pavia kayarak önümde durdu, gözleri parlak ve mutluydu. "İşte." Bana doğru itti, ben de aldım.

"Teşekkür ederim. Yolculuktan sonra saçlarım çok karıştı, umarım bu tarağı içinde kaybetmem," dedim usulca ve ona hızlı bir gülümseme gönderdim.

Kıkırdadı. "Kaybedersen senin için bulabilirim. Ya da babam bulabilir; taramada gerçekten iyidir." Bakışları ona kaydı ve içindeki muzipliği gördüm. "Belki o senin için tarayabilir."

"Pavia," diye uyardı Matían. "O

iyi biri!" Pavia itiraz etti.

İnledi ve başını salladı.

İçinden bir ses, geçici bir süreliğine de olsa ona kardeşine ait olduğumu söyleme dürtüsüyle savaştığını söylüyordu.

"Sorun değil, kendimi taramakta oldukça ustayımdır." Ona göz kırptım ve ne demek istediğimi kanıtlamak için düğümlere başladım.

Gülümsemesi geri döndü. "Benimle xuno'yu görmeye gelir misin? Bir yol arkadaşı arıyorum. Babam doğru kişiyi bulmanın zaman aldığını söylüyor."

Babasına baktım ve o da benim yerime cevap verdi. "Kaelle önce Vayme Amca'ya güvenli olup olmadığını sormalı. O da onunla gitmek isteyebilir."

Ona meraklı bir bakış fırlattı. "Neden?"

"Çünkü onun arkadaşı." Saçlarının arkasını hafifçe okşadı, bu kadar iri bir adamdan beklediğimden çok daha nazikti.

Vayme de birkaç kez beklediğimden daha nazik olduğunu kanıtlamıştı. "Diğer arkadaşları ondan bir yerlere gitmesini istemiyor," diye belirtti.

Matían yavaşça başını salladı. "Haklısın."

Kaşlarını çattı. "O zaman neden Kaelle sormak zorunda?" Cevap vermeyince bana baktı.

"Bu uzun bir hikâye," dedim ona dürüstçe. "Çok uzun, eğer xuno'ya ulaşmak istiyorsan."

Xuno'ya ulaşmanın ne kadar süreceğini bilmiyordum ama gerekirse hikâyeyi uzun süre uzatabileceğimi biliyordum.

İçini çekti. "Pekala. Bana daha sonra anlatacak mısın?" Bakışları beklenti içindeydi.

Veil'in şehri parmağında oynatmasına şaşmamalı. Çok sevimli ve bir o kadar da ısrarcıydı.

"Bence bu muhtemelen amcan ve babana bağlı. Onlar öyle diyorsa, evet."

Öfkelendi. "Çok dikkatlıler."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Bu konuda hemfikiriz."

Sarılmak için kollarını bana dolamaya başladı ama bana ulaşamadan dondu kaldı. Ondaki uzaklaşmamak için gerçekten ama gerçekten çok çabaladım ama beni öldürebileceğinden korkuyordum. Babasına baktı. "Bu güvenli mi? Ona zarar verir miyim?"

Bana bakarken bakışları kararsızdı. "Ne kadar insansın?" "Tamamen. Ama Vayme'nin büyüü damarlarımda."

İsteksizleşti. "Yapmasan daha iyi Pav. Sadece güvende olmak için."

İçini çekti ve bana baktı. "Özür dilerim. Ben tehlikeliyim."

Özrünün basitliği ve sesindeki suçluluk duygusunun eksikliği beni etkiledi. Önünde çömeldim ve sessizce "Ben de tehlikeliyim" dedim.

Kaşlarını çatı. "Ama insan olduğunu söylemiştin."

"Bazılarımızın büyüü var."

Kaşları daha da çatıldı. "Senin gücün ne?"

"Saçlarıma bak." Rüzgârımda hafifçe hareket eden, çözülmüş saç tellerini işaret ettim.

Gözleri açılmadan önce bir süre onları inceledi. "Üflüyorsun."

Tanımlaması karşısında gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. "Benim gücüm rüzgâr büyüü. Korktuğumda ya da sinirlendiğimde bazen fırtınalar çıkarıyorum."

"Tehlikelisin," diye kabul etti. Ama bunu kötü bir şeymiş gibi söylemedi, muhteşem bir şeymiş gibi söyledi. "Sana dokunamasam bile biz arkadaşız," diye ilan etti. "Xuno beni özledi, bu yüzden gitmeliyiz. Güle güle!" Bununla birlikte odadan koşarak çıktı.

Matían'ın bakışları bir süre açık alanı taradıktan sonra bana şöyle dedi: "Burada güvende olacaksın. İhtiyacın olursa Vayme'ye ulaşabilirsin, değil mi?"

"Doğru," diye onayladım.

"Çok uzun kalmamaya çalışacağız. Mutfakta yemek var ve sıkılırsanız kütüphanede kitaplar var."

"Teşekkür ederim."

Başını eğerek selam verdi ve Pavia'nın gittiği yoldan gitti.

Yine tek başıma, onlara rastlamadan önce neyi çözmek üzere olduğumu hatırlamaya çalıştım...

Bağımsızlık.

Yaşasın.

Nereye gitmem gerektiğine karar vermek için sağıma soluma bakındım. Kesinlikle açtım ama biraz sabunla duş da alabilirdim.

Önce yiyecek bulmak için mutfağa uğramaya karar vererek dışarı çıktım.

Birkaç dakika sürdü ve kapı aralıklarından çokça baktım ama çok fazla güçlük çekmeden buldum. Mutfak, çocukluğumda ailemin evindekinden çok daha büyüktü ve yiyeceklerin çabuk bozulmasını önlemek için olduğunu bildiğim büyük bir buzuğu vardı. Çocukken bizde kafam büyüklüğünde bir tane vardı ama Vayme'nin mutfağındaki en az benim iki kişiliğim kadardı. Hatta belki üç kişiydim.

Yemek odası söz konusu mutfakla bağlantılı gibi görünüyordu ve odada birkaç masa vardı. Bu da bana çocukluğumdaki evimi hatırlattı.

beni rahatlattı.

Buzdolabında biraz meyve buldum ve oradaki daha büyük, daha karmaşık yemeklerden bazılarını yemek için can atsam da, kimseyi kızdırmak istemedim.

Ben de meyveyi aldım ve oturdum.

Yemek yerken her şey çok sessizdi, neredeyse biraz tuhaftı. Jirev'in gürültüsüne ve seyahat etmenin sürekli rüzgârına alışmıştım, bu yüzden sessizlik tuhaftı.

Tuhaf ama rahatsız edici değil.

Ben yemek yerken birkaç xuno açık kapıdan geçti ve çoğu bana meraklı bakışlar atsa da hiçbirini bir şey söylemedi. Geçerken bakışlarım bir gece önce gördüğüm mavi gözlü dişi xuno'ya takıldı.

Onunla ve aurasıyla ilgili bir şey... önemli hissettiriyordu. Nedenini bilmiyordum ama öyleydi.

Meyvemi bitirdim ve sabun aramak için dışarı çıktım.

Araştırdıkça, tüm katta kapıları kapalı olan sadece birkaç oda buldum. Tam olarak üç tane. Vayme'ye ait olmayan ikisinin Matían ve Pavia'ya ait olduğunu varsaymak güvenli görünüyordu.

Kendi odamın kapısını geçerken tekrar kapattım, çünkü diğer üçü kapatmıştı.

Kapısı açık olan odaların herhangi birinde bulabildiğim tek sabun banyo odasıydı, bu yüzden keşfim bittiğinde oraya geri döndüm. Kilit yoktu, ben de kapıyı kapalı bıraktım.

Etrafta başka kimse yoktu zaten.

Her şeye biraz daha yakından bakarken kıyafetlerimi çıkardım.

Banyo odasında birden fazla havuz vardı, hepsi de Jirev'deki odamızdakinden çok daha büyüktü. Tavan, her şeyi muhteşem renkler ve karamsar bir ışıkla yıkayan bir çeşit parlayan mücevherle kaplanmıştı.

Yatak odalarında ve Vuuth'un üstünde gördüklerimden biraz farklıydılar ama aynı derecede güzellerdi.

Odanın uzak ucundaki iki havuzdan buhar çıktığını fark ettim ve sıcaklıklarını test etmek için her birine ayak parmağımı daldırmak için durdum.

Banyolar ben ilerledikçe daha da ısındı ve kendimi en sıcak olanın mutluluk verici sıcaklığında sırttırken buldum. Sıcak suyu hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, muhtemelen bütün günümü bu suyun içinde geçirebilirdim.

Yavaşça sığa gömüldüm, beni içine çektikçe tekrar inledim. Her banyonun yanında kendi sabun kalıbının bulunduğu küçük bir raf vardı, bu yüzden birkaç dakika ıslanıp rahatladıktan sonra sabunu aldım ve cildimdeki kiri temizlemeye başladım.

Saçımı yıkamayı bitirip odanın güzelliğinin ve huzurunun tadını çıkarmak için arkama yaslandığımda, sonunda kendime küçük, sessiz bir gerçeği itiraf ettim:

Muhtemelen Vuuth'tan asla ayrılmak istemezdim.

Alternatifi mağarama geri dönmek ve günlerimin geri kalanını aç, pis ve yalnız geçirmekse hayır.

Belki de Pavia'nın Matían'ın saçımı taramasına izin verme teklifini kabul etmeliydim; aşk için bir fae ile gerçekten çiftleşmek, Vuuth'tan atılmayacağımı garanti etmenin en iyi yolu olurdu.

Ve Vayme'yi, kardeşinin en azından iyi bir adam olduğundan emin olacak kadar iyi tanıyordum.

Sonra tekrar, çiftleşme beni öldürtebilir. Ve kralın sahipleniciliğini göz önünde bulundurursak, onunla çiftleşirken kardeşiyle flört etmek büyük olasılıkla drama neden olurdu.

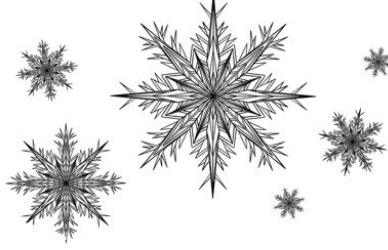
Yani... Kendime kalacak bir yeri nasıl kazanacağımdan emin değildim.

Saçımdaki köpükleri duruladım ve sonra hepsini başımın üstünde bir demet halinde topladım, gözlerimi kapadım ve havuzun arkasına yaslanarak rahatladım.

Veil, belki de Vayme'nin yüzme havuzundan çıkmayı reddeder ve ne olacağını görürdüm.

СПАРИЕА 12

VAYME

I Strong'un sırtından kayarak çantamı omuzlarımdan indirdim ve Kaelle'in kapısına doğru yürüdüm.

Bu yüzden, benim için bir fırsat doğdu. Vuuth'ta kalan fae'lerle geçici eş bağı kurdum. Ayrıca taht için bana meydan okuyan birkaç fae ile savaşmak zorunda kaldım, bu yüzden el izindeki acı için bir özür olarak dişime birkaç şey aldım.

Gövdemdeki morlukları ve kesikleri de gizleyebilmek için bir tişört kapmak bir zorunluluk gibi görünüyordu.

Kapısını çaldım ve cevap bekledim. Beni karşılayan tek şey sessizlikti.

Hâlâ uyuyor olamaz, değil mi?

Kaşlarımı çatarak, hâlâ kilitli olduğundan emin olmak için kapıyı hafifçe ittim.

Hiç duraksamadan açıldı.

İçeri girdim ve etrafa bakındım. Kadınım gitmişti.

Vücudum gerildi ve bakışlarım oturma alanına geri döndü.

"*Hamamda,*" dedi xunolardan biri, belli ki paniğimi görmüştü.

"Teşekkür ederim." Banyo alanına doğru yürüdüm ve kapıya doğru uzandım, sonra durakladım.

Matían ve Pavia neredeydi?

Zihnimde bir görüntü parladı - erkek kardeşimin vücudunun kadın kardeşimin vücuduna bastırıldığı bir görüntü.

Öfke içimde kaynadı ve odaya itildiğimde kırmızıyı gördüm.

Kaelle'in şaşkın bakışları havuzların en sıcak olanında oturduğu yerden bana yöneldi. Saçları başına dökülmüştü, ter boynundan aşağıya ve göğüslerinin kabarıklığına doğru yuvarlanıyordu.

Bu manzara karşısında sikim sertleşti.

Benim yanımda kendini gizlemeye çalışmadı, bu da beni daha da sertleştirdi.

"Sorun ne?" diye sordu bana.

Gözlerimi kırptım, onu hem güvende hem de yalnız bulunca öfkem kayboldu. "Hiçbir sorun yok."

Bir kaşını kaldırdı. "Odaya hışımlla girdin."

Kafamdaki lanet düşünceleri hatırlayınca çenem sıkıştı. "Matían nerede?"

"Pavia xuno'yu görmek istedi, bunun için nereye gideceklerse oraya gittiler." Yüzü sıcaktan kıpkırmızıydı ama ifadesi dingindi ve o kadar güzeldi ki vücudum ağrıyordu.

Onunla flört edip etmediğini sormaktan kendimi alıkoymak için yanağımı sertçe ısırdım.

Bana baktı. "Ona eş bağımızdan bahsettim. Umarım sorun olmaz." Omuzlarım rahatladı.

Kardeşim zaman zaman hıyarın tekiydi ama geçici bir süre için bile olsa çiftleştiğim kadına ilgi göstermemesi gerektiğini çok iyi bilirdi.

"Tabii ki. Tüm krallık biliyor."

Başını salladı. "Pavia'ya nasıl açıklayacağımı bilemedim, o yüzden sadece arkadaş olduğumuzu düşünüyor."

"Arkadaşlar iyidir." Çantamı omzumdan kaydırdım. "Geç kaldığımı biliyorum ama sana kahvaltı getirdim."

Gözleri parladı. "Gerçekten mi? Teşekkür ederim."

Ayağa kalkmaya başladı ama çıplak, ıslak vücudu karşımda dururken ona dokunmaktan kendimi alıkoyabileceğimden emin değildim. "Orada yiyebilirsin," dedim çabucak, kelimeler niyet ettiğimden daha sert çıkmıştı. "Ben sana getiririm."

Tekrar suya gömülmeden önce meme uçlarının tepe noktaları ancak suyun üzerindeydi.

Veil, onları ağızma alma dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı.

"Mükemmel." Bana bir gülümseme attı ve ben de onun yanına doğru yürüdüm, havuzun yanına oturup çantamdan yiyecek bir şeyler çıkardım. "İstersen burada bana katılabilirsin?"

Peçe.

"Buharlı havuzlar genellikle yıkanmak için kullanılmaz," dedim ve onun için getirdiğim kalın kâğıt kutuyu açarken yemeğe odaklandım.

"Neden olmasın? Ne için kullanılıyorlar?"

Düşüncelerimin, gün içinde yaşadığım acılardan uzaklaşmak için havuza çekildiğim gecelere kaymasına izin vermemeye çalıştım.

"Bazı fae'ler sıcaklığın verdiği acının zevklerini artırdığını düşünüyor." derken sesim gergindi.

Gözlerini kırıştırdı.

Eğer yüzü zaten kırmızı olmasaydı, içimden bir ses bana şiddetle kızaracağını söylüyordu.

"Benim sihrim sizinkine sadece kısmen karıştığı için bizim için daha sıcak hissettirdiğini hayal ediyorum," diye ekledim.

"Oh," dedi sonunda.

Birçok fae'nin sürdürdüğü yoğun seks hayatının boyutlarını hayal etmek bir yana, kendini nasıl doruğa çıkaracağını bildiğinden bile emin değildim.

Sessizce, ona getirdiğim büyük hamur işinden bir parça kestim. Yemek için durmamıştım ama kendi karnımı doyurmak için onun doymasını bekleyecektim.

Aleti benden aldı ve dudaklarını aletin etrafına sardı. Tadıyla inlerken gözleri dalgalandı ve ben zafer sırtışıyla savaştım.

Hoşuna gideceğini biliyordum.

"Bu inanılmaz," dedi, yemeği yuttuktan ve kabı geri uzattıktan sonra.

Yeniden doldurdum ve önceki tartışmayı geride bıraktığımız için rahatlamış bir şekilde ona geri verdim.

Onu beslemeye devam ederken sessizlik havada asılı kaldı, yemeği ağzına ben koymak için can atıyordum. Bunun yerine, daha fazla yardımdan hoşlanmayacağını bildiğim için bunu yapmasına izin verdim.

"Sen de onlardan biri misin?" diye sordu sonunda.

"Neyden biri?"

"Sıcak suyun zevklerini artırdığını keşfeden fae'ler." Sustum.

Aletim pantolonumun dikişine doğru gerildi.

"Sana böyle cevaplar vermemi bekliyorsan, sen de bana kendi cevaplarını vermelisin," dedim sonunda ve ona bir lokma daha uzattım.

"Pekala. Bana bir şey sor." Peçe.

O benim ölümüm olacaktı.

Gözlerindeki merak sadece merak değildi - benimle daha rahat olmaya başladığının bir işaretiydi. Bu kesinlikle bir gecede olmamıştı,

ve onu tekrar utandıracak bir şey yapmama izin vermezdim.

"Daha önce kendini doruğa çıkardın mı?" diye sordum. "Evet."

Bir ısırık aldı ve geri verdi. "Sıra sende."

Gözlerim ona dikildi ve gülümsemesini engellemek için dudağını ısırıldı. "Fırtına," diye uyardım.

"Cevapları değiş tokuş edeceğimizi söylemiştin. Bu kadar basit bir soru sorman benim suçum değil." Saçının bir tutamı diğerlerinden kurtuldu ve ıslak, bükülmüş topuzunun içine geri soktu. "Sıcak su zevkinizi artırıyor mu?"

"Bazen," dedim, biraz isteksizce.

Gözleri parlıyordu. "Ne sıklıkla?" Gözleri genişledi ve parıltı kayboldu. "Peki buraya kaç kadın getirdin?" Birdenbire yüzünde hastalıklı bir ifadeyle havuzun etrafına bakmaya başladı.

Ona soru sorma sırası bendeydi ama onu aklından geçen düşüncelerle baş başa bırakamazdım. "Buraya hiç kadın getirmedim ve havuzları sadece birkaç ayda bir bu amaçla kullanıyorum."

Uzun, rahatlamış bir nefes verdi.

"Kendini nasıl doruğa çıkarıyorsun?" Kelimelerimi daha dikkatli seçerek ona sordum. "Ve ne sıklıkla?"

Gözlerini bana dikti. "*Senden* detayları istemedim."

"Bu kadar basit bir soru sorman benim suçum değil," dedim onun cevabını taklit ederek.

Yine gülümsemesini gizlemeye çalışıyor gibi görünse de bana ofladı. "Mağarada canım sıkılıyordu. Muhtemelen günde bir kez yapıyordum. Tutulma zamanları hariç tabii. Eminim o zaman ne kadar sık yaptığımı tahmin edebilirsin." Verdiği yanıt isteksizdi ve ikinci soruya vereceği yanıt düşünürken gözlerini havuza indirdi.

Tabağı ona tekrar uzattım ve sonunda konuşmadan önce bir ısırık daha aldı.

Bunu yaptığında sesi yumuşaktı. "Genellikle yatağında sırt üstü yatardım. Şimdi bunun ne kadar rahatsız edici olduğunun farkındayım ama mağaramın en rahat yeri idi. Elimi kalçalarımın arasına sokar ve orgazm olana kadar kendimi çalıştırırdım, aklımın okuduğum şeylerde dolaşmasına izin verirdim."

O mağarada sırtüstü yatmış, terlemiş ve zevkle haykırırken çizdiği zihinsel imge karşısında sikim zonkladı.

Aksi takdirde, tepki vermemek için kendimi zorladım.

"Tanıştığımızdan beri kendine dokundun mu?" Ona sordum.

Bakışlarımı karşıladı ve sözsüzce başını salladı. "Öyle mi?"

"Bir kere. Duşta, sen uyurken." Bunu daha birçok kez yapmak istemiştim ama nadiren ayrı kalıyorduk. Ayrı kaldığımızda da ben her zaman lanet olası fae'lerimle bir şeyler yapıyordum.

"Ne hayal ettin?"

Hâlâ onu korkutup kaçırmaktan endişe ediyordum ama ona yalan söylemek sadece onu incitecekti. "Sen," dedim sonunda.

Gözlerini bana dikti. "Bundan daha fazla detaya ihtiyacım var."

Onun hatırlatmasıyla zihnimdeki görüntüler sel gibi aktı ve onları bağımıza doğru ittim. Kalçaları açıkken, mutluluk içinde haykırırken yüzümün kalçalarının arasına gömüldüğü görüntü zihnini doldurduğunda gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Veil," diye nefes aldı, göğsü hızla inip kalkarak dikkatimi tekrar göğüslerinin kabarıklığına çekti. "Kaç kadınla birlikte oldun?"

Bakışlarım onunkilere kayd, alnım çatıldı. "Bu neden önemli olsun ki?"

Gözleri biraz şaşkıncı ve kapüşonluydu. "Öyle değil. Sadece bilmek istiyorum. Bağımız başladığından beri kimseyle seks yaptın mı?"

"Elbette hayır," diye homurdandım. "Bunu sormak benim onurumu sorgulamaktır, Tempest. Sadece en kötü erkekler çiftleşirken yatağını başka bir dişiyle paylaşmayı düşünür, geçici olarak bile olsa."

"Özür dilerim. Bilmiyordum." Uzandı ve dökülmeye başlayan saçlarını yeniden topladı. "Ben-" tereddüt etti ve kendini durdurdu.

Onu tekrar korkutup kendi bilincine varmasını sağlamak istememiştim. Onun rahatlığını bunun için çok fazla takdir ediyordum.

"Kaç kadınla birlikte olduğumdan emin değilim," diye itiraf ettim ve tabağıma bir ısırık daha koyup ona uzattım. O da yavaşça aldı. "Biriyle aynı yatağı paylaşmayalı birkaç yüz yıl oldu ve geçmişteki o zamanları düşünmek benim için nadirdir."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Birkaç yüz yıl mı? Neden?"

"Birkaç on yılımı istediğim şekilde zevk alarak geçirdim - tabii ki karşımdaki kişi rıza gösterdiği sürece. Bu sıkıcı ve zevksiz olmaya başladı, ben de bıraktım. Eğer rahatlamaya ihtiyacım olursa, kendimi kolayca rahatlatabilirim. Seks fae'ler için bencilliktir ve benim için, sırf kendi zevkimi almak için birinin yatağını paylaşmak çok az tatmin ediciydi."

Yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "Büyüm ortaya çıkmadan önce annem benimle birkaç kez seks hakkında konuştu. Beni utandırdı ama ne beklemem gerektiğini bilmemi istedi, böylece kasabadaki herhangi biri bir şey denerse kendimi koruyabilirdim. Bana seksteki en büyük zevkin sevdiğin kişinin aldığı zevki görmek olduğunu söyledi."

Doğrusu bu fikir büyüleyiciydi.

Konu seks olduğunda komutları çoğunlukla Fae kadınları verirdi. Erkek, kadın doruğa ulaşana kadar onun emirlerini yerine getirir ve sonra da kendi istediğini yapardı. İkisi de birbirleri için endişelenmez ya da diğerinin nasıl hissettiğini özellikle umursamazdı.

Kendi zevkinizin en önemli şey olmadığı bir ilişki içinde olmak tamamen farklı bir şey olurdu.

"Bana garip garip bakıyorsun," dedi Kaelle, ona getirdiğim kocaman hamur işinden bir ısırık daha almak için eğilerek.

"Düşünüyorum."

"Tamam." Bakışlarım onun üzerinde oyalanırken o yemeye devam etti, düşüncelerim yavaş ama rahat bir şekilde ilerliyordu.

Ya ona istediğim şekilde, istediğim sıklıkta zevk vermeme izin verecek bir hayat arkadaşım ya da eşim olsaydı? Ya sadece tepkimi görmek istediği için bana dokunacak ya da tadıma bakacak bir kadını olsaydı?

Veil, farklı bir hayat olurdu. Farklı

bir *dünya*.

Katılmak zorunda bırakıldığım bitmek bilmeyen toplantılar arasında dişimi dolaplara sürükleyip ağzımla ırzına geçtiğim bir dünya.

Onu kucağıma oturtabileceğim ve o bitmek bilmeyen toplantılar sırasında masamın altında ona dokunabileceğim bir dünya.

Benim için her şey demek olan bir kadınla eve gelebileceğim bir dünya. Omuzlarımdaki yorgunluğu görüp benimle konuşmayı, beni tatmayı, sırf günümü güzelleştirmek istediği ve ona zevk vereceğime inandığı için sıkımın üzerine oturmayı kendine görev edindiği bir dünya.

Hayatımı biriyle bu şekilde paylaşmak... muhteşem olurdu.

"Yemek yedin mi?" Kaelle birkaç dakika sonra beni düşüncelerimden çekip çıkararak sordu.

"Ne?"

Soruyu tekrarladı ve ben başımı salladım. "Doyduğunu anladıktan sonra yemeyi planlamıştım."

Bana meraklı bir bakış fırlattı. "Neden? Birlikte yiyebiliriz."

Kelimeler beni çarptı.

Yalnız olmak zorunda *değildim*.

Belki de mükemmel hayat arkadaşım olacak kadını çoktan bulmuştum. Kaelle bana karşı yumuşuyordu ve bunun yanı sıra nazik ve kibardı. Yaşadığı kısa yıllara rağmen çoğumuzun hayal edebileceğinden çok daha fazla acı çekmişti ama bu onu zalim ya da sert yapmamıştı.

Ve o da benim istediğimi yeni fark ettiğim türden bir ilişki istiyordu. "Benim hesabıma göre bana üç cevap borçlusun," dedim sonunda ona.

"Pekâlâ." Bir ısırık daha aldı. "Ancak sen de yiyeceksen onlara cevap vereceğim."

Elimi çantama attım ve yiyecek kutumu çıkardım. Kutuyu açtığımda, daha önce hiç yemediği lezzetli ve güzel kokulu yiyecekleri görünce neredeyse ağzı sulanacaktı.

Aramıza koyduktan sonra kendi kabımı çıkarıp doldurdum ve kararlı bir ısırık aldım.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve kendi dudaklarından bir tane aldı.

Hâlâ onu korkutmaktan endişe ediyordum ama onu biraz zorlamazsam ilerleyebileceğimizi düşünmüyordum. "Eğer seninle birlikte suya girmeyi ve seni parmaklarımla doruğa çıkarmayı isteseydim, cevabın ne olurdu? Teorik olarak tabii ki."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Teorik olarak evet diyebilirim."

Sikim zonkluyordu. "Peki ya senden sudan çıkmanı ve kalçalarını benim için açmanı isteseydim, böylece seni tadabilirdim?"

"Hâlâ teorik olarak mı?" diye fısıldadı.

"Tabii ki." Yemek aklımdan geçen en uzak şey olmasına rağmen bir ısırık daha aldım.

"Teorik olarak, sudan dışarı kayar ve kalçalarımı senin için açardım." Sesi yumuşak ve biraz da titrekti.

Sikim tekrar zonkladı, daha sert.

"Peki ya sana kendine nasıl zevk verdiğini göstermeni söylesem?" diye sordum.

"Önce bana nasıl orgazm olduğunu göstermeni söylerdim."

Benimle böyle konuşursa pantolonumun içinde kontrolümü kaybedecektim.

Gözle görülür bir tepki vermemek için kendimi zorlayarak, dışarı çıkıp bunu kanıtlaması için bir emir vermemek için ağzımı doldurdum.

Kaelle bir şey söylemek için ağzını açtı ama daha söyleyemeden banyo odalarının kapısı pat diye açıldı ve yeğenim içeri dalarak "Vayme Amca! Seni çok özledim!"

Bana çarptı ve ben de homurdanarak onu yakaladım, lanet olası ereksiyonumu bir kolumla sakladım. Kardeşim onun arkasından odaya girdi ve ben içimde kabaran sahiplenici gerginlikle savaştım. "Ben de seni özledim Pav."

İçini çekti. "Hala xunolardan birini benimle bağ kurmaya ikna edemedim."

"Doğru zaman geldiğinde olacak." Onu çabucak sıktım ve bakışlarım Matían'a kaydı.

Onun gözlerini tavana diktiğini fark ettiğimde benimkiler de suyun içinde sadece omuzlarının üst kısmı görünecek kadar alçalmış olan Kaelle'e kaydı.

Kardeşimin dişimi daha fazla görmüş olabileceği düşüncesiyle hırıltımı bastırdım. Fae'ler çıplaklık konusunda rahattı ama onun eşimi çıplak görmesi fikrine katlanamazdım.

Pavia'ya, "Arkadaşımla bana biraz izin ver, seninle dışarıda buluşuruz," dedim ve onu bırakmadan önce hafifçe sıktım.

"Pekala. Selam, Kaelle!" Hamamdan çıkmadan önce *arkadaşıma* el salladı ve Matían da akıllıca davranarak onunla birlikte çıktı.

"Kapıya bir kilit takacağım," dedim ve iki kutunun da kapağını kapatıp üst üste koymadan önce yemeğimden bir ısırık daha aldım.

"Muhtemelen iyi bir fikir." Kendini ayakta durur pozisyona getirdi ve dönüp sudan çıkmadan önce bakışlarım onun vücudunda oyalandı.

Çıplak poposuna bakmak da neredeyse göğüsleri kadar güzeldi ama bakışlarım kalçasındaki el izine takıldı. Avuç içimin izini teninde görmek son derece tatmin ediciydi.

Kurulanırken, sırtı hâlâ bana dönük olan Kaelle sessizce, "Bilmen gerekir, Pavia daha önce Matian'a saçımı taramasını önerdi. Onu mutlu edebileceğimi söyledi. Belli ki aramızdaki bağı bilmiyor, bu yüzden sana karşı bir şey yapmadı ama yine böyle bir şey önerebilir ve buna şaşırmak isteyeceğini sanmıyorum."

Öfkem kabardı.

Yeğenime değil, lanet kardeşime. Böyle hissetmenin saçma olduğunu biliyordum ama elimde değildi. "Haber verdiğin için teşekkür ederim."

Başını salladı.

İç çamaşırlarını çıkarıp elbisesini başının üzerinden çekiştirirken bakışlarım el izimden tekrar kıçına kaydı.

Ona daha küçük bir şey almam gerekiyordu.

Hayır, daha küçük değil.

Kalçasının üzerinde kesik bir şey vardı, böylece istediğim zaman el izimi görebilecektim.

Yemek kutularımızı alıp ayağa kalktığımda kararımı vermiştim. "Daha önceki konuşmamıza sonra devam edebiliriz."

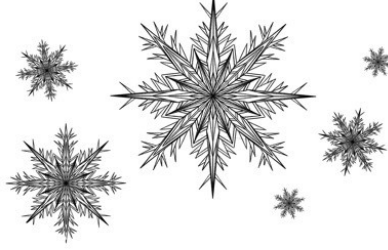
Bana meraklı bir bakış fırlattı. "Yapabilir miyiz?"

Bakışlarım, giydiği siyah elbisenin zar zor gizlediği formunun kıvrımlarında gezindi. "*Yapacağız.*"

Kaelle'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve beni kapıya kadar takip etti. "Dört gözle bekliyorum" diye fısıldarken nefesi sırtımı okşadı.

СΠΑΡΙΕΑ 17

KAELLE

Vayme Pavia ile iyiydi. Pavia
ile çok, çok iyiydi.

Enerji seviyesi onunki kadar şiddetli olmasa da, onunla kolayca konuştu ve onun için doğal olduğunu fark etmeye başladığım heyecanla cevap verdi.

O yokken olan biten her şeyi ona anlatırken ben çok fazla yemek yedim. Karnımın alt kısmında, küçük kesintimizden sonra tatmin edilmemiş arzudan kaynaklanan bir gerginlik vardı, ama bunu görmezden geldim.

Sonunda Pavia, Vayme ile konuşmaktan sıkıldı ve xunolardan birine doğru ilerledi. Küçük kızın canavar hakkında söylediklerinden, onun Matían'ın yoldaşı Wicked olduğunu düşündüm. Adına rağmen tatlı görünüyordu.

"İnsanını hayatta tutmak için ne yapmayı planlıyorsun?" Matían, bana doğru eliyle işaret ederken sesi alçak çıkan Vayme'ye sordu.

"Halkımı büyüleyecek," dedi Vayme açık açık. Gözlerimi kırptım.

Ben *ne*?

Matían bana şüpheli bir bakış attıktan sonra Vayme'ye döndü. "Pek de... çekici sayılmaz."

Pislik.

Haklı olmasından nefret ediyordum.

"Tabii ki öyle," diye karşılık verdi Vayme.

Tekrar göz kırptım.

Buna gerçekten inanıyorsa ya delirmiş ya da hayal görüyordu.

"Halkımızın çoğunun anlayabileceğinden çok daha fazlasını yaşadı. Eşek olabilirler ama Pav'ı hikayesinden dolayı seviyorlar ve Tempest'ı da aynı sebepten dolayı sevecekler."

"Adının Kaelle olduğunu sanıyordum." Matían bana bir kez daha şüpheli bir bakış fırlattı.

"Öyle," dedim. "Peki Strong nerede?" Belki bir konu değişikliği işleri düzeltebilirdi.

"Son birkaç yıldır bir dişinin peşinde ve onu tekrar kendisiyle çiftleşmeye ikna etmeye çalışıyor," dedi Vayme, bakışları hâlâ üzerimdeydi. "Bunu bir düşün. Pav annesini kaybetti, sen de seninkini kaybettin."

"Çünkü beni kaçırdın," diye karşılık verdim.

Ama ikimiz de bunun gerçekten doğru

olmadığını biliyorduk.

Beni kaçırmıştı... ama ben annemi o mağaranın önünde belirmeden çok önce kaybetmiştim. Onu o fırtınayı yarattığım gün ya da belki de beni o mağaraya kapattığı gün kaybetmiştim.

Ya da peçe, belki de herkesin yeterince yiyeceği olmadığı konusunda ilk kez yalan söylediğinde, beni ilk kez aç bıraktığında onu kaybetmiştim.

Bunun doğru olmadığını, ailemin bana ellerinden geldiğince iyi baktığını iddia etmek istedim. Ama artık vücutlarının sağlıklı ağırlığını ya da cildimi temizlemek için bana su getirme zahmetine bile girmemiş olmalarını inkâr edemezdim.

Bana defalarca yalan söylediler.

Vayme bana katılmadı ama gözlerini de kaçırmadı.

"Bunu onları etkilemek için nasıl kullanabilirim?" Sonunda ona sordum.
"Etrafta dolaşıp yabancılara hayatımın son sekiz yılını küçük bir mağarada ölümün eşliğinde geçirdiğimi söyleyemem."

"Neden

yapamıyorsun?" Ona

kaşlarımı çattım.

"Bir düşünün, Laeli de tam olarak bunu yapmamış mıydı? Mahzeninde açlıkla geçirdiği yıllardan rastgele bahsedirdi ve bu insanların onun için üzülmelerini sağlardı."

"Ben Laeli değilim," diye itiraz ettim.

"Neyse ki," diye kabul etti Vayme. "Ama halkımla karşılaşırsan ve karşılaştığında geçmişinden bahsedersen, haber yayılır. Sana farklı gözle bakacaklardır. Ve bu benim hayatımı kurtarmasa da seninkini koruyabilir."

İçimi çektim.

"*Sekiz yıl* boyunca aç mı kaldın?" Matian yüz ifadesi tamamen değişmiş bir halde bana sordu.

"Evet," diye itiraf ettim.

"Peçe." Vayme'ye baktı. "Haklısın. Boktan bir plan ama işe yarama ihtimali var."

"Bu biraz manipülatif değil mi?" İkisine de sordum.

"Öyle," diye kabul etti Vayme. "Ama halkım seni katletmeye çalışırken ahlaki değerlerle ilgilenmeyecektir, bu yüzden sen de hayatını kurtarmaya çalışırken onlarla ilgilenemezsin."

Sanırım bu yeterince iyi bir bahane değilse, hiçbir şey olamazdı.

"Savaş isteyen insanları durdurmak için Pavia'da da aynı şeyi denediniz mi?" Kontrol ettim.

Matian Vayme'ye baktı. "Hayır ama belki de yapmalıyız."

"Zararı olmaz. Sadece bunu nasıl başaracağımızdan emin değilim," dedi Vayme. "Pav'den yetişkin fae'leri savaşa girmemeye ikna etmesini isteyemeyiz."

"Hayır." Matían parmaklarını masaya vurarak düşündü.

"Ya eski evini ziyaret etmek için yanına birkaç fae aldıysa?" Ben sordum.

"Hayır," diye homurdandı Vayme, aynı anda Matían, "Söz konusu bile olamaz. Ona zarar verebilirler."

Doğru.

Kötü
fikir.

"Annesinin eski eşyalarından bazılarını almaları için en kana susamış fae'lerden oluşan bir grup gönderseniz? Onlara savaş başlatamayacaklarını ama önce kendilerine saldıran herkesi öldürebileceklerini söyleseniz, fikirleri değişirdi, değil mi?" Kontrol ettim. "Fae savaşçıları söylediğin kadar güçlüyse, bir grup Kumlar'daki bir şehrin üstesinden gelebilir diye düşünüyorum. Neden başka bir savaşa dönmek zorunda olsun ki?"

Matían, "Şehirlerinden birini yerle bir edersek haydutların nasıl tepki vereceğini bilmiyoruz," diye açıkladı. "Başka kimseye zarar vermesek bile saldırımızı savaş istediğimizin bir işareti olarak görebilirler."

"Kumlardan Vuuth'a, hatta Jirev'e kadar uzun bir yolculuk. Bağlı hayvanlarınız olmadan daha da uzun sürer. Herhangi birinin Vahşi Diyar'dan geçip buraya kadar gelme *ve ardından* bir savaş başlatma arzusu ya da gücüne sahip olma ihtimali gerçekten çok zayıf görünüyor," diye karşı çıktım. "Özellikle de çoğunlukla insansa. Gerçekten bir grup insanın, alternatifleri olduğunu bildiklerinde fae'lere saldıracaklarını mı düşünüyorsun? Sana söyleyebilirim, saldırmazlar.

Benden korkuyorlardı ve ben de onlardan biriyim."

İki adam da beni inceledi.

Bu biraz sinir bozucuydu ve yüzüme bir sıcaklık yayıldığını hissettim. "Bunu bir savaş eylemi olarak göreceklerinden gerçekten endişeleniyorsan, yakınlardaki kasaba ve şehirlere mesajlar göndererek bunun bir savaş eylemi *değil*, bir intikam eylemi olduğunu bildirebilirsin. Fae'lerin intikam almasına kimsenin şaşıracağını sanmıyorum; siz acımasız, buz gibi savaşçılar olarak biliniyorsunuz."

Yanaklarım ısınmaya devam etti ve kelimeler dudaklarımdan dökülmeye devam etti. "Halkınızın Pavia'yı sevdiği için savaş istediğini söylüyorsunuz. Eğer o fae'ler tahtı ele geçirmeyi başarırlarsa, sadece öldürmekten çok daha fazla zarar verebilirler.

Onlara meydan okuyacak kadar aptal bir avuç insan. Masum çocuklar ya da savaşmak istemeyen kadın ve erkekler de dahil olmak üzere Kumlar'ın daha büyük bir kısmını tahrip edebilirler. I-"

Vayme elini benimkinin üzerine koydu.

Jest basitti, ama yeterince ani ve samimiydi ki kendimi kestim.

"Haklısın," dedi.

Bu sözler beni o kadar şaşırttı ki bir an sessizliğe gömüldüm. "Ben mi?"

Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Evet, Tempest. Haklısın. Kana susamışlara istediklerini vermek, kurallarla birlikte, potansiyel olarak sorunu çözebilir. Canavar'ı peşimden gönderecek kadar benden nefret edenleri tatmin etmeyecektir ama teraziyi tekrar lehimize çevirecek kadar fark yaratabilir." Matían'a baktı, o da isteksizce başını salladı.

Vayme'nin kardeşi bana yine farklı bakıyordu ve bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyordum. "Bu iyi bir fikir," dedi sonunda.

"Öyle," diye kabul etti Vayme.

Pavia o anı koşarak geri dönmek için seçti, yanakları pembeydi ve Vayme'nin elini tutarken yüzünde mutlu bir ifade vardı. "Senin de oynamana ihtiyacımız var."

"Daha da eğlenceli bir şey düşündüm," dedi Vayme, daha da yaklaşarak. "Kaelle ile mağazalara gitmek ister misin? Yeni elbiselere ihtiyacı var."

"Evet! Ve bir tarağa ihtiyacı var," dedi Pavia hevesle.

"O zaman ona bir tarak alırız. Belki saçına uyması için mavi bir tane bulabiliriz." Pavia'ya göz kırptı.

Elimi tutmadan önce bir kahkaha patlattı. "Hadi gidelim!" Vayme,

Matían ve ben donup kaldık.

Onun dokunuşunun beni öldürme ihtimali vardı.

Teker teker, iyi olduğumu fark ettiğimizde uzun nefesler verdik. Vayme'nin büyüsu beni Pavia'ninkinden koruyacak kadar güçlü olmalıydı.

Beni ayağa kaldırmasına izin verdim ve babasının bağlı olduğunu bildiğim xuno'ya doğru onu takip ettim.

"Onları koruyacağım," dedi Matían kardeşine, bize doğru adım atarak. Vayme'nin gözlerindeki ani fırtınayı gördüm.

Matían ve Pavia ile yalnız kalmamı istemezdi. Kardeşine güvenmesine rağmen, aramızdaki bağın beni başka bir adamla giderken görmeyi zorlaştıracadıını biliyordum.

"Bizimle gel," diye seslendim Vayme'ye ve sonra *zihnimden* ekledim, "*El izimdeki ağrıdan yorulдум.*"

"Ben senin yanında olursam halkım seni daha az kabullenecektir" dedi.

"O zaman daha çekici olmam gerekecek sanırım." "*Ve acı çekmezsem çekici olmak daha kolay olacak.*" diye ekledim.

Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı, ama bu ifade biraz isteksizdi. "Peki."

"Ben Vayme'yle gideceğim," dedim Pavia'ya hızlıca gülümseyerek. "Tamam! Ona iyi davran Vayme Amca," diye seslendi Pavia.

"Ben her zaman iyiyimdir," diye karşılık verdi.

Homurdandı. "Her zaman iyi biri olsaydın, boş odalarda daha çok arkadaşın olurdu."

Küstahlığı ve Vayme'nin alaycı sırtıtışı karşısında gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Buna itiraz edemem kardeşim," diye karşılık verdi Matían, oldukça eğlenmiş görünüyordu.

Vayme başını salladı, elimi tuttu ve iki farklı olayda fark ettiğim açık mavi gözlü dişi xuno'ya doğru yürüdü. "Bizi dükkânlarla kadar taşımak ister misin Yumuşak?" diye sordu yüksek sesle.

"Bana bir şeyler ısmarlayacak mısın?" diye karşılık verdi, ikimizin de zihnine seslenerek. Kıkırdadı. "Tabii ki."

"O zaman memnuniyetle." Ayağa kalktı ve başını bize doğru eğmeden önce biraz gerindi.

Vayme beni sırtına aldı -gerçi o noktada kendi başıma da binebileceğimi çok iyi biliyor olmalıydı- ve arkama geçti.

"Adın Kaelle mi yoksa Tempest mı?" diye sordu bana, Matían'ın arkadaşının arkasından merdivenleri çıkarken. Benimle zihin zihin konuşmak, aynısını onunla yapmak için ihtiyacım olan tek izindi.

"Adım Kaelle. Strong bana Tempest demeye başlayınca Vayme de öyle demeye başladı. Onları bundan vazgeçirmeye çalıştım ama sanırım bu noktada boşuna uğraşıyorlar."

Zihnimin içinde kıkırdadı. "Elbette daha iyi bir takma ad bulabilirlerdi."

"Sen öyle san," diye kabul ettim.

"Belki de onların talihsiz adını dengelemek için size kendi adınızla hitap etmem gerekecek."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Kesinlikle şikâyet etmezdim." "Kaelle olsun o zaman."

Koşmaya devam etti ve merakım beni yenmeyi başardı. "Vayme ve Strong hakkında ne biliyorsun? Onların etrafında o kadar sürekli bulundum ki, insan arkadaşlarım dışında dışarıdan bir fikir duymadım."

"Hmm." Bunu düşündü. "İkisini de gerçekten tarafsız bir cevap veremeyecek kadar uzun süredir tanıyorum ama elimden geleni yapacağım. İkisi de onurlu erkekler ama kusurları da yok değil. Strong, her birkaç on yılda bir asla gerçek bir eş olarak görmeyeceğini bildiği yeni bir dişiye vuruluyor. Şu anda kralın yoldaşıyla asla çiftleşmeyecek olan Vibrant'ın peşinde."

"İlginç."

"Mhm. Kralın kendisi daha tuhaf bir yaratıktır. Kendine güvenmesine ve şehrimizdeki hem fiziksel hem de sihirselsel olarak en güçlü fae olmasına rağmen

kendisi. Kendisiyle ilgilenen dişilere nadiren dikkat eder ve aldığı teklifleri kibarca geri çevirir. Adam kitapları ve silahları her şeye tercih eder ve gerçekten güvendiği çok az sayıda fae vardır."

"Neden?" Merak ettim.

"Bilemiyorum. Bazı fae'lerin bir eş bağının istikrarıyla çiçek açacağından şüpheleniyorum, ancak çiftleşmeye karşı saçma duruşları nedeniyle kendilerini ihtiyaç duydukları şeyden mahrum bırakıyorlar. Koşulsuz sevgi gerçekten çok güzel bir güvenliğe yol açabilir."

Vayme'yi ve onun sessizliğini düşündüm. Hatta birkaç kez bana karşı biraz garip davranmıştı.

Haklı olup olmadığını merak ettim. Vayme belki de farkında olmadan aşkın istikrarını arzulayan biri miydi?

Soft'un söylediklerine kesinlikle inanıyordum. Ailemin muhtemelen beni hapse atan kişiler olduğunu ve dünyada yalnız olduğumu öğrenmek, kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar güvensiz hissetmeme neden oldu. Başarısız olursam sırtımı yaslayabileceğim hiçbir şeyim yoktu.

Vayme de böyle mi hissediyordu?

Beni koruması için ona güvenebilmek benim hayatımı değiştirdi. Beni terk etmeyeceğini biliyordum çünkü Canavar'dan saklanmama ihtiyacı vardı. Ve bana zarar vermeyeceğini de biliyordum, çünkü kişiliğinin sertliğine rağmen nazik bir adamdı.

Tüm bunlar ona açılmamı kolaylaştırmıştı. Onunla aklımdakileri daha rahat konuşuyordum, çünkü bunu yapmanın Vayme'nin bana davranış biçiminde hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinden daha emin olmuştum.

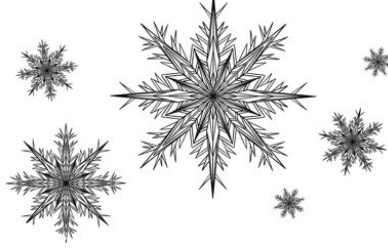
Soft'a *"Düşüncelerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim,"* dedim. *"Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum. Bu bana düşünecek çok şey veriyor."*

"Elbette. Bana soracak kadar güvendiğiniz için teşekkür ederim."

Sözleri beni şaşırttı ama iyi anlamda.

СПАРИЕА 1g

KAELLE

W Soft ile konuşmam bittikten kısa bir süre sonra dükkânlara ulaştım ve Pavia hemen yanıma gelerek beni taş binalara doğru sürükledi. Vuuth'un üzerindeki kristaller parlıyordu.

Onları ilk gördüğümde olduğundan çok daha parlaktılar, bizim güneşlerimize benzer bir ışık yaratıyorlardı ama daha ışıltılı ve yayılmışlardı.

Vayme ve Matían beni ve Pavia'yı takip ederken benzer nötr ifadeler takındılar. Etrafta çok fazla aura olmasına rağmen, Jirev'de olduğu kadar yoğun değillerdi, bu yüzden iyiydim.

Pavia beni ilk dükkâna çekti ve gururla dükkânı işleten kadına amcasının arkadaşı için bir tarağa ihtiyacı olduğunu söyledi.

Kadın gülümsedi ve bana baktı. "Kralın *arkadaşı* mı?" Biraz

kızardım. "Evet."

Güldü. "Sanırım bir tarak bulmayı başarabiliriz. Bu taraftan."

Pavia elimi tutmaya devam ederken kadını dükkânın derinliklerine kadar takip ettik ve bir sıra tuvalet malzemesi bulduk. Farklı sabunları, losyonları ve parfümleri görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sıranın sonunda, farklı boyut ve şekillerde taraklardan oluşan bir sepet gördüm. Daha önce hiç bu kadar çok seçeneği bir arada görmediğim için ne diyeceğimi bilemiyordum.

Pavia elimi bıraktı ve taraklara doğru koştu, sonra en iyisini bulmak için özenli bir yavaşlıkla hepsini incelemeye başladı.

"Şehrin karşısındaki Pera'nın dükkânında daha iyi seçenekler var," dedi kadın şaşkınlığını fark ederek. "İnsanlara biraz zaman kazandırmak için her şeyden biraz bulundurmaya çalışıyorum ama en iyi seçenekler orada olacak."

"Oh, hayır, bu mükemmel," diye itiraf ettim. "Küçük bir kasabada büyüdüm." Dudağımı ısırdım, geçmişimle ilgili paylaşmak istediğimden daha fazlasını söylemem gerektiğini biliyordum. "Ve sonra sekiz yıl boyunca küçük bir mağarada yaşadım, bu yüzden daha önce hiç bu kadar çok ürün görmemiştim. Bu biraz büyülü."

Kadının gözlerinden sempati akıyordu. "Ah, canım."

"Evet, sanırım Jirev'de de böyle dükkânlar var ama Vayme o kadar yoğundu ki gördüğüm tek dükkânda kıyafet vardı." Ona küçük bir gülümseme gönderdim ve gözleri bize yer açmak için kapının yanında bekleyen erkek arkadaşımıza kayınca daha da yumuşadı.

"O iyi bir kral. Bağınız koptuktan sonra bile size iyi davranacağından eminim."

"Yapacak," diye kabul ettim.

Fark etmediğim bir yığından bir sepet aldı ve bana uzattı. "Küçük Pavia sana mükemmel tarağı bulurken, neden en çok sevdiğin kokuları bulmak için diğer her şeye bakmıyorsun?"

"Bu harika olur. Teşekkür ederim."

Sepeti bana verip uzaklaşmadan önce bana bir kez daha gülümsedi.

Sabun kalıplarını koklamaya başladım ve Pavia'ya baktım. Vayme'nin onun yanında birkaç farklı seçenek tuttuğunu görünce dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı ve koklamaya geri döndüm.

O kadar çok seçenek vardı ki, hangisini seçeceğimi bilemedim. Tüm farklı kokular bir harikaydı. Çoğunu beğenmişim ama hangisinin kokusunu gerçekten almak isteyeceğimden emin değildim. Bunu merak etmek aptalca bir şeydi ama yine de merak ettim.

Koluma yumuşak bir ten sürtünmesi oldu ve başımı yana doğru salladım. Gözlerim Vayme'ninkilerle buluştu ve tekrar rahatladım.

"Zor bir karar mı?" diye sordu, sesi sessiz ve alçakgönüllüydü. "Ne yazık ki. Nasıl kokmak istediğimi pek bilmiyorum."

"Kokunuzun sabunla zenginleştirilmesine gerek yok. Onsuz da çok güzel kokuyorsun."

Yanaklarım ısındı ve ona teşekkür mü etsem yoksa zekice bir karşılık mı bulmaya çalışsam bilemedim.

Kararsızlığımı fark etti ve ekledi, "En beğendiklerinizi işaret edin, ben de size doğal kokunuzla en iyi uyumu hangisinin sağlayacağını söyleyeyim."

Minnettarlığım göğsümde kabardı ve en çok beğendiğim beş tanesini işaret ettim.

Vayme hepsini kısaca kokladı ve hiçbir açıklama ya da soru sormadan üçünü sepetime koydu.

"Üç sabuna ihtiyacım yok," dedim hemen. "Sadece hangisinin daha iyi kokacağını söyle, ben de onu seçeyim."

"Üçü de güzel kokacak. Bir kraliçenin aralarından seçim yapabileceği bir raf dolusu sabunu olur ve sen de geçici de olsa benim kraliçem değil misin?" Gözleri deliciydi ve sanki ruhumu kestiklerini hissettim.

"İşlerin böyle yürüdüğünü pek sanmıyorum," dedim sonunda.

"Nasıl çalışacağına ben karar veririm." İki kalıp sabun, birkaç kavanoz losyon ve içinde ne işe yaradığını bilmediğim başka bir tür sabun bulunan bir avuç dolusu cam şişe daha aldı.

Vücudum ona duyduğum arzuyla kendimden duyduğum utanç arasında bir şeyle yanıyordu ama bunu görmezden gelmeye çalıştım. "Bunlar ne?" Garip sabunları işaret ettim.

"Saç kremi. Saçınızın daha kolay taranmasını sağlayacaktır."

Peçe, sanki kayıp tanrılardan bir hediye gibiydi. Saçımı açmak için çok fazla zaman harcadım. "Teşekkür ederim."

"Bir dişi, kendisine baktığı için eşine teşekkür etmez."

"Uygun yanıt bir şey değil," dedim, yan tarafına sürtünerek.

Temas karşısında kaskatı kesildi - acı çeken birinin yapacağı gibi.

Dokunmaktan nefret ettiğini düşünerek hızla uzaklaştım... ama sonra siyah gömleğindeki koyu renkli kumaş parçasını fark ettim.

Nadiren gömlek giyerdi.

Yaralı mıydı?

"Ne oldu?" Hiç düşünmeden kumaşın alt kenarından tuttum ve karnını görebilmek için yukarı kaldırdım. Kalın bir kesik gördüğümde çenem düştü, ne bandajlanmış ne de kapatılmıştı. "Vayme!"

"Ben iyiyim. Canavarın beni avladığını ve aramızdaki bağlantıyı açıkladıktan sonra birkaç fae bana meydan okudu. Ben kazandım."

"Ya kazanmasaydın?" diye sordum.

"Ölmüş olurdum," dedi sakince.

Kalbim karnıma düştü ve gömleğini bıraktım.

Eğer yaşaması ya da ölmesi umurunda değilse, ona güvenmeye başladığım gibi güvenmeme nasıl izin verebilirdim?

"Onları aldım!" Pavia elinde bir yığın tarakla bize doğru koşarak haykırdı. "İyi iş çıkardın. Bakalım ne bulmuşsun."

Gülümsedi ve sadece bir ya da iki tarağı değil, altı tarağı birden havaya kaldırdı.

Altı tarak.

"Altı mı?" Vayme'ye karanlık bir bakış fırlattım.

"Büyük düğümleri çözmek için büyük bir taneye, geri kalanları yumuşatmak için de küçük bir taneye ihtiyacın var," diye hızlıca açıkladı Pavia dikkatimi geri çekerek. "Vayme büyüün yüzünden saçlarının çok karıştığını söyledi. Ve tarakları kaybetmek *gerçekten çok* kolay."

"Bu doğru," diyebildim. "Ve en iyilerini seçmiş olmalısın, çünkü bunlar gerçekten çok güzel."

Tekrar gülümsedi. "Yaptım."

Gülsem mi yoksa saçlarımı mı yolsam bilemedim. Her iki seçenek de eşit derecede mantıklı görünüyordu.

Vayme benim için birkaç tuvalet malzemesi daha seçti - tabii ki hepsi kat kat -Ve sonra her şeyin parasını ödedi. Dükkânı işleten kadının tüm fae'lerin sevdiği kumaş çantalardan birine koymasına yardım etti ve benimle Pavia'yı dışarı kadar takip etti.

Kral bir giyim mağazasından bahsetti ve Pavia beni bir tanesine doğru sürüklerken ona bıkkın bir bakış attım. Fae'lerin çoğunun tercih ettiği siyah elbiseleri giyyordu, ancak onunki daha fazla yerini örtmek için biraz farklı şekillendirilmişti. Bunun babasının işi olduğunu varsaymak zorundaydım, çünkü fae kadınları vücutlarını göstermeyi umursamıyor gibiydiler.

Onların arasında geçirdiğim haftalardan sonra ben de aynı şekilde hissediyordum. Şu anki elbiselerim de biraz fazla dardı ama pek umursamıyordum. Kumaş pürüzsüz ve yumuşaktı, bu yüzden acı çekiyor gibi değildim.

Pavia hemen kollarımı siyah kumaşlarla doldurmaya başlasa da, bakışlarım dükkânın arka tarafına sıkışmış renkli elbiselere takıldı. Nissa, Jirev'deyken hep renkli elbiseler giyerdi ve onlarda bir şey... mutlu görünüyordu.

Ve güçlü, ve kendinden emin.

Ben de bunları hissetmek istiyordum ama Pavia'yı hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için sessiz kaldım.

Vayme parmaklarından sarkan mavi bir elbiseyle bana doğru yaklaştı. Açık, soluk bir maviydi, saçımdan çok auramın rengine benziyordu. "Tempest bunu deneyecek Pav," dedi ona.

"Bu mavi!" diye haykırdı.

"Biliyorum. Onun üzerinde güzel duracak, sence de öyle değil mi?"

"Çok güzel! Ben de mavi bir elbise alabilir miyim?" Etrafta babasını aradı ama dükkânda yoktu.

"Soft ve Wicked'ı almaya gitti," dedi Vayme ona. "Onlardan sana Kaelle'inkine uygun bir elbise yapmalarını isteyeceğim."

Vayme beni giysileri denemem için perdeli alana doğru götürürken, "Beğenip beğenmeyeceğimi bile bilmiyorum," diye itiraz ettim. Eli sırtımın küçük kısmındaydı ve olması gerekenden daha iyi hissettiriyordu.

Özellikle de yaşayıp yaşamadığını umursamadığını düşünürsek.

Kendimi ondan uzak tutmam gerekiyordu, böylece beni terk ettiğinde bu beni yıkmayacaktı. Bir fae savaşçısı önemsenecek güvenli bir insan olmalı, değil mi?

Elbiseyi denedikçe hayal kırıklığım arttı ve aynada kendime baktıkça daha da yoğunlaştı.

Vayme haklıydı. Bu lanet şeyin içinde muhteşem görünüyordum. Ve yanlardaki eksik kumaş -fae'ler arasında moda gibi görünüyordu- piçin kalçamdaki kocaman elinin izini mükemmel bir şekilde gösteriyordu.

Perdeyi açıp kendime işaret etmeden önce yumuşak bir of çektim. "Eee?"

"Veil, harikası," diye mırıldandı Vayme, bakışları yavaşça üzerimde gezinirken.

Yüzüm ısındı

"Çok muhteşem!" Pavia haykırdı. "Neden siyah giyiyoruz ki?"

"Bu iyi bir soru," diye yanıtladı amcası, bakışları göbeğimde ve muhtemelen orada kolayca görülebilen el izindeydi.

"Bu ne?" diyerek kalçamdaki el izini işaret etti.

"Büyülü bir dövme. Bunu babana sorabilirsin." Vayme onun saçlarını karıştırdı ve kız ciyaklayarak Vayme'nin elini itti.

Dükkânı işleten terzi içeri girdi ve elbisenin ne kadar güzel görüldüğünü ve üzerime nasıl tam oturacağını haykırdı. Ölçülerimi aldı.

ve ben ona biraz geçmişimden bahsederken mavi elbiseyi hızla değiştirdi.

Vayme birkaç elbiseye *daha* ihtiyacım olduğuna karar verdi, bu yüzden ikisi de bana en sevdiğim renkleri seçtirdi. Seçtiğim tüm renkler maviler, pembeler ve morlardı ve Pavia benimkilerin hepsine uygun elbiseler istedi.

Birkaç yere daha uğradıktan sonra Matían ve xuno ile buluştuk ve kaleye geri döndük. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, bakışlarım esintimde dalgalanan açık mavi kumaşa kaymaya devam ediyordu ve bu beni mutlu ediyordu. Bir giysinin böyle bir güce sahip olmasının aptalca olduğunu biliyordum ama öyleydi.

Pavia geldiğimizde olduğundan çok daha fazla enerji doluydu. Babasına ve hepimize giyeceğimiz renkli elbiselerden, babasının ona aldığı ikramların ne kadar lezzetli olduğundan ve Vuuth'u ne kadar sevdiğinden bahsetti.

Annesini kaybetmeden önce hayatının çoğunu annesiyle birlikte bir hanı işleterek geçirdiğini ve daha sonra yeni bir şehre getirildiğini hatırlamanın önemli olduğunu düşündüm. Biraz şımarık olduğunu düşünmeye başlamıştım ama bildiği her şeyi yakın zamanda kaybetmiş küçük bir kız, ne kadar güvende olduğunu ve sevildiğini bildiğinden emin olmak için şımartılmayı hak ediyordu.

Onu izlerken, fırtınadan sonra biri yanımda olsaydı ve yaptıklarımın dolayısı bir canavar olmadığımı söyleseydi hayatım ne kadar farklı olurdu diye düşünmeden edemedim. Uzun, yalnız ve zor yıllardı, ailemin onları her gördüğümde ne kadar tehlikeli olduğumu tekrarlamasıyla daha da zorlaşmıştı.

Düşündükçe, babamın konuşmayı başlattığını hatırladım; konuyu okuduğum kitaplardan uzaklaştırıp mağarada kalmamın, herkesi kendimden korumamın ne kadar önemli olduğuna getiriyordu.

Yolculuktan hâlâ yorgun düşmüş, düşüncelerimin ve anılarımın ağırlığıyla biraz bastırılmış bir halde, odama dönmeden önce Soft'a bir *teşekkür* mırıldandım ve kulaklarının arkasını kaşıdım. Vayme'nin bana aldığı bir çanta dolusu şey vardı ama o anda hiçbirine ihtiyacım yoktu.

Belki taraklar hariç, çünkü duvak yüzünden saçlarım karmakarışıktı.

Kapıyı kapatıp kilitledim, sonra kapıya yaslandım, sırtımı ve başımı kalın taşa dayadım.

Gözlerim kapandı ve uzun bir nefes aldım. Her şey çok... yeniydi.

Açıkçası bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Ya da nasıl hissedeceğimi.

Bir yandan, mağaramda olduğumdan daha iyi hissediyordum. Pek çok açıdan çok daha iyi.

Ama duygularım delicesine çelişkiliydi ve düşüncelerim de aynıydı.

Esas olarak, tutulmadan sonra her şeyin yeniden değişeceğini bilmekle mücadele ediyordum, bu yüzden kendimi fazla rahat bırakamıyordum.

Ve Vayme'nin yaşayıp yaşamadığını umursamadığını bilmek de yardımcı olmuyordu, bu da ona güvenmeme ya da ona güvenmeye başladığım gibi güvenmeme izin veremeyeceğim anlamına geliyordu.

Uyuyacak kadar yorgun değildim ama öğrendiklerimden sonra tekrar dışarı çıkıp Vayme'yle yüzleşmek de istemiyordum. Odam neredeyse boştu, yani duş dışında yapacak bir şey yoktu.

Ve eğer duş alırsam, kaçınılmaz olarak banyomu hatırlayacaktım... ve Vayme ile olan konuşmamı.

Yanaklarım ısındı.

Kendime her zaman zevk verebilirdim ama içimden bir ses bunu yaparsam zihnimi kralıncinden ayrı tutmakta zorlanacağımı söylüyordu. Ve eğer bunu yaptığımı bilirse, bana fantezilerinin daha fazla zihinsel görüntüsünü göndererek ya da bana katılmayı isteyerek kendini dahil etmenin bir yolunu bulacağından oldukça emindim.

Belki bununla daha önce ilgilenebilirdim ama kavgaları hakkında bildiklerimi bildiğimden, adama daha da yakınlaşmama izin vermek istemiyordum. Muhtemelen seks hakkındaki konuşmamız sırasında kanaması olmuştu ama bana söyleme zahmetine bile girmemişti.

Yatağa doğru yürüdüm ve oflaya puflaya üzerine yığıldım.

Durum tam bir karmaşaydı.

Doğal olarak öncesinde olması gereken duygular olmaksızın bir eş bağının yoğunluğu.

Tutulmanın ötesinde bir şey vaat etmeden veya beklemeden bir ilişkinin yakınlığı.

Veil, bunlarla nasıl başa çıkacağımdan ya da kendimi daha fazla bağlanmaktan nasıl alıkoyacağımdan emin değildim.

Odamın dışında birkaç dakika boyunca bazı konuşmalar ve kargaşalar oldu ve sonra Pavia'nın muhtemelen tekrar gittiğini söyleyen bir sessizlik oldu.

Ondan bir dakika sonra kapım çalındı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, kim olduğunu umduğumdan emin değildim. En azından Pavia ile sohbet etmek ya da zor tartışmalar yapmak zorunda kalmıyordum. Zorlukları olsa bile, muhtemelen Matian yerine Vayme ile konuşmayı tercih ederdim, yani bu da bir şeydi.

"Tempest?" Vayme seslendi.

Uyuyormuş gibi yapıp yapmamayı tartıştım.

"Konuşabilir miyiz?" diye ekledi.

Gerçekten konuşmak istemiyordum ama reddetmek de işime gelmiyordu, bu yüzden isteksizce yataktan çıktım. Kapının kilidini açmak bir dakika sürdü ama kapıyı açtığımda kendimi devasa, muhteşem bir kralla yüz yüze buldum. Bir şekilde onu daha da çekici kılacak şekilde kapı aralığına yaslanmıştı.

Onun varlığı karşısında nefesimi nasıl çektiğimi saklamaya çalışsam da muhtemelen başaramadım.

"Merhaba," dedi Vayme sessizce.

"Merhaba." Ellerimi elbisemin ceplerine soktum ve gerçekte olduğumdan daha mesafeli görünmeye çalıştım.

"İyi misin?" diye sordu bana.

"Evet."

"Üzgün görünüyorsun. Bir şey mi yaptım?" Gözlerimi kırpıttım.

Görünüşe göre soğukluğumun yanına kâr kalmasına izin vermeyecekti.

Bakışları üzerimdeydi, bir cevap bekliyordu.

Yalan söylemek, kapıyı kapatmak ve odanın içinde kaybolmak istesem de, ona tam olarak neyin yanlış olduğunu söylemem için bana bir şans veriyordu. Bu durumda sessiz kalmam çok saçma olurdu.

"Yaşamak ya da ölmek umurunda değil," dedim.

Göz kırpma sırası ondaydı.

Açık kesiğinin olduğunu bildiğim yan tarafını işaret ettim. "Bugün ölümüne yol açabilecek birçok kavgaya karıştın ve bana bunlardan bahsetmedin, hatta sonrasında yaralarına bile bakmadın. Kendi başının çaresine bakması konusunda güvenilirmez birine güvenemem, bu yüzden bu... her ne isek, ondan çıkmam gerekiyor." Ne demek istediğimi kanıtlamak için fiziksel olarak geri adım attım.

Alnı kırıştı.

"Sana kızgın değilim; kendime kızgınım. Nerede durduğumuzu daha önce fark etmeliydim. Yani evet, ben iyiyim ve hayır, sen yanlış bir şey yapmadın. Ben sadece... Daha fazla mesafeye ihtiyacım var." Kapıyı kapatmaya başladım ama o kalın eliyle kapıyı tuttu.

"Biz dostuz, Kaelle." Bakışları sert ya da öfkeli değildi ama... yoğundu. "*Biz her neyse, eşiz.*"

"Geçici olarak," diye karşı çıktım. "Tutulma gerçekleşir gerçekleşmez bir hiç olacağız. Yani *ne olursak olalım* mantıklı bir ifade. Geçmişimi biliyorsun; neden tutulmaya kadar eş olmayı kabullenemeyeceğimi ve geriye bakmadan yürüyüp gidemeyeceğimi anlamalısın. İstikrara ihtiyacım var."

Kapıyı tekrar kapatmaya çalıştım ama o çok güçlüydü. Kımıldamadı.

"Arkana bakmadan çekip gitmeni istediğimi hiç söylemedim." Vayme'nin sesi sabitti.

"Hayır, ama beni eve götürmeye *yemin etmiştin*." "Seni orada bırakacağımı mı söyledim?"

Gözlerim kısıldı. "Sen bir kralsın. O küçücük mağarada benimle birlikte yaşamayı planlamıyorsun. Yeterince su olmaz ve açlıktan benden çok daha hızlı ölürsün."

"İkimizin de açlıktan ölmesine izin vermeyeceğim," diye hırladı bana. "Seni geri götüreceğim, böylece tüm hikayeyi öğrenmek için ailenle yüzleşebilirsin ve sonra kışını Vuuth'a geri sürükleyeceğim, orada güvende ve sağlıklı olacağını biliyorum."

"Ve yalnız. Senden uzakta."

"Bunu da hiç söylemedim."

"Bu ima edildi!" Elimi ona doğru uzatarak haykırdım. "Bağımız kopacak ve fae'ler artık kalıcı eşler almıyor."

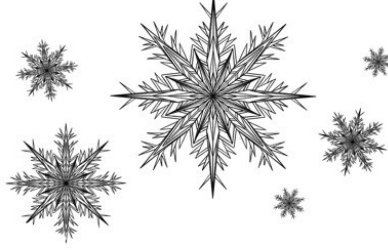
"Hayat arkadaşı kabul ediyoruz." Elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. Yavaşça parmak uçlarıma, sonra da parmak eklemlerime bir öpücük kondurup orada oyalanırken kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

"Ne diyorsun sen?" Telaşlanmaya başlamıştım ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

"Aramızdaki bağ tutulmayla birlikte sona erecek ama bu sona ermek zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor."

ΣΠΑΡΙΑ 1μ

KAELLE

M Aramızdaki bağı geçici olmasını istemediğini söyleyince gözleri fal taşı gibi açıldı. Ya da en azından bazı yönlerinin geçici olmasını istemiyordu. "Birbirimizi sadece bir aydır tanıyoruz, Vayme."

"Neredeyse her anımızı birlikte geçirdiğimiz bir ay. Yemin etmemizi önermiyorum; bağlar kopsa da kopmasa da kararı bizim vermemiz gerektiğini söylüyorum. Artık eş olmadığımızda da birlikte kalabiliriz, eğer istersek."

"Bunu neden isteyesin ki?" Sesim giderek yumuşarken sordum. "Ben insanım, unuttun mu? Bağ ortadan kalkar kalkmaz, büyümün üzerimdeki etkisi yeniden güçlenecek. Ne kadar çok duygu hissedersen, enerjimi o kadar hızlı tüketir. O mağarada sadece birkaç saat bilincim yerindeydi."

"Açlıktan ölüyordun."

"Ve senin büyün benimkini hafifletmek için orada değildi. Bağ olmadan her şey farklı olacak."

"Bağ oluşturulduğunda her şey farklı hale geldi. Başka bir değişikliği daha kaldırabiliriz," dedi, bakışları sabitti.

"Peki ya yapamazsak?"

"Olduğu zaman bununla ilgileniriz. *Eğer* olursa."

"Bunu söylemek senin için kolay, Vayme. Sen bir kralısın. Sen bir savaşçısın. Eğer aramızdaki şeyler biterse, *her şey* hâlâ senin olacak." Odaları işaret ettim.

arkasında, kale üstümüzde. "Hiçbir şeyim yok."

"Sana bir ev sağlayacağım ve içini erzakla dolduracağım. Zamanınızı geçirecek bir şeyler bulmanıza da yardımcı olacağım."

Öfkelendim. "Bunu ben istemedim. I-"

"Yapmadığını biliyorum. Bunların hepsini bencilliğimden, kendi adıma yapardım."

Kaşlarımı çattım. "Bu nasıl bencilik olabilir ki?"

Elimi dudaklarından çekip göğsüne, kalbinin üzerine koydu. Kalbinin sabit ve sürekli atışını hissedebiliyordum ve bu beni ısıtıyordu.

"Vücudum yüzyıllardır bir kadının varlığına tepki vermedi, Tempest, yine de sadece nefes alışını izlemekten zevk alıyorum. Zekisin, kibarsın ve evet, narinsin ama narinliğinin ötesinde hem zihnin hem de iradenin şiddetli bir gücü var. Vücudun çekici, ama ruhun? Beni büyülüyor. Ve evet, bu inanılmaz derecede bencilce, ama benden uzaklaşmana izin vermeye niyetim yok."

Kendi kalp atışlarım onunkinden daha hızlıydı, nefes alış verişlerim de daha kısaydı. "Tutulmadan sonra hayat arkadaşı olmayı kabul eder miyim bilmiyorum. Her şey mükemmel olsa bile, ben bir insan gibi yaşlanacağım ve sen ölümsüz kalacaksın. Büyülerimizi birleştiren bağ olmadan asla eşit olamayız. Ve Vayme, ben evliliğe inanırım. Yemin etmeye ve onları tutmaya inanıyorum. Her gün birini seçmeye inanıyorum, zor olsa bile. Bağlılığa ve aşka inanıyorum."

"Senin ömrünü hesaba katmamıştım," diye itiraf etti.

"Bir eş bağı istemiyorsun." Birkaç tutam saçımı gözlerimden uzaklaştırdım. Rüzgâr onları oraya savurmuştu ve peçe bunu kontrol edemeyeceğimi biliyordu. "Aynı şeyi istemezken herhangi bir ilişkiye başlamayı düşünmek mantıklı olmaz."

"Hayattaki en iyi şeylerin çoğu zaman mantıklı olmadığını bilecek kadar uzun yaşadım." Çenemi geriye yatırdı, böylece gözlerimiz çarpıştı. "Ve eş bağlarına karşı değilim. Bizimkini mühürlersek peşimize düşen, halkımın arasına gizlenmiş tarikatçıları öldürmek zorunda kalacağız ama şansına, ben öldürme konusunda çok iyiyim."

Alay ettim. "Tüm bunlar doğru olsa bile, bugün birçok kez ölebileceğin ve bana söyleme zahmetine girmediğin gerçeğini ortadan kaldırmıyor! Seks hakkında konuşurken kan kaybından ölebilirdin ve bana söylememeye karar verdiğin için yine de habersiz olurdum. El izimdeki acıyla uyandım, yarın onsuz da uyanabilirdim."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Sana neden inanayım ki? Yaşamak ya da ölmek umurunda değil Vayme. Böyle birine karşı duygular beslememe nasıl izin verebilirim?"

Bir adım daha yaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına alarak başını benimkine yaklaştırdı. "Yaşamak istiyorum, Tempest. O mücadelelerin hiçbirinde hayatım risk altında değildi."

"Zaten öyle olduğunu söylemiştin!"

"Hayır. Kazanırlarsa ölmüş olacağımı söyledim."

"Bu da hayatının risk altında olduğunu söylemekle tamamen aynı şey," diye karşılık verdim.

"Son birkaç yüzyılda yüzlerce meydan okumada savaştım. Eğer fae'lerimden biri beni yenebilseydi, şimdiye kadar çoktan yenmiş olurdu." Sesi gülünç derecede sakindi.

"Bu *şimdiye kadar* duyduğum en aptalca inançlardan biri."

"Ben çok iyiyim, Tempest. Bunu gururla ya da aşırı güvenle söylemiyorum. Bir gerçek olarak söylüyorum. Ben çok, çok iyiyim. Bir mücadelede ölmeye hiç yaklaşmadım ve asla da yaklaşmayacağım."

Ellerini yüzümden ittim ve başımı sallayarak geri çekildim. "Belki bu senin için yeterince iyi ama benim için yeterli değil. Kier ile dövüştüğünde kaybettin. I-"

Kralın odasına inen döner merdiven boşluğunda Pavia'nın sesini duyunca başımı yana salladım. Vayme'ye baktığımda onun hâlâ bana baktığını ve beklediğini gördüm.

"Git artık," diye fısıldadım sonunda, odadan çıkmasını işaret ederek.

Onun yerine içeri adım attı, sonra kapıyı arkasından kilitledi ve kapıya yaslandı.

Öfkelendim. "Vayme!" Sesim Pavia'nın kapıdan duymayacağını umduğum kadar yumuşaktı.

"Bu konuşma daha bitmedi." Sesi benimkinden bile daha kısıktı ama yine de tam bir kesinlik taşıyordu.

"Elbette öyle. Ben asla senin gibi düşünmeyeceğim. Hayatı bu kadar sık risk altında olan birine yakın olmak beni *asla* rahatlatmayacak."

"Bana bir çözüm sun o zaman. Sen benim geçici kraliçemsin-daha iyi bir alternatif bul. Eğer bir sonraki mücadelede istifa edersem, başa geçecek olan Fae daha kötü olacak. Daha fazla savaş yaratacaklar. Daha fazla insan öldürecekler. Müttefikimiz olan krallıklara saldıracaklar."

Boğazım kurudu. "Ne?"

"Bana bir alternatif verin, kabul edeyim," dedi, bakışları sabitti. "I..."

Başladım ama sonra vazgeçtim. Her ne kadar istemesem de haklı olduğu bir nokta vardı.

itiraf etti ve bunun bedeli konusunda rahat değildi. "Onları dövdükten sonra öldürüyor musunuz?"

"İstemiyorum. Eğer yapsaydım şimdiye kadar hiç kimsem

kalmazdı." "Peki kaybederlerse sonuç ne olur?"

"Utanç. Bizler savaşçıyız; bir savaşı kaybetmekten daha kötü çok az şey vardır."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim -ya da gezdirmeye başladım, düğümlere takılınca elimi çektim.

Sonra biraz adımlamaya başladım. Rüzgâr tenimi ve saçlarımı çekiştiriyordu ama aslında oldukça iyi hissettiriyordu.

"Kavga etmenizi istemiyorum," dedim ona.

"Biliyorum." Adım atışıma izledi. Yüz ifadesi hâlâ nötr olsa da, gözlerinde neredeyse *mutlu* görünen bir şey vardı.

"Eğer bunun bir yolu yoksa, bir sınırı olmalı. Günde bir meydan okuma -aslında haftada bir çok daha iyi olur, hatta ayda bir bile olabilir. Ve kaybettiklerinde onlar için gerçek bir sonuç olması gerekir. Utanç hiçbir şey kazandırmaz; eğer kazandırsaydı, şu anda kimse size meydan okumuyor olurdu. Bir sonraki mücadeleye kadar bir hafta boyunca onlara berbat bir iş verin ya da başka bir şey. Gururlarına indirilecek böyle bir darbe muhtemelen daha etkili olacaktır."

Bakışları düşünceli bir hal aldı. "Bu mümkün olabilir."

"Ve *eğer* herhangi bir ilişki düşünecek olsaydım, kavga ettiğinizde orada olmak isterdim. Hayatının risk altında olduğunu bilerek evde oturamazdım. Sonrasında şifacının seninle ilgilendiğini görmem ya da yaralarını kendim sarmam gerekirdi."

"Kanı sevmiyorsun."

"Sürekli kanaması olan birini sevseydim buna alışırdım," diye karşılık verdim.

"Tamam," dedi Vayme.

Bir süre ona baktım. "Tamam mı?"

"Evet, tamam." Bana doğru bir adım attı ve ellerimi tutarak beni olduğum yerde durdurdu. "Zorlukların seni beni etkilediğinden daha farklı etkilemesine saygı duyabilirim ve bunların yapılış şeklini değiştireceğim."

"Bu beklediğimden daha kolay oldu."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Bu-"

Küçük bir yumruk kapıya vurdu. "Kaelle?"

Pavia bağırdı. "İkramlarım var!"

Son ikramlarımızdan dolayı midem hâlâ biraz ağrıyordu.

Bunu söylemek için ağzımı açtığımda, Vayme beni susturmak için parmağını dudaklarıma götürdü ve daha da yaklaştı.

Merakla ona baktım.

Zihni uzun zamandır ilk kez benimkine değdi. *"Eğer bağırıp çağırarak bizi odalarımızdan çıkarmayı başaracağını sanıyorsanız, bir an bile huzur bulamayız. Matían onunla konuşacak. Ona bir dakika verin."*

Parmağını alt dudağımın üzerinde yavaşça gezdirirken nefesimi içime çektim ve sessizlik içinde beklerken bunu yapmaya devam ettiğinde sessiz kaldım.

"Pav," diye seslendi Matían, bizi onlardan ayıran kapı ve duvarlar sayesinde sesi zayıftı. Başka bir şey daha söyledi ama kelimeleri o kadar boğuktu ki tek tek çıkaramadım.

İnledi ama bir daha bağırmadı.

Sessizlik yavaşça geri dönerken gözlerim hâlâ Vayme'ninkilere kilitlenmişti.

"Seni öpeceğim," diye mırıldandı kralım zihnime. "Eğer bir itirazın varsa, şimdi dile getirmenin tam zamanı."

Herhangi bir itirazım olmadı.

Dudakları benimkilerle buluştu. Tatlıydı ama beklediğim ateşli tutkuya hiç benzemiyordu.

Geri çekilmeye başladım ama bunu yapamadan çenemi daha da eğdi. Dili dudaklarımın kenarını ayırdı ve ağzımdaki tadının ani yoğunluğu karşısında geriye doğru sendeledim. Dili benimkini okşadı ve ellerinden biri kalçama indi. Yaklaştı, beni öperken bana doğru bastırdı, bana da onu nasıl öpeceğimi anlamam için zaman tanıyacak kadar yavaş ilerledi.

Parmaklarım gömleğine doğru kalktı ve o beni geriye doğru çekmeden yürütmeye başladığında kumaşa gömüldü.

Kıçım duvarla buluştu ve sırtımın geri kalanı hem duvara hem de Vayme'ye bastırılana kadar onu takip etti.

Odada esen rüzgâra rağmen her santimim sıcaktı.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor, ellerim boynuna doğru kayarken ona tutunuyor, onu daha da yakınımaya çekiyordum.

Bacaklarımdan biri beline dolandı ve beni daha yukarı kaldırdı. Ereksiyonu göbeğimle buluşup beni mükemmel bir şekilde vurduğunda ağzına doğru inledim.

"Veil, tadın inanılmaz," diye zihnime homurdandı Vayme, dudaklarını ve dilini boğazımın hassas sütununda gezdirecek kadar uzun süre ağzımı serbest bırakarak.

Daha önce sadece hayalini kurduğum şeyleri bana hissettirirken nefes almak için çırpındım, ona yapıştım.

"Tadım o kadar güzel değil. Sadece pratik yapmıyorsun," diye fısıldadım zihnine.

Başımın arkası duvara çarparken Vayme'nin gürültülü kıkırdaması dudaklarımın gülümsemeye gerilmesine neden oldu. Göğsümün kıvrımının üzerindeki deriyi hafifçe emdi ve beni daha fazlası için çaresiz bıraktı.

"Bunu düzeltelim, olur mu?" Biraz yana kaydı ve eli kalçalarımın tepe noktasını buldu.

Temasla nefesim kesildi ve klitorisimi yavaşça okşarken beni sessiz tutmak için dudaklarımı tekrar yakaladı. Parmakları büyüktü ve dokunuşu benimkinden daha sertti ama bu işte o kadar mükemmeldi ki.

Beni yavaşça iç çamaşırımın içinden geçirirken kalçalarım umutsuzca sallandı ve döndü, beni kenara daha da yaklaştırdı. Ağız benimkinin üzerinde sıcaktı, çıkardığım her sesi yutuyordu. Parmaklarım saçlarına gömüldü, beni doruk noktama yaklaştırmak için telleri kavradım.

Sonunda, her şey çok fazla gelmeye başladı. Paramparça oldum.

Bu zevk daha önce hiç yaşamadığım kadar sertti ve daha da uzun sürdü.

Parmakları onu benim için çekip çıkarırken ağzı benimkinde kaldı, dokunuşu yumuşak ama kendinden emindi.

"Veil, bu konuda çok iyisin," diye iç geçirdim. "Üzerinden birkaç yüzyıl geçmemişken ne kadar iyi olduğunu bilmek bile istemiyorum."

Kıkırdadı. "*Öğreneceksin, Tempest.*"

Bu sözler ayak parmaklarımla kırılmasına ve karnımın ısınmasına neden oldu. İç çamaşırlarım bizi ayırmadan dokunuşunun ne kadar iyi hissettireceğini hayal bile edemiyordum.

"Hâlâ kanaman var mı?" Ağzına doğru fısıldadım.

"Önemli değil." Dudaklarımı yeniden yakaladı ama ben dudaklarımı ondan uzaklaştırdım. "Benim için öyle."

Bana uzun uzun baktı, sonra benden uzaklaştı. Olduğum yerde kaldım, ellerimden biri kalbimin üzerine yerleşti ve diğeri karnımın üzerinde durdu. Vayme gömleğini yavaşça başından sıyrarak göğsünü bana gösterdi.

Birbirimizi tanıdığımız her gün onu yarı çıplak görmüştüm... ama ona bakarken ellerimden biri ağzıma gitti.

Berbat görünüyordu.

Kesikler gövdesine dağılmıştı, çoğu küçüktü ve iyileşiyordu ama iki tanesi hâlâ ıslaktı ve sızıntı yapıyordu. Mide bulantısı midemi bulandırdı ama kendimi görmezden gelmeye zorladım.

Eğer onun dövüşlerinde yanında olabileceğimi kanıtlamak istiyorsam, kanın etrafında kıvranamazdım.

"Veil, Vayme."

"Beni daha önce de kanarken gördün." Bir adım daha yaklaştı. "Seni önemseydiğim için şimdi daha kötü."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Bunu kabul edebilirim."

"Ve onlara bir şifacı bakmayacak mı?"

"Binlerce olmasa da bunun gibi yüzlerce kesikten kurtuldum," dedi. "Şifacıya ihtiyacım yok. Birkaç gün içinde geçerler."

Umarım bu küçümseme değildir, çünkü onun yaralanmış olmasından nefret ediyordum. "Bandajınız var mı?"

"Odamda."

Başımı salladım ve titrek bir nefes verdim. "Pekâlâ. Odana gideceğiz ve ben seni iyileştireceğim. Umarım bayılmadan."

"Tekrar bayılmana izin vermeyeceğim," dedi, sesi alçaktı. "Auralardan etkilenmemen için elimden gelen her türlü çabayı gösterdim; yaralarım seni bayıltacaksa, onlarla ilgilenmeyeceksin."

"Şakaydı, Vayme. İyi olacağım." Kolunu hafifçe okşadım.

İkna olmuş gibi görünmüyordu ama gömleğini yerden aldım ve ona geri verdim. "Odanızda benim için tekrar soyunabilirsiniz. Pavia'nın seni kanarken görmesini istemeyiz."

Başını sallayarak onayladı ve gömleğini tekrar başına geçirdi. Elimi tuttuğunda beni odadan çıkarmasına izin verdim.

Kapıya ulaştığımızda durdu ve zihnime, *"Kardeşimin zevkinin kokusunu almaması için üstünü değiştirmen gerekecek,"* dedi.

Göz kırptım.

Gözleri kısıldı. *"Daha önce senin zevkini kokladı mı?"*

"Um... Sanmıyorum. Daha önce konuştuğumuzda havuzdaydım, bu yüzden pek olası değil."

Yanıt onu tatmin etti. *"Kapıları kapalı tutma konusunda dikkatli olmalıyız ki Matian'ın kafasını vücudundan ayırma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalmayayım."*

"Belki de benim odamda hiçbir şey yapmamalıyız? Pavia'yı bu şekilde dışarıda tutmak daha kolay olur. Zaten senin odana girmemeye alıştı ve benimkine de yakınlık duyuyor gibi görünüyor."

Önerim onu daha da tatmin etti. *"Bu şekilde benim kokum da seninkine daha çok karışmış olacak."*

"Herkesin yanında bu kadar sahiplenici mi olacaksın?" Ona sordum.

Ben dar, siyah elbiselerimden birini giyerken bunu düşündü, diğer kirli kıyafetlere katılırken yumuşak mavi olana uzun uzun baktı. Vayme'nin bakışları her hareketimi takip ediyordu, gözleri vücudumu yutarcasına sıcaktı. *"Pek sayılmaz. Bir yaşam alanını paylaşıyoruz, bu yüzden başkalarının olabileceğinden çok daha yakın ve biz kardeşiz, bu yüzden farklı bir dinamik var. İlk geldiklerinde güvenliklerini sağlamak için onu ve Pavia'yı burada yaşattım ama artık kendilerine ait bir ev bulmaları çok daha güvenli olur. Pavia'ya herkes bayılıyor."*

"Benim yüzümden onları kovmanı istemiyorum," dedim çabucak, elbisemi düzelttim ve yerine oturduğundan emin olmak için çekiştirdim.

"Asla yapmam. Matian'a taşınma konusunda rahat olup olmadığını soracağım. Eğer istemezse, bu rahatsızlıkla başa çıkacağım."

"Benden nefret edecek," diye itiraz ettim.

"Neredeyse on yıl boyunca öldüğüne inanmama izin vererek başka bir diyarda sevgilisiyle yaşıyordu. Eğer yüzyıllardır birlikte olduğum ilk kadınla baş başa kalmak istediğim için seni küçümsüyorsa, beni inandırdığından çok daha az zekâya sahip demektir. Bu kadar uzun süre öldüğüne inanmama izin verdiği için onu öldürmediğim için şanslı."

Sanırım bu şekilde söylediğinde kulağa o kadar da kötü gelmedi.

El ele odadan çıktık ama Pavia'yı yine kapımızın önünde karın üstü yatarken bulunca durduk.

Başı ellerinin arasındaydı ve bize bakarken kaşları çatılmıştı. "Orada ne yapıyordunuz?"

Peçe.

Yüzüm kızardı.

"Konuşuyoruz," dedi Vayme

sakince. "Ne hakkında?" Pavia

sordu.

"Kaelle'in duyguları. Saçlarını taramaktan bıktı," dedi kral.

Benden çok daha iyi bir *yalancıydı* - gerçi sürekli saçlarımı taramaktan bıkmıştım.

Pavia bana bakarak, "Ben de," dedi.

"Belki de ikimiz de kısa kesmeliyiz," diye önerdim.

Yüzü düştü. "Annem saçımı çok severdi. Ben kesemem."

Boğazım şişti. "O zaman örgülerimizi çalışmamız gerekecek, değil mi?"

Bana küçük bir gülümseme verdi ve başını salladı.

"Odamda konuşmaya devam edeceğiz, Pav. Burada iyi eğlenceler." Vayme saçlarını hışırdattı ve tekrar başını salladığında gülümsemesi biraz daha büyüdü.

"Onları dışarı atamazsın," dedim ona sessizce, geniş alanı geçerken elini biraz daha sıkı tutarak. Yanından geçerken Soft'a başımı salladım, o da başını eğerek karşılık verdi.

"Yapmayacağım," diye beni rahatlatı. "Ama Matían'ın kızının sürekli olarak sana zevk vermekten ne kadar zevk aldığımı görmesini isteyeceğinden şüpheliyim."

Yüzüm kızardı.

"Şehirde başka çocuk yok ama kale dışındaki bazı fae'lerle arkadaş olması onun için iyi olabilir. Daha önce ot ve bitki yetiştirmekle, terziler ve dikişçilerle geçireceği zamandan faydalanabileceğinden bahsetmişti. Handa meşgul olmaya alışkındı, bu yüzden odalarındaki hayatın sessizliğine alışmakta zorlanıyor. Ona ekstra koruma sağlamak için bir xuno ile bağ kurmasını umuyor, böylece o kadar endişelenmesine gerek kalmayacak," diye ekledi Vayme.

Bunun için onu suçlayamazdım. Ya da onu meşgul etmek istediği için - kesinlikle bunun için enerjisi vardı.

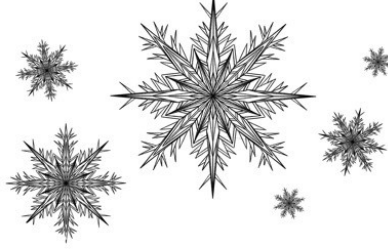
"Onunla yarın konuşacağım," dedi Vayme. "Bu gece seninim."

Odanın kapısını açıp içeri girmemi işaret ettiğinde yüzüm kızardı ama itiraz etmedim.

Ne de olsa sadece bir aptal, bir fae kralının yatak odasına davet edilmeyi geri çevirirdi.

СПΑΡΙΑ 16

KAELLE

V Ben kapıyı arkamızdan kilitlerken Ayme gömleğini tekrar çıkardı ve yaralarına rağmen kendimi onun vücudunu üstü örtülü bir arzuyla incelerken buldum.

Adam bir şaheserdi.

Bir süre banyoya doğru yürüdü ve elinde bir paket sargı bezi, onları kesmek için bir makas, bir havlu ve bir bardak suyla döndü. Suyun ne için olduğundan emin değildim.

"Nerede yapmalıyız?" Kontrol ettim.

"Yatak en kolayı olur." Eliyle işaret etti, ben de o tarafa yöneldim.

Ben arkasındaki şilteye otururken Vayme o iri cüssesiyle yere oturup sırtını bana dönerek beni şaşırttı.

Bandajların nasıl çalıştığını hızlıca anlattı -sadece yarayı ve etrafındaki deriyi ıslatmanız, ardından kuru bir elle uygulamanız gerekiyordu- ve ben de anladığımı başımla onayladım.

İlk başta midemi bulandırır da, onu yavaşça temizleyip yama yaptıkça hastalığım hafıfledi, sonunda yataktaki yerimden yere geçtim, böylece yan tarafındaki yarayı daha iyi alabildim.

Aramızdaki şeyler değişmişti ve ikimiz de hala yeni dinamiği anlamaya çalışıyor gibiydik.

"Daha önce hiç ilişkiniz oldu mu?" Göğsündeki son yarayı da bitirirken Vayme'ye sordum.

"Hayır. Sanırım gerçekten ne gerektirdiğini bile bilmiyorum," diye itiraf etti. "Annemle babam hiç çiftleşmedi, bu yüzden aralarındaki bağ da bana bağ hakkında hiçbir şey öğretmedi. Hiç ilişkiniz olmadı, değil mi?"

"Oh, hayır. Mağaraya gittiğimde sadece on üç yaşındaydım, yani bu... en kibar tabirle garip olurdu."

Kıkırdadı. "Ailenizden başka kimse sizi ziyaret etti mi? Kasabanız küçük olduğu için diğerleriyle yakın olduğunuzu tahmin ediyorum."

"Fırtınadan önce hepimiz yakındık ama fırtınadan sonra benden nefret ettiler. Ailem en azından bu kadarını söyledi. Onları gerçekten ayda sadece birkaç kez görüyordum ve asla uzun süre kalmıyorlardı. Kardeşim de yılda bir kez falan ziyarete gelirdi. Onlara karşı daha şüpheli olmalıydım."

"Gençtin ve seni büyüünün sana verdiklerinden daha fazlasına layık olmadığına ikna ettiler. Oradan bu kadar güçlü ayrılman, aklının ve ruhunun gücünün bir kanıtıdır, Tempest." Sözleri sessiz ama kararlıydı.

Gözlerim biraz acıdı. "Teşekkür ederim."

Karışmış birkaç tutamı kulağımın arkasına attı, ama ikimiz de rüzgârımın onları çok geçmeden tekrar sürükleyip götüreceğini biliyorduk. "Bu ikimiz için de bir ilk olacak. Yanlış bir şey yaptığımda bana söylemen gerekecek, böylece öğrenebilirim."

"Ve sen de aynısını yapmak zorunda kalacaksın," diye fısıldadım.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Yanlış bir şey yaptığını

düşünmüyorum." Benden sessiz bir kahkaha kaçtı. "Kendini buna

hazırla, çünkü-"

Sözlerimi bitiremeden ağzı benimkini yakaladı. Dürtmesini beklemeden dudaklarımı onun için ayırdım ve dili benimkini okşadı.

Sanki dünyada olmayı tercih edeceği başka bir şey yokmuş gibi beni yavaşça ve içten öperken tüm düşünceler zihnimden kayboldu

yapıyordu. Öpüşme devam ederken kucığına geçtim ve elleri kalçalarımnda ve kıkımda gezinerek yavaşça bana dokunup keşfetti.

Bana karşı sert olmasına rağmen, beni daha fazlası için zorlamak için hiçbir çaba göstermedi.

Nefes alışım hızlandı ve kalçalarım onun ereksiyonuna karşı sallanırken hareket etmeye başladı. Bana mükemmel bir şekilde çarptı, beni kenara doğru sürükledi ve homurdanmasına neden oldu. Vücudumdaki tutuşu daha da sertleşti, hareket etmeme yardım ederken elleri kıkımdaydı.

Ağız hâlâ benimkinin üzerindeydi ve ben kontrolümü bir kez daha kaybederken çığlıklarımı yutuyordu. Nefes nefese aşağı indim ve nefesimi toplamama izin vermek için dudaklarımı serbest bıraktı.

Dudakları kulağıma okşadı. "Çok güzelsin."

Çifte zevkin etkisiyle cevap veremeyecek kadar sersemlemiştim. Dudaklarım öpüşmeden sonra günlerce olmasa bile saatlerce şişecekmiş gibi hissediyordum ama Vayme'yi tekrar öpersem nasıl karşılık vereceğini şimdiden merak ediyordum. Vücudum mutluluk verici bir şekilde sıcaktı ve ben daha fazlasını istiyordum.

"Bu konuda da çok iyisin," diye fısıldadım ve bir kıkırdama duydum. "Çok daha iyisini yapabilirim."

"Eminim yapabilirsin."

Dudakları tekrar benimkilere kondu; öpücük hâlâ yavaş ve samimiydi. Parmaklarım saçlarına kayd, kalın, yumuşak tellere dolandı.

Beni yerden kaldırıp yatağına sırt üstü yatırırken yumuşak bir çığlık attım. Öpüşmeyi kesmedi ama vücudu benimkinin üzerine uzandı, güçlü ve sıcaktı.

"*Seni asla incitmem,*" dedi sessizce zihnimin içine, beni öpmeye devam ederken.

"*Biliyorum.*" Biliyordum. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum ve ona güveniyordum. Aramızdaki sayısız farka rağmen bana saygı duyduğunu kanıtlamıştı.

"Sessiz kalmamız gerekecek." Benden uzaklaştı ve dizlerinin üzerine, kalçalarımın arasına yerleşerek bacaklarımı ona açtı. Hâlâ tamamen giyiniktim ama bacaklarımı okşayışından umursamadığını anladım.

"Tamam. Gürültü yaparsam yüzümü bir yastıkla falan kapat." Gecenin nereye doğru gittiğinden emin değildim ama nereye giderse gitsin kesinlikle gemideydim.

O mağarada geçirdiğim onca yıldan sonra nihayet özgürdüm ve hayatımı istediğim gibi yaşayacaktım. Ve vücudumla ilgilenen muhteşem bir fae kralı varken, bu durumdan kesinlikle faydalanacaktım.

Vayme'nin elleri tekrar kıcıma kaydı ve bir parmağını iç çamaşırımın altına sokmadan önce hafifçe sıktı. Gözleri benimkilerle buluştu. *"Alabilir miyim?"*

"Lütfen."

Kumaşı yavaşça kalçalarımın altına sığırmasını izledim, bu sırada mümkün olduğunca çok tenime dokunma fırsatını yakaladı. İç çamaşırı yere düştü ve bacaklarımı daha geniş açtı.

Her santimetrekaremi içine çekerken bakışları ateşliydi. Beni çıplak görmesinden duyduğum korku, Wilds'ta beni çıplak soyduğu ve ne kadar muhteşem olduğumu söylediği o anlar sayesinde yok olmuştu.

"Benim için sırlıslık olmuştun. Veil, dilimi üzerinde gezdirmek için sabırsızlanıyorum. Otur bakalım."

Karnım arzuyla gerilmişti, bu yüzden soru sormadan oturdum.

Bir kalp atışı sonra elbisemi başımın üzerinden kaydırarak beni daha da soydu. Göğsü beni görünce guruldarken, elleri açıkta kalan karnımın ve kapalı göğüslerimin üzerinde gezinirken yüzüm ısındı. *"Elflere doğru yolculuk ederken sana dokunmayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin."*

"Aslında biliyorum. Sürekli ereksiyon halinde olman bunu açıkça ortaya koydu." Ayağımı sertliğinin üzerinde gezdirerek bakışlarının daha da ısınmasını sağladım.

"Ateşini buluyor musun, Tempest?" Kalan iç çamaşırımın tokasını çözdü ve kumaşı göğsümden kaydırarak göğüslerimi ona gösterdi. Elleri göğüslerimin üzerinde kayarken, kalçalarımın sarsılmasını engellemek için mücadele ettim.

"Ya da içimdeki fırtınayı." Ayağımı tekrar sikine sürttüm. *"Sana dokunmak istiyorum."*

"Dilimde doruk noktayı tattıktan ve senin de kendine zevk vermeni izledikten sonra yapabilirsin."

Daha çok kızardım.

"Sanırım önce kendiminkini gösterirsem kendini nasıl serbest bıraktığını bana göstereceğini söylemiştin." Kendini karnına doğru indirdi ve kalçalarımın arasında gevşedi. Yüzünün göbeğimin üzerindeki görüntüsü karşısında tüm bedenim sıkıştı. Gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmişti ve benden yanıt beklediğini fark ettim.

"Ben yaptım."

"Ve?"

Burnunu göbeğime indirip kokumu ciğerlerine çekerek derin derin içine çektiğinde boğazım düğümlendi. Veil, kokumu kendi varlığına aldı. Elleri hâlâ göğüslerimin üzerindeydi ve onları sıkıca kavıyordu.

"Ve kesinlikle fikrimi değiştirmedim."

Göğsü memnuniyetle gümbürdedi. *"Güzel. Şimdi, seni yalarken ellerinin saçlarımda olmasını istiyorum. Madem sessiz kalıyoruz, sana dokunma şeklim hakkında ne hissettiğini göster bana."* Bekledi ve ben parmaklarımı saçlarının arasına sokarken, onları saç tellerine dolaştırırken izledi. *"Aynen böyle. Hazır mısın?"*

Başımı sallayarak onayladım, gözlerim muhteşem, iri yarı adama takılmıştı.

Dudaklarını göbeğime indirdi ve dilinin ucunu klitorisimin üzerinde hafifçe gezdirdi.

Duygunun yoğunluğu karşısında ağlamamak için çenemi zorlukla kapatabildim.

Yavaşça beni çalıştırmaya devam etti, hızını arttırmak için acele etmiyordu.

Kalçalarım titremeye başladı ve saçlarını tutuşum daha da sıkılaştı. Ağzıyla benimle sevişirken sessiz kalmak için tüm çabamı harcadım, beni çok kolay bir şekilde zevkimin sınırına geri sürükledi.

Elleri kalçalarımın indi ve hareketlerim çok çaresiz hale geldiğinde ve tutuşunun sıcaklığı çok fazla olduğunda beni yerinde tuttu.

Paramparça oldum, yanağımı o kadar sert ısırdım ki, zevk beni çok şiddetli bir şekilde keserken kanadı. Çekirdeğimden uzaklaşmadı, hatta yavaşlamadı bile, dilinin darbeleri hala klitorisimde sabitti.

Bakışlarını bana doğru kaldırına kadar saçlarını çektim. Beni tatmin ettiğini görünce boğazım kurumuş olsa da zihnine, "*Bana bir dakika ver,*" dedim.

Gözleri kısıldı.

"*Yanağımı ısırdım,*" diye ekledim, önemsiz yaranın iyileşmesi için yeterince uzun süre dikkatini dağıtacağından oldukça emindim.

Kalçalarımın onun tutuşuna karşı kabaca sarsılmasına neden olan bir emişle klitorisimi serbest bıraktı ve ağzımın içine bakacak kadar vücudumda kaydı. "Aç," dedi.

Ağzımı açtım ve yanağımdaki kanayan yarayı gösterdim. Daha iyi görebilmek için dudaklarımı araladığında alnı endişeyle çatıldı.

"Sorun yok," dedim parmaklarının arasından.

"Öyle değil." Yanağımın dış tarafına hafifçe bastırdı ve yaramın arka tarafındaki baskıdan dolayı irkildim. "Sebepsiz yere kanamanı istemiyorum, Tempest."

"Neredeyse hiç kan yok."

"Kan kandır." Bu sözleri bana neredeyse hırlayarak söylüyordu.

Belki de ona mola verdirmemeliydim.

Dikkatini dağıtmam gerektiğine karar vererek parmaklarımı pantolonunun kemerine soktum ve hafifçe çekiştirerek, "Benim için kendine dokunacağını söylemiştin," diye mırıldandım.

Bu hatırlatma karşısında gözleri hafifçe büyüdü ama yine de bana kaşlarını çatdı.
"Kanaman var."

"Seni orgazm olurken izlemek istiyorum."

Gözleri daha da büyüdü ve iki keskin hareketle pantolonunun paçalarını çözdü.
"Bu konuşma daha bitmedi."

"Anlaştık," diye yalan söyledim.

Konuşma bitmemişti... ama ben fiilen bitirmiştım.

Pantolonunu kalçalarından aşağıya doğru itti ve ereksiyonu serbest kaldığında hareketsiz kaldım.

Tamamen hareketsiz.

Aleti kesinlikle çok büyüktü.

İçime nasıl sığacaktı?

Belki de Fae kadınlarının daha büyük vajinaları vardı, ya da daha güçlü?

"Uyacak," dedi Vayme, gözleri hem arzu hem de mizahı andıran bir şeyle parlıyordu.

Düşüncelerim onun aklına girecek kadar güçlü olmalı.

"Seni parmaklarımla iyice germeden ve ikimiz de benim için hazır olduğuna karar vermeden beni almayacaksın," diye zihnime ekledi. "Benden korkuyor musun?"

"Korkmuyorum," dedim dürüstçe. Birbirimize uyacağımızdan emin değildim... ama kesinlikle ondan korkmuyordum.

Dizleriyle kalçalarımı ayırdı ve bakışlarının yavaşça vücudumda gezinmesine izin verdi. Bir elini ereksiyonunun kalın uzunluğuna doğru sürüklerken gözlerim ona yapışmıştı.

Veil, bu hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi.

Elimi kalçalarımın arasında durması için kaldırdı ve alçak bir sesle, "Göster bana," dedi.

Kendime hafifçe dokundum, onun sikini tekrar okşamasını izlerken neredeyse hiç dikkat etmedim.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Parmakları tenimde benimkilerden çok daha iyi hissettiriyordu ama onu izlemek... beni her yerimden ateşlendiriyordu.

Nefes alış verişi hızlandığında kalçalarım dokunuşuma tepki olarak sarsıldı, sikinin başı karnıma bir zevk damlası damlattı.

Gözlerim damlayı takip etti ve oyalandı.

"Bu gece benim zevkimi vücudunda taşıyacaksın, Tempest. Nerede olmasını istersin?"

Nerede... Peçe.

Zihnindeki görüntüler gözümün önünden geçerken nefesim kesildi.

Göğüslerime masaj yaparken aldığı zevk.

Beni havluyla temizlerken karnımdaki zevki.

Zevki içimi kaplıyor, parmakları bana dokundukça kayganlaşıyordu.

"Şu," dedim, düşünmek için bir kalp atışı bile atmadan.

"O zaman bana kendini nasıl doruğa çıkardığını göster."

Kalçalarım sarsıldı, parmaklarım hızla hareket ederken gözlerim Vayme'ye takıldı, vücudunun kendisine verdiği her darbeye verdiği tepkiyi izledim.

Çok yaklaşmıştım, çok yaklaşmıştım.

Ama yeterince yakın değildi. Son serbest bırakılmamdan bu yana yeterince uzun zaman geçmemişti. Sınırdaydım ve kendimi sınırın ötesine itemezdim. Bu kadar zevkten hemen sonra çenemi sıkarken olmazdı.

Gözlerim hayal kırıklığıyla yandı ve usulca *"Peçe"* diye inledim.

"Benim için sırtını eę."

Vayme'nin kalın başparmağı giriş yerimde gezinip içime girdiğinde bunu yapmakta tereddüt etmedim ya da donup kalmadım.

Bunu bir ya da iki kez denemiş olsam da, benim için hiçbir zaman çok zevkli olmamıştı. Kralın tek bir dokunuşu, dokunan kişi o olduğunda durumun farklı olduğunu göstermişti.

"Bana güveniyor musun?" Girişimi kızdırmaya devam ederken gözlerini benimkilere dikti.

Başımı öyle hızlı salladım ki neredeyse acı verecekti.

Bir eliyle kalçama sarılıp beni kendine çekti ve sikinin başını yarığıma bastırdı.

Nefes alışım durdu. O

muydu-

Biz- Ben-

Veil, o çok büyüktü.

Sikini ortama ve yarığıma kadar sürükledi, sonra orada durdurdu ve hafifçe bana bastırdı. Beni germek için yeterli değildi, sadece beni çıldırtmak için yeterliydi.

Ve peçe, onu o kadar çok istememi sağladı ki başım döndü.

Elimi sikine doğru kaldırdı. *"Kullan beni, Tempest. Kendini benim için çöz."*

Daha önce yaptığım her şeyden çok daha yoğunlu. Kesinlikle

deliceydi.

Yine de kendimi yavaşça sikinin başını klitorisimin üzerinde sürüklerken buldum, onu tekrar yukarı sürüklemeyden önce yarığıma daldırdım.

Pürüzsüz, sert ve yabancıydı ve o kadar ateşliydi ki dayanamadım.

Serbest bırakıldığımda haykırdığımda eli ağzımı kapattı, vücudum sıkılacak bir şey olmamasına rağmen zevk dalgalarıyla gerildi. Kontrolümü kaybettiğimde onun kalın aletinin içimde olduğu düşüncesi hazzı daha da şiddetlendirdi.

Parmaklarımı ereksiyonundan çekerken usulca homurdandı ve bir elini bir kez, sonra tekrar, göbeğimin her yerine bırakmadan önce uzunluğunu aşağı doğru salladı. Sıcaklığı çok yabancıydı ve çok, çok iyiydi.

"Veil, benim zevkimle kaplı inanılmaz görünüyorsun," diye aklıma yemin etti. Parmaklarını salınımının kayganlığında ve klitorisimin üzerinde tekrar sürüklerken eli hala çıgıkılarımı boğuyordu.

O kadar hassastım ki, kalçalarım sarsıldı ve aklım başımdan gitti.

"Yuvarlan."

Komutu görmezden gelmeyi düşünmedim bile, karnıma doğru yuvarlandım ve kollarımı yatağa dayadım.

"Eller ve dizler," dedi.

Bu bir emirdi, ama çok basit ve doğrudandı, içinde saygısızlık yoktu. Beni nasıl istediğini biliyordu ve beni oraya götürmenin en kolay yolu buydu.

Elleri kalçalarımıdaydı ve ben kendimi talimat aldığım pozisyona getirirken kıcıımı kaldırıyordu.

"Seni henüz arkadan yakalamayacağım, Tempest. Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana söyle."

"Tamam. Ben-" Parmakları klitorisimin üzerinde gezinirken kendimi kestim ve bir inilti benden kaçtı.

Eli kıcıma hafifçe vurdu, acıtacak kadar sert değildi ama vücudumu sıkıp daha fazlasının gelip gelmeyeceğini merak ettirecek kadar sertti.

Nedenini bilmiyordum ama daha fazlasını istiyordum.

Bu düşünce kalçalarımın arasını öyle ıslattı ki, aldığım zevki ve onun bacaklarımdan aşağı yuvarlandığını hissettim.

"Yastık ağzında," dedi.

Yastığı ısırđım.

"Şimdi parmaklarımı hissedeceksin. İlk seferin olduğu için az miktarda acı olabilir. Bana söylemediğin sürece çok fazla olup olmadığını bilemeyeceğim, anladın mı?"

"Evet," diye fısıldadım.

Veil'i ele geçirme şekli çok ateşliydi.

Klitorisimle biraz daha oynadıktan sonra bir parmağını kanalıma soktuğunda daha fazla zevk uyluklarımın iç kısımlarına doğru yuvarlandı.

Sözlerim öldü.

Düşüncelerim
öldü.

Sesim kesildi.

Duygu peçesi, çok fazlaydı. Çok, çok fazla.

"Çok darmışsın. Seni sikimin etrafında hissetmek için sabırsızlanıyorum."

İkinci bir parmak ekleyip kanalımın arkasına yakın bir yere çarpana kadar kaydırırken boğuk bir nefes aldım.

"Rahatla, Tempest," diye mırıldandı zihnime, yavaşça vurduğu şeye doğru bastırarak.

O içeri girene kadar yüzüm hafif bir acıyla burkuldu ve başladığı gibi aniden sona erdi. Parmakları daha derine kayarken zihnime doğru homurdandı.
"Veil, iyi hissediyorsun."

Kelimeler zihnimde işlemedi bile.

Söylediklerinin yoğunluğu, yaptıklarının çılgınlığı... kıcım havadayken, memelerim yatağın üzerindeyken ve parmakları içime gömülmüşken... her şey o kadar gerçek dışıydı ki.

Bir parmağını daha sokacak kadar uzun süre çekildi, sonra yedek eli klitorisimi buldu ve çok hızlı bitti.

Kalçalarım umutsuzca sallanırken yastığına doğru ağladım, doruk noktası beni o kadar sert vurdu ki bunu tarif edecek kelime yoktu. Daha önce hissettiğim tüm zevklerden çok farklıydı; çok daha derin, vahşi ve özgürdü.

Kendimi ne kadar iyi hissettiğime dair yaşadığım şok dışında hiçbir şey aklıma gelmiyordu.

"Bu mükemmeldi, Tempest." Klitorisimi hafifçe okşadı. Salgısının kayganlığı hâlâ göbeğimdeydi ve hâlâ kalçalarımın aşağı damlıyordu. "Veil, vücudunun sikimi yutuşunu izlemek için sabırsızlanıyorum."

Bu sözler onu şiddetle istememe neden oldu.

Delicesine.

Umutsuzca.

Bunu söylemek için ağzımı açtım ama kapının gürültüyle çalınması beni susturdu. "Ne?" Vayme homurdandı.

"Canavar şehrin dışında görüldü. Elflerin kalkanları dayanıyor, ancak konseyiniz onun geçmesi ihtimaline karşı bir plan geliştirmek istiyor."

Kalbim neredeyse duracaktı.

Vayme cevap vermeden önce sert bir nefes verdi. "Bana bir dakika verin, onlarla buluşacağım."

"Pekâlâ. Kee birkaç kişiyle birlikte merdivenlerde, çabuk olun," dedi.

O gün odasında göğsüne dokunan kadının adını duyunca boğazım düğümlendi. Kee. Ona güveniyor gibiydi ve kadın da kesinlikle onunla ilgileniyor gibiydi, çünkü başka hiç kimsenin ilişkisi olmadığı bir fae'ye bu şekilde dokunduğunu görmemiştim.

Gerçi çiftleştiğimizi bilmiyordu. Belki bu bir şeyleri değiştirirdi?

Ve eli hâlâ içimdeydi; bu kesinlikle işleri değiştirirdi.

Ya da en azından benim için kesinlikle bir şeyleri değiştirirdi.

Birdenbire yatakta kendimi çok ama çok mahcup hissettim, tamamen ona maruz kalmıştım.

Tam hareket etmeye başladığımda parmaklarını bedenimden kurtardı ve ardından dili yavaşça kalçalarımın iç kısmına doğru ilerledi. Karışan zevkimizin tadıyla göğsü guruldadı ve buluşma hakkında hiçbir şey söylemedi. Bacaklarım yatağın kenarından sarkacak şekilde doğruldu, itiraf etmek ya da kabul etmek istediğimden çok daha kararsızdım.

"Benimle duş al," dedi zihnime, ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Elini tuttum, ancak fae'yi az önce yaptığımız şeyin kokusunu teninden temizlemek istediğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Yani az önce olanları sır olarak mı saklıyoruz?" Sabun kalıbını kapıp kendini hızla keselerken içimde daha fazla belirsizlik kabararak ona sordum.

"Pek sayılmaz." Sabununu cildime sürdü, kendi sabunuyla yıkadığından çok daha nazik hareketler yapıyordu. Yeni sabunumu kullanmak için can atıyordum ama beni öpmeden önce çantayı odama bıraktığından oldukça emindim. "Halkımın seni nasıl doruğa ulaştırdığının ayrıntılarını bilmemesini tercih ederim, ama bunu yaptığımın bir sır olmasına gerek yok. Planımız bağın kopmasına bağlı ama bu yatağı paylaşamayacağımız anlamına gelmiyor."

Bu beni rahatlatmadı.

Belki de olmalıydı, ama olmadı.

Bu konuda ne yapacağımdan ya da nasıl hissedeceğimden emin değildim.

Ben de konuyu değiştirdim. *"Toplantınız ne kadar sürecektir?" "Uzun, muhtemelen. Ben yokken burada uyumalısın."*

İçten içe ürperdim ve onu nasıl geri çevireceğimi düşündüm ve sonunda, *"Sanırım kendi odamda kalmayı tercih ederim. Tekrar kendi alanıma sahip olmak güzel olacak."*

Sessizce başını salladı. *"Uyuyacağın zaman bana haber ver."*

"Tamam. Sen gitmek istersen ben bitirebilirim. Seni beklediklerini biliyorum."

Yüzünü buruşturdu ama kabul etti.

Kurulanmayı bitirip bir pantolon giydikten sonra odadan çıkarken bakışlarım onda takılı kaldı.

"El izinin zar zor acıyacağı kadar yakın duracağım. Lütfen güvende olun."

Kapının eşiğinde durakladı, tereddüt etti ve sonra başını sallayıp son bir kez, *"Kapıyı arkamdan kilitle,"* diyerek odadan çıktı.

Kapıya doğru ilerlemeden önce sadece onun gitmesini bekledim. Derimden su damlıyordu ama kapıyı kilitlemek istiyordum... ve belki de Vayme arkadaşlarıyla ayrılırken duyacak bir şey olup olmadığına bakmak istiyordum.

Kapıyı bir nefes kadar açtım ve kulağımı dayayıp dikkatle dinledim. "Ne zamandır şehir dışında?" Vayme'nin sorduğunu duydum.

"Uzun sürmez. Daha yeni geldi," diye açıkladı bir kadın sesi.

Boğazım düğümlense de sadece iş konuştuklarını biliyordum. Ve eğer Vayme o kadar yıldır hiçbir kadınla birlikte olmadıysa, kendini birdenbire ona ilgi duyarken bulması gerçekten de pek olası değildi. Onu uzun zamandır tanıdığını varsaymak güvenli görünüyordu, çünkü yeni doğan fae falan yoktu.

Sorun ona güvenmemem değildi... Sorun aralarındaki ilişkiyi, arkadaşlığı ya da her neyse onu anlamamış olmamdı ve onu son gördüğümde kesinlikle onunla ilgileniyor gibiydi.

Sesleri azaldı ve kapıyı dikkatlice kapattım.

Kapıyı kilitlemek yerine olabildiğince çabuk kurulandım, elbisemi ve iç çamaşırlarımı giydim ve odadan çıktım.

Vayme olmadan orada kalmak yanlış görünüyordu çünkü o Canavar'la her ne oluyorsa onunla ilgilenmek için ayrılmıştı. Her neyse sağlam ya da kesin değildi, bu yüzden kendimi korumak için yeterli alana sahip olduğumdan emin olmalıydım.

Neyse ki dışarı çıktığında Pavia fuaye alanında oynamıyordu. Matían merakla bana baktı ama odama girip kapıyı arkamdan kilitlemeden önce başımı salladım.

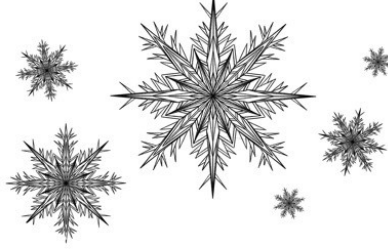
Taşın üzerine çöktüğümde uzun bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım.

Çok fazla belirsizlik vardı... ve bu beni delirtecekti.

En azından yıkanmak için güzel kokulu bir sabun vardı. Belki endişelerimi unutmama yardımcı olurdu.

СПАРІЕА Іу

KAELLE

U Maalesef sabun sorunlarımı yok etmedi. Yine de güzel kokuyordu.

Saçlarımı yumuşatan sabun ise umduğumdan daha da büyük bir mucizeydi. Kullandıktan sonra tarağım saç tellerimde kolayca kayıyordu.

Vayme'ye ne zaman yatacağımı söyledim ve beni daha da kararsızlaştıran hızlı bir iyi geceler mesajı aldım.

Benden uyandığımda haber vermemi istememişti, bu yüzden sabah olduğunda ona ulaşamadım.

Matian ve Pavia -daha çok Pavia- beni onlarla birlikte xuno'yu görmeye davet ettiler ve yapacak başka bir şeyim olmadığı için kabul ettim.

Vayme'nin erkek kardeşiyle bir xuno'ya sarılıp yatacak değildim, bu yüzden Soft'tan beni taşımasını istedim. Karşılığında hiçbir şey istemeden hemen kabul etti.

Dışarı çıkana kadar el izi aklıma gelmedi ve Vayme zihnime homurdanıyordu, *"Nereye gidiyorsun? Güvende misin?"*

"Ben iyiyim. Pavia ve Matian'la birlikte bağlanmamış xuno'yu görmeye gidiyorum. Soft beni taşıyor."

Biraz rahatlamış gibiydi. *"Şehrin kenarından uzak durun. Canavar'a neye benzediğini söylemiş olabilir, bu yüzden seni izliyor olabilir."*

"Onlar arkadaş mı?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen öyle görünüyor."

"Pek uzağa gitmeyi planlamıyorum. Ayrıca, eğer gidersem el izi muhtemelen çok acıtacaktır."

"Bu doğru." Vayme'nin yanıtı hâlâ sertti. "Uyandığını bana haber vermedin."

"Benden bunu istediğini bilmiyordum."

"Tempest, senden haber alamadığımda endişeleniyorum. Bir dahaki sefere bana haber ver."

O duymasın diye yüksek sesle iç çektim, kararsızlığım artmıştı ama kabul ettim.
"Pekala."

"Toplantıya geri dönmem gerekiyor. Meydan okumaların artık bir listeye göre yapılacağı ve haftada sadece bir kez gerçekleşeceği haberini yaydım. Adamlarımdan bazıları Pavia'nın annesinin bazı eşyalarını almak için de gönüllü topluyor."

Tavsiyemi dinlediği için bu konuda bilgilendirilmek güzeldi. Ben de bu konudaki konuşmalara dahil olmayı tercih ederdim ama Vayme'nin muhtemelen beni geçici bir kraliçe olarak gören tek kişi olduğunu anlamıştım. Diğer herkes için ben sadece onu Canavar'dan koruyan bir insan kalkanıydım.

"Tamam. Haber verdiğin için teşekkürler."

Aramızdaki bağdan dolayı tereddüt ettiğini hissettim ama sonunda *"Rica ederim"* dedi.
ve öylece bıraktı.

"Her şey yolunda mı?" Soft bana sordu, zihni benimkine dokunuyordu.

"Emin değilim. Söylemesi zor," diye itiraf ettim. "Sanırım bir sorun var. Sadece bunu kelimelere nasıl döneceğimden emin değilim."

Kıkırdadı -kıkırdamaya en yakın şeydi bu. *"Bu çok zor."*

"Biliyorum. Sanırım Vayme'nin yanında hâlâ bir yerim olmaması canımı sıkıyor. Sanırım teknik olarak... çıkıyor muyuz? Ama aramızda işleri gerginleştiren zihinsel bir bağ var ve ben çıkmanın ne anlama geldiğinden bile emin değilim."

bir fae'nin bakış açısından. Yanlış bir şey yaptıysa ona söylememi istedi ama neyin gerçekten yanlış sayılacağından da emin değilim." Bir kahkaha attım.
"Acınası bir durum."

"Acınası bir durum değil. Bence çoğu varlık -xuno da dahil- bir ilişkinin başlangıcında zorlanır. Herkesin bir şeylere dair kendi tanımları ve fikirleri vardır ve bunları uyumlu hale getirmek zordur. Biriniz insan, diğeriniz fae olduğunda bunun daha da zor olduğunu tahmin ediyorum."

"Bu iyi bir nokta."

"Eğer senin kafan karıştıysa, kralın da karışmıştır. O yaşlı ve kendi yöntemlerine saplanıp kalmış biri. Yanlış bir şey yaptığında ona haber vermeni söylediğinde şaka yaptığını sanmıyorum; yanlış bir şey muhtemelen seni rahatsız eden ya da sinirlendiren bir şey anlamına geliyordu."

Benden bir kahkaha kaçtı. "İçimden bir ses ona yaşlı ve kendi yöntemlerine bağlı denmesinden hoşlanmayacağını söylüyor."

"Yine de doğru, değil mi? Ve doğrudan iletişim hayatı herkes için çok daha kolay hale getiriyor." Durmak için yavaşlarken omzunun üzerinden bana göz kırptı.

"Haklısın. Sanırım gittiği toplantıdan döndüğünde onunla bu konuyu konuşmam gerekecek." Sırtından kaydım ve yanına indikten sonra kulaklarının arkasını kaşıdım. *"Arkadaş olmalıyız. Burayla nasıl başa çıkılacağını benden çok daha iyi biliyorsun ve olayları benden daha basit görüyorsun."* Bir süre durakladıktan sonra hemen ekledim, *"Ve bunu bir iltifat olarak söylüyorum."*

Yine keyiflendi. "O zaman arkadaş olacağız. Bir arkadaş olarak seni uyarmalıyım, Vayme muhtemelen Strongpaws'ı tüm toplantıları boyunca seninle kalması için gönderecek. Senin için endişelenecektir."

"İşte bu yüzden sana ihtiyacım var." Ona bir gülümseme gönderdim ve o da bana kurt gibi sırttı.

Pavia koşarak yanıma geldi ve elimi tuttu. "Hadi, Kaelle! Sana da bağ kurabileceğin bir xuno bulmalıyız!"

Pavia beni şehrin xuno'larla dolu görünen bir kısmına sürüklerken Soft'un sırtışı genişledi.

Sonraki birkaç saat boyunca tanıştığımız, konuştuğumuz ve tırmalayabildiğimiz her canavarla bağ kurmaya çalıştık. Soft bana her biri hakkında gerçekleri anlattı ve birkaç kez kahkahalarımı bastırmak zorunda kaldım.

Strong bana göz kulak olmak için ortaya çıktığında, yüksek sesle güldüm ve Soft ile ben tekrar sırttık.

Sonunda kralın odalarına geri döndük ve Pavia'nın Matían'ın arkadaşıyla oyun oynamasını izlerken zihnimi dolaşırken buldum.

Tabii ki düşüncelerim Vayme'ye ve onun toplantılarına dönüp duruyordu. Gidiş şekliyle ve o anki iletişimimizle ilgili bir şeyler beni rahatsız ediyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Bir süre sonra Pavia, "Kaelle, gel bizimle oyna!" diye seslendi.

Dikkatim ona yöneldi ve beni kendisine doğru el sallarken buldum.

"Kimse emir almaktan hoşlanmaz Pav. Kibarca sor," diye uyardı Matían.

Dramatik bir şekilde iç çekti ama kibarca sordu, ben de kabul ettim.

Tekrar mindere oturabilecek kadar uzun süre oynadıktan sonra - bir yanımda Soft, diğer yanımda Strong varken - aklım Vayme'yle olan etkileşimlerime gitti ama sorunun ne olduğunu hâlâ çözememiştim.

Hem Soft hem de Strong o gece yatağымda bana sokuldular. Strong sanki gitmesini bekliyormuş gibi ona baktı, o da kısık gözlerle ona baktı.

Ne olup bittiğini merak ederek aralarına bakarken buldum kendimi ama sormadım. Eğer isterlerse bana söylerlerdi.

Bakışmaları sona erip rahatladıklarında ikisi de bana tek kelime etmedi. Bu konuda ne düşünmem gerektiğinden emin değildim.

"Peşinde olduğun kadınla işler nasıl gidiyor?" Hepimiz yerleştikten sonra Strong'a sordum. Vayme'yi bütün gün görmemiştim ve ondan neredeyse hiç haber almamıştım, bu da hissettiğim belirsizliği artırıyordu.

"İyi değil," diye homurdandı.

Kulaklarının arkasını hafifçe kaşıdım ve rahatlarken gözlerini kapattı.

"Dişi bir xuno'nun peşinden nasıl gidilir ki?"

"İltifatlar. Hediyeler. Sarılmak. Birlikte zaman geçirmek. Sanırım bir insan dışısının peşinden koştuğu gibi."

Başımı salladım. *"Neden ilgilenmiyor?"*

"Arkadaşı bir eş seçene kadar çiftleşmeden kalmak istiyor." "Ve sen istemiyor musun?"

"Vayme çiftleşti, unuttun mu?" Patisiyle kalçamdaki el izini dürttü.

"Sadece geçici olarak."

Umursamaz bir ses çıkardı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Ona şüpheyle baktım. Tavanı dikkatle inceledi.

"Güçlü," diye uyardım.

"Fırtına," diye karşılık

verdi. Hayal kırıklığı

içinde ofladım.

"Gerçekten de sinir bozucu bir erkek," diye hemfikir oldu Soft, düşüncelerini ikimizin de duyabileceği şekilde yayınlayarak.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı ve onu da kaşıyabilmek için bir elimi kürkünün içine soktum.

"Yol arkadaşımın dışısını bana karşı kışkırtmaya çalışma," diye hırladı Strong ona.

"Arkadaşınızın dişisi benim arkadaşım, Strongpaws."

Ona ters ters baktı ve ben de merakımı daha fazla bastıramadım. *"Aranızda neler oluyor?"*

"Hiçbir şey," dediler aynı anda.

Aralarına baktım, onlara zerre kadar inanmadım.

"Strongpaws ve ben yavruyken arkadaşık," dedi Soft sonunda, diğer tarafındaki xuno'yu görmezden gelirken gözleri benimkilere odaklanmıştı. *"Arkadaşlığımız romantizme dönüştü ve bir eş bağı oluşturmaya karar verdik. Mühürleyeceğimiz gün Vayme ile bağ kurdu ve sonra beni arkadaşı olarak yoldaşıyla tanıştırdı."*

Strong, gözleri hâlâ kısık bir şekilde Soft'a bakıyordu. *"Pek çok canavar, yoldaşı eş edinene kadar eş edinmemeyi tercih eder."*

"Ve birçoğu bağ kurmak istedikleri erkek veya dişiyi bulduklarında eş alırlar" diye karşı çıktı.

Alay etti. *"O gece seni bulmaya gittim ve sen çoktan gitmiştin."*

"Ben aptal değilim. Ne zaman istenmediğimi bilirim, Strong." Adının kısaltılmış halini kullanması kulağa hakaret gibi geliyordu ve Strong'u sevmeme rağmen, bu yüzden sessizce ona tezahürat yaptım.

"Seni hep istedim. Koşullarım değişti ama duygularım değişmedi."

Bakışlarındaki düzlük bana ona inanmadığını söyledi.

Azıcık bile.

Gözlerini kapatarak konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırdı. Strong tekrar homurdanmasına rağmen daha fazla ısrar etmedi.

Sadece Soft'a *"Kendini savunma şeklini seviyorum,"* diye itiraf ettim.

"Güçlü erkekler etkileyicidir ama onlara izin verdiğiniz her şeyi alırlar," diye mırıldandı. *"Güçlü bir erkekle dişi, neyle rahat edeceğini belirlemeli, kendi sınırlarını koymalı ve bunları uygulayacak kadar kendine saygı duymalıdır."*

Sözlerini düşünerek pürüzsüz taş tavanı inceledim. *"Haklısın. Sanırım Vayme'yle olan sorunum da bu. Kendimi savunmakta ya da sınır koymakta pek iyi değilim."*

Yine de eş bağlarını tartıştığımızda yaptığım şeyin bu olduğunu sanıyordum.

Ona bir eş bağıyla sonuçlanma potansiyeli olmayan bir ilişkiyi düşünmek istemediğimi söylediğimde oldukça anlayışlı davranmıştı. Bunu söylediğimde, düşüncelerini ve beklentilerini bana uyacak şekilde uyarlamıştı. Bu önemli görünüyordu.

Toplantılarına katılmak için Kee'yle birlikte ayrıldığında bunun bende belirsizlik yaratacağını muhtemelen fark etmemişti. Ya da aralarındaki ilişkinin, arkadaşlığın ya da her neyse onun tam boyutunu hiç açıklamamıştı. Canavarın şehrin dışında olduğunu duydu, duş aldı ve sonra gitti. Konuşmam için çok zaman vardı ama ben sessiz kaldım.

Vayme iyi bir adamdı, ama aynı zamanda bir fae savaşçısı ve bunun da ötesinde bir kraldı. İletişiminde doğrudan ve netti, bu yüzden benim de aynı şekilde iletişim kurmakta tereddüt edebileceğim aklına gelmemiş olabilir.

Ne de olsa Fae'ler kesinlikle çatışmacıdır.

Soft basitçe, *"Öğrenebilirsin,"* dedi.

"Teşekkür ederim." Onun ve Strong'un tüylerini hafifçe kaşıdım. Bunu yaparken, Vayme döndüğünde ona Kee'yle olan arkadaşlığını açıkça sormaya karar verdim, böylece bu konudaki fikrimi netleştirebileceğimi umuyordum. O zamana kadar, tam olarak neyle rahat olduğumu anlamam gerekiyordu, böylece bu sınırları belirleyebilirdim.

Xuno uykuya daldığında hala düşünüyordum ve horultularının sessiz sesi dudaklarımın hafifçe yukarı doğru kıvrılmasına neden oldu.

"Tempest?" Vayme'nin sesi zihnimde huysuzlaşmıştı.

"Benimle konuşurken bu kadar heyecanlı görünme," diye

mırıldandım. Alaycılığım ondan küçük bir kıkırdama

aldı. *"Daha uyumadın mı?"* diye sordum.

"Ne yazık ki hayır. Politikaya girmenizi tavsiye etmem. Herhangi bir karar almak çok uzun sürüyor. Her savaşçı kendini bir stratejist sanır ve tartışmaların sonu gelmez." Sesi beklediğimden çok daha bıkkın geliyordu.

"Bitirmek üzere misin?"

"Bundan şüpheliyim." İcini çekti. "Bana gününüzden bahsedin. Şu anda ikinci bir yemek molası veriyoruz ve ben bu lanet odadaki herkesi boğmak istiyorum."

İlk ulaştığında tereddütlü ve biraz kararsız olsam da, onunla konuşmak beni sakinleştirdi. Ona Pavia ile yaptığım her şeyi anlattım, ancak Soft ve Strong arasındaki konuşmayı atladım, çünkü bu konuda ne bildiğinden emin değildim.

O gün tanıştığım xuno hakkında biraz sohbet ettik ve sonra tekrar iç çekti. *"Az önce biri beni içeri sürüklemeye geldi. Gitmem gerekiyor. Yatağa girdin mi?"*

"Evet." Battaniyenin altına kıvrılmış, Soft ve Strong'la sarmalanmış bedenimin görüntüsüne odaklandım ve memnuniyetinin en küçük fısıltısını hissettim.

"İyi uykular."

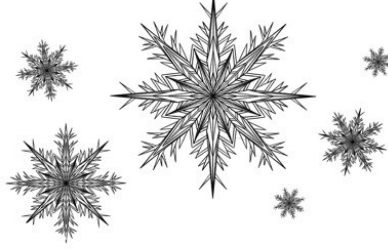
"Bir an önce oradan çıkmaya çalış ki dinlenebilesin," diye mırıldandım.

Kabul eder gibi bir ses çıkardı ama onu toplantıyı gerçekten bitirmeye çalışacağından şüphe edecek kadar iyi tanıyordum. Sevdiği kimseye saygısızlık etmek istemezdi ve krallığının başında sevdiği insanlarla etrafını saracak türden bir adamdı.

Ne tür bir ilişki istediğimi düşünmeye geri döndüğümde gözlerim tavanda oyalandı. Sonunda ben de aynı şekilde dalıp gittim.

CHARIEA 18

VAYME

Tonraki birkaç gün çok yavaş geçti, toplantılarla dolu ve uykusuz. Her gün sadece bir saat kadar idare edebildim ve Kaelle'i evdeyken hiç yakalayamadım. Pavia onu meşgul ediyordu, sanırım ben de minnettar olmalıydım, yine de lanet olası toplantılarda yanımda olması için can atıyordum.

Beş sabah sonra nihayet şatodaki kanadıma inebildim ve Kaelle'i bir minderin üzerine kıvrılmış, elinde bir kitapla Soft'un kürkünü dalgın dalgın kaşırken buldum. Strong diğer tarafında sessizce horluyordu ve kitabı da onun başının üzerinde duruyordu. Daha sakın görünmesini sağlayan açık mor bir elbise giymişti ve yan tarafındaki kesikten el izim açıkça görünüyordu.

Bir anlığına ona bakmak için merdivenin dibinde durdum. Veil, hayatımda gördüğüm en güzel kadındı.

Saçları teninden yayılan yumuşak esintiyle hafifçe dalgalanıyordu ve gözleri kitabının sayfalarını tararken ifadesi sakın ve rahat bir pozisyondaydı.

Büyüleyiciydi.

Ve onu sandığımdan daha fazla özlemiştim. Onunla ilgili rahatlatıcı bir şey vardı. Huzurlu ve mutlu bir şey, tabii onu korkutmadıysam ya da kızdırmadıysam, gerçi bunu yapmamaya çalışıyordum.

Kaella'in gözleri bir süre sonra kitabın sayfalarından ayrıldı ve beni görünce kaşları şaşkınlıkla kalktı.

Onu selamlamak için odaya girdiğimde, "Geri dönüp dönmeyeceğini merak etmeye başlamıştım" dedi. Sesi sakindi ve içindeki şakacılığa rağmen bunun bir şaka olduğunu düşünmedim.

Yanlış bir şey mi yaptım?

Ondan toplantılara katılmasını istemek için can atıyordum, sadece kucağıma oturup fae'lerim tartışırken bacaklarını okşamama izin vermesi için.

Veil, ben de geri dönüp dönmeyeceğimi merak etmeye başlamıştım.

Ona sormamamın ya da davet etmememin tek nedeni Pavia ile daha çok eğleneceğini bilmemdi ve ondan benimle birlikte acı çekmesini istemek bencilce geliyordu.

"Ben de öyleydim," diye itiraf ettim ve ona

elimi uzattım. Elime baktı ama tutmadı.

Endişe karnımda kıvrıldı.

Kesinlikle yanlış bir şey yapmıştım ama ne olduğunu anlamaya çalışamayacak kadar yorgundum.

"Yarışma bu gece. Öncesinde duş alıp dinlenirsem seni daha az endişelendireceğini düşündüm," dedim ona, elim hâlâ uzanmıştı. "Bana katılmanı istiyorum."

Tekrar elime baktı ama sonra bakışlarını benimkine kaldırdı. "Bu beni daha az endişelendirirdi. Ama şu anda ilişkimizin geldiği nokta konusunda kendimi pek rahat hissetmiyorum, bu yüzden sana katılmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Ona göz kırptım.

Bu adildi, ama... şaşırtıcıydı.

Doğrusu onun neden emin olmadığından da emin

değildim. "Seni endişelendiren ne?"

Pavia dışarı fırladığında ikimiz de bakışlarımızı Pavia'nın yatak odasına çevirdik. Bizi gördüğünde yüzü aydınlandı.

Kaelle'inkine neredeyse tıpatıp benzeyen açık mor bir elbiseyle koşarak odanın karşısına geçti. Saçları yüzünden uzakta örülmüştü ve "Vayme Amca!" diye bağırdı.

Bana doğru fırladığında onu yakaladım ve kucaklamak için kaldırdım. "Günaydın, Pav."

"Çok uzun zamandır yoktun!" diye haykırdı. "Senin için endişelendim!"

Bakışlarım Kaelle'e kaydı.

Pavia benim için endişeleniyorsa, kadınıml ne hissetmişti? Şehrimde kardeşim ve kızı dışında kimseyi tanıımıyordu.

Belki de elimi bu yüzden reddetmişti.

"Özür dilerim. Umarım yakında her şeyi halledebilirim, böylece birlikte geçirecek daha fazla zamanımız olur," dedim yeğenime, onu tekrar ayağa kaldırarak.

"Endişeli görünüyorsun," dedi bir an bana bakarak. "Kaelle de endişeli."

Hem benim hem de Pavia'nın bakışları Pavia'ya küçük bir gülümseme veren Kaelle'e kaydı. "Ben iyiyim Pav."

"Pavia?" Matían odadan çıkarken seslendi. Beni gördüğüne şaşırmış görünüyordu ve neye karar verildiğini sorduğunda ona kısa bir özet geçtim. Bitirdiğimde başını salladı ve "Xuno'yu tekrar ziyaret edeceğiz, Pav." dedi.

İnledi. "Vayme Amca'yla kalmak istiyorum."

"Vayme Amca'nın uyumaya ihtiyacı var."

"Tamam." Kaelle'in yanına gitti ve elini tuttu. "Hadi gidelim."

Matían bana baktı, gözlerindeki mizah bana *bu* kısmı kendim halletmem gerekeceğini söylüyordu.

"Ne yazık ki bu sefer kalıp Vayme ile konuşmam gerekiyor." Kaelle Pavia'nın örgüsünün ucundan hafifçe çekiştirerek beni idare etti. "Benim için potansiyel yoldaşlara göz kulak olman gerekecek."

Pav inledi. "Yalnız gitmek zorunda

mıyım?" "Ben buradayım," dedi

Matian. İçini çekti. "Ben her zaman

seninleyim."

"Çünkü şanslısın." Eğildi ve kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Hadi gidelim."

Kaelle'e umutsuz bir bakış fırlattı ve Kaelle "Özür dilerim," dedi.

Onlar uzaklaşırken kadınının elini tuttum ve onu odama götürürken bu kez beni geri çevirmesine fırsat vermedim.

Veil, çok yorulmuştum.

Kadınımınla işleri yoluna koyduktan sonra uyurdum.

"Sanırım seni bir şekilde üzdüm," dedim ona, yürürken yandan onu inceliyordum.

Başını salladı ama bir şey söylemedi.

Daha fazlasını sormak ya da cevap istemek için yanıp tutuşsam da dilimi tuttum. Bana sorunun ne olduğunu söylemek için kendi başına karar vermesi gerekiyordu.

"Uzun zamandır yoktun," dedi sonunda. "Yaptığın şeyin önemli olduğunu biliyorum ve zihinsel olarak konuştuk ama seni görmekle aynı şey değil. En kötüsünü düşünmemek çok zordu."

Güvenceye ihtiyacı vardı.

Onu lanet toplantılara davet etmeliydim.

Yön değiştirerek onu odam yerine banyoya götürdüm. İçeri girdiğimizde bana meraklı bir bakış attı ve ben de kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledim.

Kaelle kilide şaşkınlıkla baktı. "Sen mi taktırdın?"

"Ben yaptım. Kimse benim yerime lanet toplantılarıma katılamaz ama pek çok fae kilit takabilir." Kıyafetlerimi çıkarırken onu serbest bıraktım ve en yakın havuza girdim.

Çıkıntının üzerine oturdu ve ayak parmaklarını suya sarkıttı. Sabunu aldım ve cildimi keselemeye başladım. Onu da yanıma almak isterdim ama önce konuşmamızın önemini anlamıştım.

İtiraf ettim, "Toplantılara benimle gelmeni istedim ama kendini mecbur hissetmeni istemedim. Çoğu durumda her akşam dağılırdık, ancak Canavar şehrin dışındayken herkesi kovmak akıllıca görünmüyordu. Canavarın elflerin kalkanlarını kırıp içeri girmek için ne kadar uğraşacağını ve elflerin büyüleri üzerindeki etkiyi hissedip hissetmeyeceklerini görmek için dikkat dağıtıcı, test edici ve saptırıcı şeyler yaratan fae'lerimiz vardı. Uzaklaşmak zor olurdu ve ölümüne yol açabilirdi."

Başını salladı. "Kaldığın için seni suçlamıyorum; neden kaldığını anlıyorum. Sadece her şeyi göz önünde bulundurduğumda emin olmak benim için zor."

Onun için nasıl acı çektiğimi ve her gün onu nasıl düşündüğümü anlamasını sağlamalıydım. Veil, Canavar beni avlayıp hayatıma son verebilirdi ve ben de bir sonraki hayata dudaklarımda onun adı ve aklımda onun gülümsemesiyle geçebilirdim.

Ama onu zorlamanın bir yolu yoktu. Olsa bile, istediğim bu değildi. Benim onu düşündüğüm gibi onun da beni düşünmesini istiyordum.

Sürekli olarak.

Saplantılı bir

şekilde.

İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla duyguyla.

Ancak o anda bunların hiçbiri için onu ikna edemezdim, bu yüzden yapılacak tek bir şey vardı.

Elini elime aldım ve bakışlarını kendi bakışlarımla buluşturdum. "Özür dilerim, Tempest."

Özrüm karşısında şaşırmış gibi gözlerini kırptırdı ve hiçbir şey söylemedi.

Elini dudaklarıma götürdüm ve arkasına bir öpücük kondurarak düşüncelerini toparlamasına fırsat verdim.

"Sanırım birkaç şeyden emin olabilirsem kendimi daha rahat hissedeceğim," dedi sonunda. "Seni her gün göreceğimi bilirsem, beni terk etmişsin gibi hissetmem. Bana Kee'den bahsedersen ve onunla etkileşimini görmeme izin verirsen, zamanını benden uzakta onun yatağında geçiriyormuşsun gibi hissetmeyeceğim. Bunların mantıklı olmadığını biliyorum ama hissettiklerim bunlar, bu yüzden benim için önemliler."

Çenem sıkıştı.

Jirev'de Kee'nin göğsüme dokunduğunu gördüğünü unutmuştum. Bunu hatırlamalı ve aramızda hiçbir şey olmamış ya da olmayacak olsa bile Kaelle'in bundan rahatsız olacağını fark etmeliydim.

"Bunlar makul talepler" demeden önce nefesimin ve zihnimin kontrolünü yeniden kazanmak için kendimi zorladım.

Başını salladı ama biraz kararsız görünüyordu. "O zaman neden kızgınsın?"

"Rahatsızlığınızı daha önce tahmin etmeli ve bu konuda bir şeyler yapmalıydım."

Dudağını ısırды. "Zihinsel olarak iletişim kurabiliyoruz ama aklımı okuyamazsın. Daha önce konuşmalıydım."

"Tempest, eğer bir adam benim önümde sana elini sürmüş olsaydı, onu öldürmemek için çok güçlü bir dürtüyle savaşıyor olurdu... ya da o çoktan ölmüş olurdu."

Yüzü biraz kızardı. "Bunun bir iltifat olduğunu sanmıyorum."

"Bu bir söz." Dudaklarımı tekrar elinin arkasına değdirdim. "Bir dahaki sefere seni toplantılarıma sürükleyip kucağıma oturtacağım, böylece halkımın benim kime ait olduğumu bildiğinden emin olacaksın."

İç çekti ve bir elini saçlarında gezdirerek gözlerinden uzaklaştırdı ve kulağının arkasına sıkıştırdı. Rüzgâr onu orada uzun süre bırakmayacaktı ama bunu biliyordu. "Bütün bu olanlar çok bunaltıcı. Kızgın ya da sinirli olduğum zamanlarda bile seni düşünmeden ya da seni özlemeden duramıyordum. Sanırım bu

Aramızdaki ilişkiyi bitirmek ya da sadece sekste bırakmak en kolayı olabilir, böylece ikimizin de kalbi kırılmaz. Hayatlarımız pek uyumlu görünmüyor ve-"

Ellerimi kalçalarına koydum ve havuzun içindeki taş oturağın üzerinde dizlerimin üzerine yükseldim. Gözleri benimkilerle çarpıştı ve bakışlarını sabit tuttum. "Seni mağaranda bıraksaydım senin için daha kolay olurdu, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu ama başını salladı.

"Savaşın devam etmesine izin verseydim ya da Canavarın hayatımı sonlandırmasına izin verseydim daha kolay olurdu. Kolay olan *daha iyi* değildir. Seni incittiğim için üzgünüm ve bunun tekrarlanmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım ama ilişkimizi bitirmek çözüm değil. Ve bu bir ilişki. Eğer başka bir kadın beni baştan çıkarmaya ya da senin onurunu zedeleyecek şekilde bana dokunmaya kalkışırsa, derhal onun hayatına son veririm. Kee bile bunu biliyor ve mesafesini koruyor."

"Gerçekten inatçısın," dedi.

"Ben bir kralım, Tempest." Hâlâ kavradığım kalçalarını hafifçe sıktım. "Bu işin bir parçası."

"Bence sen ortalama bir kraldan daha inatçısın," diye karşılık verdi.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "O zaman Kier ya da Ravv ile konuşmamış olmalısın."

"Sanırım hayır." Gülümsemesi küçük ve isteksizdi ama samimiydi. "Pekâlâ. *İlişkimize* devam edebiliriz. Ama bundan sonra seni her gün görmezsem, bu işi bitirmek zorunda kalacağım."

"Anlıyorum." Başımı eğdim. "Bir daha olmayacak." Pek ikna olmuş görünmüyordu ama itiraz da etmedi.

"Bir ricam var," dedim, kalçalarını tekrar hafifçe sıkarak. "Bir odayı ve bir yatağı paylaşmamızı istiyorum. Jirev'den döndüğümüzden beri yalnız uyumakta zorlanıyorum."

Yüzü hafifçe kızardı. "Toplantılarınız yüzünden neredeyse hiç uyumadınız."

"Ve bu uyku huzursuz oldu," diye kabul ettim. "Senin için endişeleniyorum ve yanımda olmadığın zamanlarda seni kollarımın arasına almak için kaşınıyorum. Paylaşmaktan rahatsız oluyorsan anlarım ama ben bunu tercih ederim."

Düşünerek dudağını ısırды ve ben de ona düşünmesi için zaman verdim. "Tamam," diye kabul etti sonunda. "Ama Soft'u dışarı atamazsın. Benimle kucaklaşıyor ve en yakın arkadaşım olmaya başladı."

"Yumuşak mı?" Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Ve Strong hiçbir şey söylemedi mi?"

"Bazen kavga ediyorlar ve birbirlerine ters ters bakıyorlar ama onun dışında hayır. Birlikte bir geçmişleri olduğunu biliyorum ama bunu çok sık dile getirmiyorlar."

"Onunla paylaşmaya karşı değilim."

Arkadaşıma bu konuda ne düşündüğünü sorardım, ancak buna karşı çıkmamışsa arkadaşşımdan ayrı yatmazdım. Karşı çıkmış olsa bile, makul bir anlayışa ve anlaşmaya varana kadar bunu tartışırdık.

"Tamam. Sen gittikten sonra eşyalarımı taşıyacağım," dedi.

Başımı salladım. "Banyo yaptıktan sonra birlikte hareket ederiz. Seni bir daha bırakmayacağım. Yarışma bu gece ve sen de benimle geliyorsun."

Yüzünü buruşturdu ama başını salladı. "Bunun için endişeleniyor musun?"

"Hayır. Ivel'le birçok kez dövüştüm ve genellikle bir ya da iki sıyrıktan fazlasını almadan kurtuldum."

Sadece biraz rahatlamış görünüyordu.

Ellerinden biri hafifçe saçıma doğru kalktı, bir tutamını yakaladı ve usulca saçımın uzunluğundan aşağıya doğru kaydı. Gözlerimi kapatıp dokunuşuna yaslanma ya da lanet başımı bacağına yaslama dürtüsüyle savaştım.

Günler çok ama çok uzundu.

"Seni özledim," dedi sessizce. "Bu kadar özleyeceğimi tahmin etmemiştim."

Kelimeler biraz hüznölü olsa da, onları duyduğumda göğsümde gurur kabardı. "Ben de seni özledim, Tempest."

Bir elimi boynunun arkasına doladım ve eğilerek dudaklarımı onunkilere değdirdim. Bu temas karşısında usulca iç çekti. Bacağını kıcıma dolamadan önce ayak parmakları ereksiyonuma sürtündü ve beni daha yakına çekmek için kullandı. Aletim onun göbeğinin üzerindeki kumaşla buluştu ve ağzımın içine doğru hafifçe inledi.

Elbisesini başından çekerek iç çamaşırlarıyla kaplı vücudunu bana gösterecek kadar uzun süre onu serbest bıraktım.

"Veil, göz kamaştırıcısın." Göğüslerini avuçlarımın arasına aldım ve hafifçe okşadım. "Benim için yeterince ıslandığında zevkini dilimde tadacağım."

Sözlerim karşısında inledi ve iç çamaşırlarını yavaşça çıkarıp onu bana gösterirken kapüşonlu gözlerle beni izledi.

Onu o halde görmeyi kesinlikle hak etmiyordum ama bana izin verdiği için minnettardım.

Dudaklarımı göğsüne indirip meme ucunu ağzıma alırken ellerimden biri bacaklarını benim için açmasını sağladı. Buzumu devreye sokma dürtüsüyle savaştım. Buna hazır değildi - buna hazır olmadığını biliyordum - ama perde, sihri verdiğini tepkiyi izlemek istedim.

İnledi ve bacaklarını daha da açarak bana doğru hareket etti. Arzusunun kokusu o kadar yoğun ki, beni ikinci bir deri gibi sarmıştı.

"Yeterince ıslandın mı?" Zihnine doğru mırıldandım.

"Evet."

Meme ucunu bıraktım ve karnından aşağıya doğru öptüm, dilimi klitorisinin üzerinde gezdirmeden önce ellerini saçlarıma doğru kaldırdım.

Onun tadı dilimde patladı, o kadar erotik ki neredeyse o anda boşalıyordum.

Haykırdı, ağzıma karşı sallanırken parmakları saçlarıma dolandı ve çekiştirdi. Klitorisini çalıştırdım ve bir parmağımı yavaşça kanalının içine kaydırdım.

Veil, çok sıkı ve ateşliydi.

Aletim kabardı ve neredeyse kontrolü bir kez daha kaybediyordum.

Kalçaları sarsıldı ve doruk noktasına ulaşana kadar onu çalıştırdım, sesi sadece hayal ettiğim şekilde yüksek, çılgınca ve çaresizdi.

Benden bir hırıltı kaçtı ve zevkimi bulup suya bırakırken sikimi kabaca okşadım.

"Ohhh," diye inledi Kaelle, zeminin pürüzsüz taşında ön kollarının üzerine düşerek. "Bu inanılmazdı. Bir daha asla sessiz olmaya çalışmamalıyız."

Kıkırdadım, dilimle klitorisine tekrar vurdum ve bu sırada kalçalarının biraz sallanmasını sağladım. "Bugün Matían'la konuşacağım."

"Bugün uyuyacaksın ve savaşıyorsun," diye hatırlattı bana.

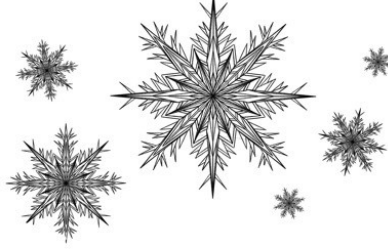
"Hepsini yapabilirim." Dişlerimi klitorisinin üzerinde gezdirdim ve nefesini içine çekti.

"Veil, senden uzak durmayı gerçekten zorlaştırıyorsun."

Kıkırdadım. "Güzel."

ΣΠΑΡΙΑ 1ς

KAELLE

"B Vayme benimle gel," dedi. Yüzü kalçalarımın arasındayken bana baktığında, hayır diyemeyeceğim kadar muhteşemdi.

"Pekâlâ." Ne kadar ileri gitmemize izin vermem gerektiğinden emin değildim. O çok

En son birlikte olduğumuzda neredeyse içime giriyordu. Ondan bunu yapmasını istememe ramak kalmıştı.

Ama bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra daha az emindim.

Onun zaman kavramının benimkinden farklı olduğunu tahmin ediyordum. Muhtemelen üzüleceğim aklına bile gelmemişti. Ve hala temkinli olsam da, bir daha olmayacağını söylediğinde ona inandım. Vayme bana hiç yalan söylememişti.

Beni suyun içine çekip kucağına oturtmadan önce dilini bir kez daha klitorisimin üzerinde gezdirdi. Yerleştiğimizde, ereksiyonunun uzunluğu beni onun için acıtacak şekilde göbeğime yaslandı.

Bir yanımda sadece bu işi bitirmek istiyordu. Eğer seks yaparsak, bu eylem büyük olasılıkla o kadar büyük ve önemli hissettirmeyecekti, bu da iyi olurdu. Ama aynı zamanda, *sırf bu işi bitirmek* için seks yapmayı kabul edeceğinden de şüpheliydim.

Belki bu şekilde ifade etmeseydim.

Arkasına yaslanmadan önce dudakları bir kez boynuma dokundu, sonra tekrar. Bu hareket onun sikini göbeğime doğru kaydırды ve ben de kalçalarımın arzuyla kenetlenmesini engellemek için mücadele ettim.

"Veil, çok iyi hissediyorsun," diye hırladı boğazıma doğru.

"Bu işi bitirmek istiyorum," diye fısıldadım.

Hareketsiz kaldı.

Kahretsin, daha farklı ifade etmem gerektiğini biliyordum.

"Seks," diye ekledim çabucak. "Seksi bir an önce bitirmek istiyorum. Biraz yakınlaştığımızı biliyorum ve neden hırıyorsun?"

Parmakları kalçalarımına saplandı. "Seks seninle benim *üstesinden* gelebileceğimiz bir şey olmayacak, Tempest. Buna izin vermek için elimle baş başa çok uzun yıllar geçirdim. Sana girdiğimde, bu seni o kadar çaresiz bıraktığım için olacak, benim sikim dışında hiçbir şeye razı olmayacaksın. Anladın mı?"

"Pek sayılmaz. I-"

"Bu konuda taviz vermeyeceğim."

"Sözümü kesmeyi bırak." Koluna vurdum, ıslak elime rağmen zar zor duyabileceğim kadar yumuşak bir şaplaktı.

Gözleri hınzırca parladı ve sessiz kaldı.

"Gergin olduğumu söylemeye çalışıyordum, tamam mı? Bu beni geriyor. Bu işi halledersek kendimi daha iyi hissederim, çünkü artık başıma bela olmaz. Beklemek istemeni anlıyorum ve bekleyebilirim de. Ama bir parçam bunun belirttiğini hissediyor. Bence senin gerekçen de benimki kadar meşru, ama bu seninle aynı fikirde olduğum anlamına gelmiyor."

Hınzır bakışları yumuşadı. "Sanırım bunu düşünmemiştim. O zaman ortada buluşacağız. Beni istediğine karar verdiğinde, üzerime tırman ve beni al. Bu senin ilk seferin, benim değil. Seçim senin olmalı."

Sözleri içimi ısıttı ve aynı zamanda beni sakinleştirdi ama tüm sorumluluğun ve baskının omuzlarımda olmasından hoşlandığımdan tam olarak emin değildim.

"Teşekkürler, sanırım."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ya ben seni istediğimde sen beni istemezsen? Ya hazır değilsen ve ben-"

"Şu anda senin için hazırım," dedi.

Bu sefer kesintiyi o kadar da umursamadım.

"O lanet toplantılarda senin için hazırdım. Elbisenin altında bir şey olmadan kucağıma tırmanmanı ve odadaki kimsenin bilmesine izin vermeden sikimi almanı hayal edip durdum. Beni istediğin zaman, istediğin gün alabilirdin ve ben de seni isterdim. Soru sormadan, tereddüt etmeden. Duraksamam senin iyiliğin için, benim değil."

Karnıma bir sıcaklık yayıldı.

Bunun fantezisini mi kurmuştu?

Belki kullanabilirim diye bu gerçeği daha sonra kullanmak üzere sakladım. "Tamam." Başımı salladım. "Seni istediğimde, inisiyatif alacağım."

"Güzel." Dudaklarını tekrar boğazıma indirdi ve oradaki hassas deriyi hafifçe emdi. "Şimdi ben seni yıkarken sen de parmaklarıma bineceksin. Ne zaman yapmaya karar verirsen beni almaya hazır olduğundan emin olmalıyım."

"Buna hayır demeyeceğim."

Vayme sırtım göğsüne gelecek şekilde beni kucağında çevirdi, sonra sabun kalıbını aldı. Sabunu yavaşça kolumdan yukarı ve sonra göğüslerime doğru sürükledi ve her seferinde bir tane olmak üzere meme uçlarımla etrafında yavaşça dolaştırdı. Kum ve kayganlığın birleşimi, özellikle parmakları klitorisimi yavaşça okşarken, ihtiyaçtan kızarmam için yeterliydi.

"Biz ayrıyken kendine dokundun mu?" diye sordu, sesi kulağımda kısıktı. Tenimde tüylerim diken diken oldu ve kalçalarım onun eline karşı sarsıldı.

"Yaptın mı?" Bunu itiraf eden ilk kişi olmak istemediğim için ona sordum.

"Ben yapmadım. Eğer bunun için yeterince zamanım olsaydı, önce sana zevk verebilmek için seni arardım ve seni serbest bırakmamla kaplardım. Zevkimi teninde görmek içimdeki vahşi bir şeyi ortaya çıkardı ve bir daha olursa nasıl hissedeceğimi merak ediyorum."

Bir homurtu kaçtı benden. "Ne iltifat ama."

"Öyle. Hiç vahşi olduğumu söyleyemem." Sabunla meme uçlarımı ve parmaklarıyla klitorisimi okşarken dişleri boğazıma sürtünerek beni ürpertti. "Yaptın mı?"

Dudağımı ısırdım ve sabunu yavaşça göğüslerimin arasından aşağıya doğru kaydırıldı. Vücudum ağrıyor ve zonkluyordu ama parmakları hareket etmeyi bıraktı.

"Soruma cevap ver, yoksa sana bir sebep veririm, Tempest."

"Bu ne m-ohhh." Klitorisimin üzerinde sürüklenen sabunun kaba basıncıyla haykırdım.

Kaygan, cesur ve sertti.

Ve bu beni neredeyse paramparça ediyordu.

Belki ben de zevkimi Vayme gibi seviyordum.

Sabunu klitorisime doğru tuttu ama boştaki eliyle beni olduğum yere hapsetti, böylece ona karşı hareket edemedim. "Söyle bana, yoksa bu havuzu benim sikim için ağrılarak terk edeceksin."

Bu bir tehdit olmasına rağmen, sesindeki uyarılmayı ve ereksiyonunun kıcıma çarpmasını fark ettim. Bu tehdit bir uyarı ya da meydan okuma değildi, bir oyundu.

"Yap beni," diye fısıldadım.

Dişlerini boğazıma geçirdi ve sabunu bir anlığına bana doğru sürttü. Saçlarına uzanmamı ve tellerini sıkıca kavramamı sağlayacak kadar.

Beni tekrar çalıştırdı ve ben doruğa ulaşmadan önce tekrar durdu.

"Bana zevkimi ver, ben de sana söyleyeyim," diye nefes aldım.

Kıkırdadı. "Bu işler böyle yürümüyor, Tempest."

Ama benim sınırlara ihtiyacım vardı. Bizi eşit olarak görmesi gerekiyordu. Bana emirler verebilirdi ve ben de bu emirlere uyarak biraz eğlenebilirdim, yeter ki o

emirlerime nasıl uyacağını da biliyordu.

Beni sabunla tekrar okşayıp durmadan önce sınıra daha da yaklaştıırken nefesimi içime çektim.

"Beni çıkar, böylece aletini okşayabilir ve serbest bırakılmanla çekirdeğimi kaplamayı izleyebilirim" dedim.

Vücudu kaskatı kesildi.

Nefes nefese kaldığımda bile dudaklarım hafifçe yukarı doğru

kıvrıldı. İlişkimizde fark ettiğimden daha fazla kontrol sahibiydim.

Bunu düşünürken, aramızdaki bağı mühürleyecek kelimeler aklımdan geçti.

"Sillah ovim rett warum."

Onları zorla uzaklaştırdım.

Belli ki yanlış zamandı. Muhtemelen hiçbir zaman doğru zaman olmayacaktı.

"Beni memnun etmek istemiyorsun," dedi sonunda, sesi zorlanarak.

"Elbette istiyorum. Ormandan beri sana dokunmak için kaşınıyorum Vayme." Onun kitabından bir sayfa aldım ve ona sikini okşadığım zihinsel bir görüntü gönderdim.

Bir küfür savurdu ve sabunu tekrar klitorisimin üzerinde gezdirerek beni tutuşuna karşı salladı. "Soruma orgazm olduktan sonra mı cevap vereceksin?"

"Evet."

Kulağımı hafifçe ısırdı, serbest eliyle göğsümü kavradı ve sabunu daha sert ve daha hızlı hareket ettirmeye başladı.

Nefesim kesildi ve bedenim şiddetle sarsıldı, zevkle karışık bu küçük acıya heyecanla karşılık verdim. Çok geçmeden haykırmaya başladım, zevk tepeden tırnağa içime işlerken sesim yine banyo odalarını dolduruyordu.

Veil, sessiz olmak zorunda olmadığım zamanlar çok daha iyiydi.

Sabununu hassas tenimden uzaklaştırdım ve önce kollarından, sonra da havuzdan kayarak ıktım.

Sikiyle klitorisimi çalıştırdığımda çok hoşuna gitmişti, bu yüzden ona bunu ve daha fazlasını verecektim.

"Buraya gel," dedim ona, tekrar kontrolü ele alarak.

Gözleri ateşle yanıyordu ve bacaklarımı onun için açtığımda ayağa kalktı.

"Daha yakına eğil ve ellerini kalalarımaya koy. Bana tutun ama başka türlü bana dokunma. Bu seninle ilgili" dedim.

Adamın gözleri alevler içinde kalabilirdi.

Aletini parmaklarımın arasına alacak kadar doğrudum ve devasa uzunluğunu kavradığımda yemin etti. Ne yaptığımı tam olarak bilmesem de, onu kendine zevk verirken görmüştüm, bu yüzden oldukça iyi bir fikrim vardı.

"Kontrolü ele almam hoşuna gidiyor mu?" Onu sıkıca tutarken gözlerim onunkilerde, sordum.

"Beklediğimden de fazla," diye homurdandı. "Diğer dişiler bunu yaptığında dayanamıyordum ama kendimi seni memnun etmek için o kadar istekli buluyorum ki, tüm bunlar seni daha çok istememe neden oluyor."

"İyi cevap," diye fısıldadım ve onu bir kez okşadım.

Elimi iterken kalçaları sarsıldı ve onu bıraktım, bu da bana hırlamasına neden oldu.

"Yetki bende, Vayme. Sana dokunma şekli mi değiştirmemi istiyorsan bana söyle," diye uyardım.

Tekrar küfretti ama sikini elime alıp onu göbeğime doğru yönlendirirken bana karşı koymadı. Elleri kalçalarımı öyle bir kavradı ki, bu beni muhtemelen olması gerekenden daha fazla tahrik etti.

Ben onun sikiyle klitorisimi çalıştırırken, her bir iki dakikada bir uzunluğunu okşarken nefes alıp vermesi hızlandı. Vücudunun titremesi bana onun

ama benden farklı bir şey yapmamı istemedi, bu yüzden yaptığım şeyden zevk alıyor olmalıydı.

"Dur," diye homurdandı, siki avucumun içinde daha da sertleşirken. Parmakları kalçalarımın öyle sert batıyordu ki, morluklar bırakıyor olmalıydılar. Kalın, baş döndürücü bir gururla taşıyacağım çürükler. "Dur, yoksa her şey biter."

Sözlerini doruğa ulaşmak üzere olduğu ve henüz buna hazır olmadığı şeklinde yorumladım, bu yüzden durdum ve bekledim. Yumruğumda zonkluyordu ve ikimiz de nefes nefese kalsak da birbirimize bakmaktan başka bir şey yapmıyorduk.

"Daha fazla dayanamayacağım," dedi sonunda, zonklama yavaşladığında. "Son eğlenceni yaşa. İşim bittiğinde, seninle ilişkiye girme sırası bende olacak."

Onun sözleriyle damarlarımda heyecan dolaştı.

Başımı sallayarak eğdim ve onu tekrar klitorisimin üzerinde yavaşça hareket ettirmeye başladım. "Çekirdeğimin üzerinde serbest bırakılmanla nasıl görüldüğümü seviyorsun. Onu içimde görmeye ne dersin?"

Gözleri ateşle parladı ve parmakları kalçalarımın daha da gömüldü. "Benimle alay etme, Tempest."

Buna karşılık, sikini yarığıma kadar sürükledim ve kalçalarımı biraz hareket ettirdim.

Kalın başı bana doğru birazcık itilirken dudaklarından küfürler döküldü. Uzunluğunu okşamak için yeterince uzun süre geri çektim ve sonra hareketi tekrarladım, sadece horozunun en ucunu aldım. Beni germiyordu bile, kontrol tamamen bende idi ve ne kadar çok isterse istesin içime girmiyordu.

Kalçalarımı kaldırdım, onun sikiyle buluştuğumda bakışlarım göbeğime sabitlendi ve ucu girişimi birazcık gerdi.

Vücudu titrerken Vayme'nin tırnakları kalçalarımı kesti ve doruğa ulaştığında hırıltıları ve küfürleri havayı doldurdu.

Serbest bırakırken zevki kıcımlı ve yarığımlı ıslattı. Zirveden inerken göğsü kabardı ve elleri kıcımlı terk ederken sikini çekti.

Uyluklarım. Elleri kıcımın üzerinde gezinirken, serbest bırakılmasını toplayıp çekirdeğime doğru kaldırırken vücudum kavıştı.

Zevkini tekrar tekrar içime iterken, vücudumu salgısının ılık kalınlığıyla daha da doldururken ağzım kuru bir şokla izledim.

Sonra parmaklarını kaygan göbeğimin üzerinde gezdirdi ve üzerime eğilip parmaklarını dudaklarıma götürdü.

Gözleri sıcaktı, bana tek bir emir verirken göğsü hâlâ hızla inip kalkıyordu. "Tadına bak."

Tartışacaktım ama parmakları ağzıma bastırdı ve kavga etme arzusu aklımın ucundan bile geçmedi.

Dudaklarım aralandı ve parmakları dilimin üzerinde kaymaya başladı. Onun zevkinin lezzetli sıcaklığı ve benimkinin tuzluluğu bana saldırdı ve inlemekten kendimi alamadım.

"Yut," dedi. Yuttum.

Parmakları dilimi ve ağzımın içini yavaşça okşadı ve sonunda onları geri çekti. Sonra dudakları dudaklarımı yakaladı, öpücük yavaş, tuzlu ve o kadar samimiydi ki dünyamı döndürdü.

Bir süre sonra geri çekildi, ikimiz de zor nefes alırken alnını benimkine dayadı. "Bir dahaki sefere bana işkence etmek istediğinde Tempest," dedi alçak bir sesle. "Ağzını kullan."

Peçe.

Bununla birlikte Vayme ellerimi saçlarından ayırdı ve kıcımın iki yanında yere koydu.

Nedenini sormak için ağzımı açtığımda, kalın buz kelepçeleri uyluklarımla ve bileklerimin üzerinde büyüyerek beni olduğum yerde tuttu.

Düşüncelerim tökezledi ve sonra bir anlığına dondu. Söylediği şey aklıma geldi... sıranın onda olduğuyla ilgili bir şey.

Bunun adil olduğunu sanıyordum. Ve beni olduğum yerde, açık ve tamamen çıplak bir şekilde tutmaktan daha fazla kontrol altına almanın pek bir yolu olamazdı.

Parmaklarının kalçalarımnda bıraktığı morlukların ve küçük kesiklerin her birini yavaşça öptü ve sonra suya battı, yırtıcı bakışları üzerimde gezindi. "Serbest bırakılmam vücudundan böyle damlarken daha da çarpıcı görünüyorsun. Belki de seni aldıktan sonra bu bizim geleneğimiz haline gelmeli - zevkimin senden damlamasını izlemek, o güzel küçük kık deliğini ıslatmak."

Yüzüm kızardı. "Vayme."

"İstediğin şekilde kontrolü ele almana izin verdim. Şimdi sıra bende." Sabun kalıbını alıp saçlarını yavaşça yıkarken gözlerini benden ayırmadı. Benim gözlerim de onun üzerindeydi, devasa kaslarının esnemesini ve ellerinin vücudunda gezinmesini izliyordum.

Sonunda bana geri döndüğünde ve yavaşça her santimimi yaladığında, ben doruğa ulaşırken parmaklarıyla kanalımı gerdiğinde, sikini içime almaya o kadar hazırdım ki, gülünçtü.

Vayme kendini kurulamadan önce beni kuruladı. Beni kollarında tutarken dudakları omzumda ve boynumda gezindi, sonra alnı da başıma yaslandı. "Sana tekrar sarıldığım için çok mutluyum," diye mırıldandı kulağıma. Adamın sesi kesinlikle bitkin geliyordu ve onu ayakta tuttuğum için kendimi kötü hissettim.

"Hadi seni yatağa götürelim," dedim.

"Eşyalarını taşıdıktan sonra." Boğazıma bir öpücük daha kondurdu. "Benden bu kadar kolay uzaklaşmana izin vermeyeceğim, Tempest."

Kaşlarımı çatmaya çalıştım ama dudaklarım kendiliğinden yukarı doğru kıvrıldı. "Senden kaçmaya çalışmıyorum."

"Artık değil. Seni yeterince tatmin edeceğim, bunun için asla bir nedenin olmayacak," diye kabul etti.

Beni kurularken elleri havluyla birlikte hareket ediyordu ve bu garip bir şekilde samimiydi. Bu yakınlığı beklemezdim ama kendimi bundan zevk alırken buldum.

Muhtemelen kötü bir fikirdi ama veil, devasa bir fae kralının kollarının beni daha sık böyle sarmasına alışabilirdim.

Eşyalarımı onun odasına -bizim odamıza- taşıdık ve sonra birlikte yatağa yığıldık. Kitabım yanımdaydı ve ikimiz de iç çamaşırlarımızdan başka bir şey giymemiştik.

Bunun samimiyeti beni kurulamasından bile daha yoğundu, ama aklımın buna takılmasına izin vermedim. Ne de olsa hâlâ birbirimize hiçbir şey için söz vermemiştik.

Aramızdaki bağın sözleri zihnimde yeniden ve daha ısrarlı bir şekilde çınlamaya başlamış olsa bile.

"Sillah ovim rett warum."

"Sillah ovim rett warum."

"Sillah ovim rett warum."

Onları söyleyemedim; söyleyemeyeceğimi biliyordum.

Yine de tekrar etmeye devam ettiler, sanki kendim için almaya karar verirsem sahip olabileceğim bir hayatla alay eder gibi.

Elbette bu dürtülerin yalan olduğunu bilecek kadar akıllıydım. Eğer Vayme benimle kalmak istediğinden emin olmadan onunla olan bağımı mühürlersem, hiçbir şeyi çözemezdik. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak sonsuza dek birbirimize bağlı kalacaktık ve bu yüzden beni hor görecekti. Bu bir kabus olurdu.

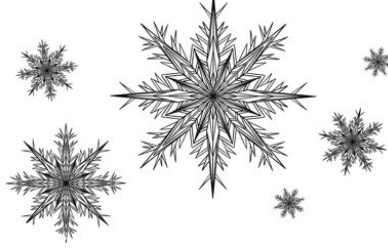
Bu yüzden, aklım olmasa bile ağzım kapalı kaldı.

"Sillah ovim rett warum."

İstediğim ama asla alamadığım istikrar garantisi.

CHARIEA zo

KAELLE

V ayme, yüzü saçlarıma gömülü ve vücudu vücuduma yapışmış bir şekilde uyudu. Kitabımı tutmak zordu ama fiziksel temastan uzaklaşamayacak kadar keyif alıyordum.

Aradan birkaç saat geçtikten sonra kapı açıldı ve Strong içeri girdi.

"Mücadele için yakında ayrılmamız gerekecek," dedi ikimize de, pozisyonlarımıza ilgiyle bakarak.

Vayme kıpırdandı, saçlarımdan derin bir nefes aldı ve içimi ısıtan yumuşak bir inilti çıkardı.

Strong, *"Size birkaç dakika vereceğim," diyerek* odadan çıktı.

Vayme'nin dudakları boynumu buldu ve elleri kalçalarımın arasına kayarken hafifçe emdi.

Parmakları göbeğime dokunduğunda içimden sessiz bir nefes kaçtı.

"Vayme," diye fısıldadım itiraz ederek. Bana dokunmasını istememe rağmen Strong gitmemiz gerektiğini söylemişti. Kapı açıldığında Pavia'nın belli belirsiz konuştuğunu duymuştum, o yüzden geri döndüğünü biliyordum.

Bu da sessiz olmamız gerektiği anlamına geliyordu.

"Seni halkımın önüne bir tepsi içinde çıkarmadan önce çözülmeni izlemem gerek," dedi zihnime, boynumu biraz daha sert emerek. "Ve ben

arzunun kokusunu alabiliyorum, Tempest. Buharlı bir kitap okuyorsun, değil mi?"

Yüzüm kızardı.

Bu bir saplantı haline gelmişti -hem kral, hem vücudu, hem de bana yapabilecekleri.

"Bu soruyu cevaplıyor." İç çamaşırlarımın içinden klitorisimi okşadı, ben de kendimi sabitlemek için kolunu kavradım. "Ama bana başka bir cevap borçlusun. Biz ayrıyken kendine dokundun mu?"

Yüzüm yandı, ama zevk hâlâ karnımda kıvrılıyordu. *"Ben yaptım."*

"Kaç kere? Nerede? Yalnız mı?" Hırıltılı talepleri ayak parmaklarımla kıvrılmasına neden oldu, ancak parmakları göbeğimde hareket etmeyi bırakmıştı.

"Tabii ki yalnızdım. Duşumdaydım, kardeşin koku almasın diye. Koku konusunda endişelendiğini biliyordum. Ve... şey... her gün. Bazen iki kez." Yanaklarım yanıyor da olabilirdi. "Beni nasıl öptüğünü ve bana nasıl dokunduğunu düşünüp durdum. Aletini kullanışımı ve beni ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırışını da. Elimde değildi. İçimde bir yangın başlatmışsın gibi hissediyorum ve onu nasıl söndüreceğimi bilmiyorum."

"O ateşin sönmesini istemiyorum." Parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirdi. "Orada olamadığım için üzgünüm. Şimdi başlayarak kaybettiğim zamanı telafi edeceğim."

Göğüslerimi zevkiyle kaplamadan önce parmakları ve ağzıyla benimle sevişti ve sonunda odadan çıkmadan önce kokuyu isteksizce yıkadık.

Strong fazladan zaman aldığı için şaşırmış görünmüyordu ve Soft biraz eğlenmiş görünüyordu.

Yüzüm kızardı ama Vayme, xunoların seks konusunda insanlar gibi rahatsız olmadıklarını söyleyerek beni rahatlatmıştı. Bu onlar için doğaldı.

Matian'la konuşmak için uzaklaşırken beni Soft ve Strong'la bıraktı ve Soft'a geri dönmeden önce bir an için Strong'u kaşıdım.

"Yani direnebildin mi?" diye sordu bana.

"Yaptım. Beklediğimden daha kolay oldu."

"Ve daha da kolaylaşacak." Ayağa kalktı ve gerindi. "Yarışmaya mı gidiyoruz?"

"Maalesef, evet."

Yüzünde vahşi bir sırıtış belirdi. *"Güzel. Birinin kanamasını izlemeyeli çok uzun zaman oldu."*

Benden bir kahkaha kaçtı ve Strong biraz şüpheli görünerek yanıma geldi. Soft kuyruğunu salladı. *"Meydan okuma hakkında konuşuyoruz, senin hakkında değil."* Bakışları biraz daha az daralsa da cevap vermedi.

O sırada Vayme dışarı çıktı ve beni Soft'un sırtına kaldırmadan önce başıma bir öpücük kondurmak için eğildi. *"Ona göz kulak olacak mısın?" diye sordu xuno'ya.*

"Elbette. Kaelle ve ben arkadaşız, Vayme."

Ona kralından ziyade eşitiymiş gibi hitap etmesi sırtımama neden oldu.

"Teşekkür ederim." Onun kulaklarının arkasını kaşıdı, sonra Strong'un yanına geri adım attı ve arkadaşının sırtına kaydı.

Xuno talimatları beklemeden havalandı ve ben daha da eğildim, koşarken Soft'un kürkünü hafifçe kavradım.

Çok geçmeden merdivenlerden yukarı çıkıp kaleden çıkmayı başardık ve sonra hızla ilerlemeye başladık.

"Meydan okuma nerede olacak?" Giderken Vayme'ye sordum.

Vayme, *"Jirev'de kendi stadyum versiyonumuz var,"* diye açıkladı.

"Kafessiz tabii ki."

Başımı salladım, ancak son söylediği bana onun için olduğu kadar açık görünmüyordu.

Vayme, *"Tüm bu auralar yüzünden başın dönerse, Soft'tan bayılmadan çok önce seni dışarı çıkarmasını iste,"* diye beni uyardı.

Muhtemelen istediğini yapmayacak olsam da kabul ettim. Biraz baş dönmesine dayanabilirim.

Şehrin içinden geçerken Vuuth'un üzerindeki kristal ışıklar sanki güneş batıyormuş gibi soluyordu. Çok uzak değildi, bu yüzden kısa sürede stadyuma ulaştık.

Kendimi yerdeki büyük taş oyuğa bakarken buldum. Şehrin kendisi gibi yuvarlak bir şekle sahipti ve ortasındaki çukurun etrafında katmanlar halinde yükselen oturma yerleri vardı. Banklar zaten yüksek enerji ve kahkahalarla dolu olan fae'lerle doluydu.

Jirev'e ilk ulaştığımız zamankinden daha fazla sayıda auraya alışmıştım, bu yüzden hâlâ düzgün bir şekilde çalışabiliyordum ve dövüşün tamamı boyunca bunu yapabileceğimi umuyordum.

Zihnimi tekrar Vayme'ninkine değıdirdiğimde, bunu olabildiğince nazik bir şekilde yaptım. *"Artık çiftleştüğimizi duyan biri seni dövüşürken öldürmeye çalışacak mı?"*

"Bu mümkün ama pek olası değil. Bana halkın önünde saldırmak düşmanlarım için bile ölüm fermanı olur. Kabul etmek istemeseler de halkımın çoğunluğu beni hâlâ kralları olarak görmek istiyor. Krallığımız ben tahttayken daha güçlü."

Soft ve Strong fae ve xunoların arasından geçerek çukurun en dibine doğru yol aldılar. Hiç boş bank yoktu, ancak birkaç küçük boşluk gördüm ve Vayme'nin nereye oturmamı isteyeceğini merak ettim.

Beni Jirev'den tanıdığım fae'lerle dolu bir banka götürdü ve aralarında oturmam için biraz daha yer açtılar. Hemen arkamdaki Kee'yi fark ettim ve rahatsızlığım arttıkça yüzüm ısındı.

"Geçici de olsa kraliçe sensin," diye mırıldandı Soft zihnime.
"Öyle davran."

Haklıydı.

Arkamı döndüm ve Kee'ye küçük bir gülümseme verdim. "Merhaba, ben Kaelle. Sanırım daha önce tanışmıştık."

Yüz ifademi yansıttı. "Aynısını yaptık. Kralın eşi olarak sizinle resmen tanıştığımıza memnun oldum."

Gülümsemem biraz kırılganlaştı.

Kee bir süre beni inceledikten sonra ekledi: "Jirev'de seni daha az rahat ettirdiysem özür dilerim; aranızdaki bağın farkında değildim. Çiftleşmiş bir erkeğe asla bilerek romantik bir şekilde dokunmam. Kral Vayme sizinle mutlu görünüyor, bu yüzden burada olmana sevindim."

Rahatsızlığım biraz azaldı. Sadece birazcık.

"Teşekkür ederim."

Başını salladı ve ben de Vayme'ye doğru döndüm.

Bakışları etrafımdaki insanların üzerinde gezindi, özellikle kimsede durmadı, sonra tekrar bana döndü ve başını salladı. *"Bu işe yarayacak."*

"Kendini ikna etmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ama karşılık vermek yerine eğildi ve ağzımı içine aldı. Beni tutkuyla öperken ellerim saçlarına kaydı ve etrafımızdaki herkes için üzerimde hak iddia etti. Onların auralarının ağırlığı zihnimden kayboldu ve bedenim bu samimi temas karşısında rahatladı.

Güvendeydim.

Vayme beni koruyacaktı. Kötü bir şey olmayacaktı.

Tribünlerdeki bazı fae'ler tezahürat yaparken, diğerleri sessizliğe gömüldü.

Uzaklaştığında, kral zihnime mırıldandı, *"Güven bana."*

Biliyordum, o yüzden başımı salladım.

Güvenmediğim onun diğer adamlarıydı.

Kalabalık etrafında kükrerken arenanın dövüş bölümüne doğru ilerlerken gözlerim onun arka tarafına takıldı. Üzerinde sadece her zamanki pantolonu vardı ama Jirev'de çıplak dövüşen fae'leri duyduktan sonra pantolon için minnettardım.

Vayme dairesel alanın merkezine ulaştığında yavaşça döndü ve ellerini iki yana açarak "Meydan okuyan nerede?" diye seslendi.

Kalabalığın enerji seviyesi yükseldikçe auraları da yükseliyordu. Ortalama auralara sahip devasa bir adam ve xuno tribünlerden aşağıya doğru salınarak indi ve Vayme'nin bana adamın adının Ivel olduğunu söylediğini hatırladım.

Vayme'nin aksine Ivel çıplaktı.

Ve görünüşe göre dövüşmek üzere olduğu meydan okumadan ya da kalabalığın buna tepkisinden tahrik olmuştu.

Bakışlarımı hızla Vayme'ye çevirdim ve onun gözlerini yine üzerimde buldum. İçimden bir ses rakibini çok yakından incelemediğimden emin olmaya çalıştığını söylüyordu.

Ona küçük bir gülümseme fırlattığımda, jestimi fark ettiğini bildirmek istercesine zihninin benimkine değdiğini hissettim.

Adamlar arenanın ortasında buluştu ve el sıkıştılar. İkisinin de duruşu sert değildi ama ikisi de tamamen rahatlamış görünmüyordu.

Vayme'nin tahtını korumak için kazanması gerekiyordu... ve Ivel'in de kral olmak istiyorsa kazanması gerekiyordu. Ve şimdi, kaybederse Ivel'in başına muhtemelen başka bir sonuç gelecekti. Vayme'yle bu konuyu konuşmuştuk ama o toplantılarda ceza olarak neye karar verdiklerini bana söylememişti.

Belli ki sormak için doğru zaman değildi.

Buna gerek kalmadı çünkü kalabalık sonunda sustu ve Vayme'nin sesi arenada gürledi. "Şimdiye kadar hepinizin bildiği gibi, meydan okumaların sonuçları değişti. Ölüm artık hedef değil ya da

ceza. Kaybeden, bir yıl boyunca en derin çiftlikte çalışmak gibi acı bir gerçeğe yüzleşir ve güneş tutulması sırasında bu durumdan kurtulamaz."

Kalabalıktan sessiz, mutsuz bir mırıltı yükseldi.

Taht için, meydan okuyan için gerçek bir sonuç olmaksızın sık sık savaşmaya alışkınlardı. En derin çiftliklerinin ne olduğunu bilmesem de, kulağa pek hoş gelmiyordu ve kalabalığın tepkisi bu konudaki şüphelerimi pekiştirdi.

Vayme, "İlkini takip eden her zorlu kayıp, çiftlikte geçirilen süreyi artıracak," diye ekledi. "İkincisi beş yıl olacak. Üçüncüsü on yıl olacak. Dördüncüsü on beş yıl olacak ve bu böyle devam edecek."

Bunun üzerine kalabalık sessizliğe gömüldü.

On beş çok fazlaydı. Fae'lerin zamanın geçişini insanlardan farklı gördüğünü anlayabiliyordum, ama yine de o günlerin her birini yaşıyorlardı ve kimsenin onları gerçekten tatsız bir durumda yaşamak isteyeceğini hayal edemiyordum.

"Şartları anlıyor musun?" Vayme bakışlarını Ivel'e çevirerek seslendi.

"İstiyorum." Ivel kararsız görünmüyordu ama tamamen rahat da görünmüyordu.

Bu, meydan okumayı ciddiye aldığı anlamına geliyordu. Vayme'nin de aynısını yapacağını umuyordum.

İki adam da birbirlerine başlarını salladı. Elllerinde buzdan silahlar belirdi ve dövüş başladı.

O kadar hızlıydılar ki, gözlerim onları alanda zar zor takip edebiliyordu.

Vücutları dönüyor ve sallanıyor, savaşta sanki bir dans ediyormuş gibi hareket ediyorlardı. Ne yazık ki gerçekte ne olduğu ya da kimin kazandığı hakkında bir fikrim olamayacak kadar hızlı hareket ediyorlardı.

Ama onların ve etrafımdakilerin auraları dövüş devam ettikçe güçlenmeye devam etti.

Başım zonklamaya başladı ve baş dönmesi yavaş ama istikrarlı bir şekilde başladı. Tepki vermemeye çalıştım ama gerginlik bana karşı işlemeye başladıkça gözlerimi açık tutmak daha da zorlaştı. Rüzgâr hızını artırdı ama fırtına oluşmadı.

Yumuşak bir şekilde bacaklarıma bastırarak bana orada olduğunu ve iyi olduğumu hatırlattı. Birbirimizle konuşmasak da onun varlığı bana yalnız olmadığımı hissettiriyordu.

Dövüş sona erdiğinde artık insanları göremiyordum; sadece auralar vardı. Kalabalık yine tezahürat yapıyordu ama neredeyse hiç susmamışlardı ve kimin kazandığına bakmaksızın tezahürat yapmaya devam edeceklerinden oldukça emindim.

Kendimi odaklanmaya zorladım, ta ki Ivel'in aurası yerdeyken Vayme'ninkinin dimdik ve güçlü durduğunu görene kadar. Bu kralımın kazandığı anlamına geliyordu, değil mi?

Peçeye teşekkür et.

Bildiğim kadarıyla dövüş sırasında kimse bana dokunmamış ya da saldırmaya çalışmamıştı, bu da iyiydi.

Vayme birkaç dakika boyunca sessizleşen kalabalığa seslendi ve sonra aurasının bana doğru hareket ettiğini gördüm. Bir an bile tereddüt etmeden beni banktan kaldırdı, sonra benimle birlikte Soft'un sırtına kaydı. Vücudunun sıcaklığı ve aurasının tanıdıklığı beni yumuşak kürküne bastırırken sakinleştiriciydi ve o da hareket etti.

Neyse ki kimse bizi öldürmeye çalışmadı.

Belki de krallığı şüphelendiğinden daha huzurluydu.

Ya da... belki de adamları yeni meydan okumalarından birinde bize saldırmadan önce nasıl gittiğini görmek için bekliyorlardı.

Daha fazla zaman geçene kadar hangisinin doğru olduğunu bilmenin bir yolu olmayacağını düşündüm.

"Ne kadar yaralısın?" Ona sessizce sordum.

"Zar zor. Sadece birkaç kesik. Karnımda derin bir tane var ama diğerleri sadece sıyrık."

Kanaması varsa, sırtımdaki sıcaklığının bir kısmını açıklayacağını düşündüm.

"Tekrar normal bir şekilde görebildiğim anda onları yamalayacağım," dedim. "Benim için endişelenme, Tempest."

Aramızdaki bağı kopana kadar onun için *hep* endişeleneceğim anlamına geldiğinden emindim ama bunu yüksek sesle söylemedim.

Gözlerimi kapatarak Soft'un hareketine eşlik eden baş dönmesi saldırısına karşı onları sıktım. Dengesiz değildi ama hızlı hareket ediyordu. Ve hız benim bunalmışlığımda işe yaramıyordu. Hem de hiç.

Midem bulandı ama çenemi kapattım.

Kusmayacaktım.

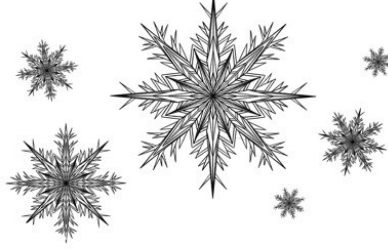
Sonunda kalenin Vayme'nin kanadına ulaştığımızda benim de iradem sallanıyordu.

Soft'a teşekkür etti, o da cevaben tam olarak anlayamadığım bir şey söyledi ve Strong'a bir şey daha ekledi. Beni götürmeye başlamadan önce Pavia'nın sesi de kulaklarımda çınladı.

Beni sakinleştirmek için havuza gideceğimizi mırıldanana kadar yatak odasına gittiğimizi sanıyordum. Havuzlar gerçekten yardımcı olabilecek bir şeye benziyordu, bu yüzden o ilerlemeye devam ederken fısıldayarak kabul ettim.

СПΑΡΙΕΑ ΖΙ

KAELLE

B Vayme ilk gün beni bulduğu havuza girdiğinde ılık su beni içine çekti. Suyun verdiği hisle yumuşak bir inilti çıkardım ve kendime gelmeme yardımcı olacağı umuduyla gözlerimi kapalı bıraktım. Başımı döndüren sersemliği kontrol altına aldım.

Elbisemi yavaşça ve dikkatlice başımın üzerinden sıyrıp kenara attı ve beni iç çamaşırlarımla bıraktı. Ben rahatlarken kolları ortama sıkıca sarıldı ve sırtımı göğsüne yasladı.

"Yapabilirim-" Ona yaralarını sarmaya hazır olduğumu söylemeye başladım ama beni susturdu. Sesi sakın ve düzdü, bu da beni daha iyi hissettirdi.

Yumuşak bir iç geçirdim ama baş dönmesi ve mide bulantısının geçmesini beklerken sessiz kaldım.

Vayme'nin eli kalçamın üzerinde hafifçe hareket etti ve ereksiyonu kıcıma yaslanırken beni daha da rahatlattı.

Sonunda, bunaltıcı hava hafiflemeye başladı.

Bu sesin ardından gözlerimi açtım ve tekrar normal bir şekilde görebildiğimden emin olmak için yavaşça odaya baktım. Her şey yolunda görünüyordu, ben de omzumun üzerinden Vayme'ye baktım ve onun o muhteşem gümüş gözlerinin bana baktığını gördüm.

"Daha iyi hissediyor musun?" Sesi alçak ve çakıllıydı ve tüylerimi diken diken etti.

"Çoğunlukla."

"Güzel." Eğildi ve alnıma bir öpücük kondurduktan sonra beni kendine doğru çekti ve şakağıma bir öpücük daha kondurdu. "Beni korkuttun."

"Yine de bunun gerçekleşme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordunuz."

"Bu durumu daha az endişe verici yapmaz, Tempest. Seni acı çekerken görmekten hoşlanmıyorum, özellikle de bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yokken."

Sanırım bunun için onu suçlayamazdım. Ve veil, onun da bunu hissetmesine minnettardım.

Yine de konuyu değiştirdim. "Onu yenerken bir sorun yaşadın mı? Başım dönmeye başlamadan önce bile pek bir şey göremiyordum."

"Hayır. Ivel'in nasıl hareket ettiğini biliyorum. Benden çok daha fazla kan kaybederek ayrıldı."

Cevap beni tatmin etti. "Memnun oldum."

"Ben de öyle." Dudaklarını tekrar şakağıma değdirdi ve başımdaki çarpıntı azalmaya devam ederken birbirimize karşı rahatladık.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra sessizce, "Muhtemelen dinlenmeye ihtiyacın var," dedim. "Ve yaralarını sarmam gerekiyor."

Umursamaz bir ses çıkardı.

"Vayme."

Eğildi ve dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdirdi, beni sakinleştirip susturduktan sonra basitçe şöyle dedi: "İstersen beni yamalayabilirsin ama sen keyif aldığın sürece burada oturabilirim. Sadece bir kavgaydı; ben iyiyim."

İçimi çektim ama yine ona karşı rahatladım. "Pekâlâ. Birkaç dakika daha bekleyebiliriz."

Çoktan akşam olmuştu ve bol bol uyumuş olmama rağmen, rüzgârımın enerjimi tüketmesi ve büyümün bunalıcı etkisi beni tamamen tüketmişti.

Havuzun huzurlu sıcaklığı beni yavaş yavaş daha da rahatlattı, ta ki uykunun yumuşak kucağına kayana kadar.

Bir parçam Vayme'nin beni sudan çıkardığını ve yatağa yatırmadan önce yavaşça kuruladığını hissetti, başımı yastığa koyduğum anda tekrar uykuya daldım.

Uyandığımda, Vayme'nin odasının karanlığına bakarken biraz kafamın karıştığını hissettim.

"Sakin ol." Kulağımın dibindeki yumuşak, kalın mırıltısı beni rahatlattı ve bedenini kendime yaslanmış buldum.

"Seni sarmam gerekiyor," diye mırıldandım, uykunun ağırlığı hâlâ üzerimdeyken ve beni tekrar içeri çekmeye çalışırken kelimelere takılıp düştüm.

"Ben hallettim. Uyumaya devam et, Tempest."

Hafifçe başımı sallayarak gözlerimi kapattım ve uykuya dalmadan önce yastığa geri uzandım.

Gerçekten uyandığımda kale sessizdi. Çok, çok sessiz.

Pavia orada olmamalıydı, çünkü o oradayken ortalık hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Onu ve gürültüsünü ne kadar sevsem de, huzur da güzeldi.

"Çok güzel kokuyorsun." Vayme'nin sesi içimi ürperten bir şekilde çakıllıydı. Göğsü sırtıma yaslanmıştı ve kollarından biri karnıma sarılmış, diğeri ise yastığının altına sokulmuştu. Vücudu benimkine karşı o kadar sıkıydı ki, ereksiyonunun her çizgisini kalçalarımın arasında hissedebiliyordum.

"Sen de öyle."

Eli kalçamı bulabilsin diye kolunu belimden kurtardı ve avucunu yavaşça vücudumun kıvrımlarında gezdirdi. İç çamaşırlarım hâlâ üzerimdeydi,

Ve bir yanım, ben uyurken beni soyma cüretini göstermediği için ona minnettardı.

Bir yanım da keşke bu özgürlüğü alsaydı da biraz daha az çabayla ırzıma geçebilseydi diyordu.

Eli tekrar yan tarafımı okşadı. "Zorluklar hakkında şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Çoğunlukla. Hâlâ yaranı görmem gerekiyor," diye fısıldadım.

Elimi tutup karnına götürecekt kadar uzun süre kalçamı bıraktı ve parmaklarımı bandajının yumuşak pürüzleri üzerinde gezdirdi.

Bu beni tatmin etmemeliydi ama etti.

"Sen benden daha çok etkilendin. Doğru düzgün göremezken beni iyileştirmene izin veremezdim, Tempest." Vayme'nin dudakları omzuma dokundu ve kolumu bulduğu yere geri koydu. Sonra elini kalçamın üzerinde gezdirmeye devam etti. "İtiraf etmeliyim ki, sen uyurken birkaç dakikalığına kendimi kaybettim."

Midem gerildi. "Sen mi yaptın?"

"Gittim. Pavia bana gideceğini söyledi ve ben de veda etmek zorunda kaldım."

Oh.

Vücudum gevşedi.

"Nereye gitti? Xuno'ya mı?" Ben sordum.

"Eminim daha sonra orada olacaklardır. Matían eşyalarını topladı ve ailemin evine doğru yola çıktı. Şehrin hangi bölgesinde yaşamak istediğine karar verene kadar onlarla kalmaya karar verdi. Ona bu kadın üstünü ve xuno'larımın çoğunu muhafız olarak önerdim ama kendisinin ve Pavia'nın tehlikede olduğunu düşünmüyor. Ben de onların tehlikede olduğunu düşünmüyorum."

"Ağlıyor muydu?" Midem yine gerildi, bu sefer suçluluk duygusuyla.

"Hayır. Büyükannesi ve büyükbabasıyla kalacağı için heyecanlı, sadece bizi hiç göremeyeceğinden endişeleniyordu. Onu ziyaret edeceğimize dair temin ettim ve neşelendi.

Işıkların değiştiğini görebileceği ve daha fazla yeni şey deneyebileceği şehrin yüzeyinde olmaktan heyecan duyuyor."

Verdiği yanıt suçluluk duygumu hafifletti. "Sevindim."

"Ben de öyle." Dudaklarını tekrar omzumda gezdirdi ve elini kalçamda aşağı yukarı gezdirmeye devam etti. "Ve bir düşünsene, bütün bu alan bize ait."

Midem tamamen farklı bir nedenden dolayı kıvrıldı. "Kulağa hoş geliyor."

"Mmhm." Boğazıma bir öpücük kondurdu ve orada oyalandı. "Eşlerin kan alışverişi yaparak birbirlerini iyileştirebildiklerini biliyor muydun?"

Boğazım düğümlendi. "Sanırım bundan daha önce bahsetmiştin."

"Güzel. Gelecek için bunu unutma. Ve fae'ler insanlardan çok daha hızlı iyileşir; yani eğer bir şey olursa ve bana geri dönmenin bir yolu olmadan ağır yaralanırsan, hayatta kalmanı sağlamak için bağımızı mühürlemen gerekecek."

Bu söz beni çok şaşırttı. Gözlerimi

kırıptım, sonra tekrar kırıptım.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Sonunda dedim ki, "Bağı mühürlememi mi *istiyorsun*? İkna olmamaya ve aşık olduğumuzda ya da olmadığımızda ne yapacağımıza karar vermeye ne oldu?"

"Senin var olmadığın bir dünyada yaşamaya devam etmek istemem." Peçe.

Bu... yoğundu.

"Peki, yaralanmamaya çalışacağım," dedim sonunda, önerdiği şeyi kabul etmeye istekli değildim.

"Bu kesin, Tempest." Eli kalçamın kıvrımlarını okşamaya devam etti.

Çiftleşme konusunda daha fazla derinleşmeden sohbetin konusunu değiştirdim. "Ailenle yakın mısın? Onlardan daha önce neredeyse hiç bahsetmedin."

Hemen cevap vermedi ve bu konuda konuşmak istemediğinden ya da ne söyleyeceğine karar vermeye çalıştığından emin değildim.

Sonunda şöyle dedi: "Onlarla yakın değilim. Benim ailem... benzersizdir. Ben gebe kaldığımda, onlar hayattan sıkılmış ve ölümsüzlüğün deliliğine yaklaşan arkadaşları, hatırlarsanız. İkisi de bunu önlemek için çiftleşmeyi düşünmek istemiyordu, bu yüzden onlara bir amaç vermek için bir çocuk sahibi olmaya karar verdiler. İşe yaradı, bu yüzden mümkün olan en kısa sürede bir tane daha yaptılar. Her birimizi ayrı ayrı alıp büyütmeyi planlamışlar ama Matían doğmadan önce birbirlerine aşık olmuşlar."

Göz kırptım.

Haklıydı; bu eşsiz bir şeydi.

Vayme sözlerine şöyle devam etti: "Hâlâ çiftleşmeye karşıydılar ve birbirlerini sevmek için bir amaç bulduktan sonra beni özellikle istemediler. Matían doğduğunda, onu sevgilerinin kanıtı olarak gördüler, ben ise artık ihtiyaç duymadıkları immis'e karşı bir savunmaydım. Bu durum açık bir iltimasla sonuçlandı ve bana sürekli Matían'a daha çok benzemem söylendi."

Kalbim onun için acıyordu.

"Hiçbir dövüşü kaybetmemiş olmamın ya da strateji oyunlarında benden kırk kat yaşlı adamları yenebilmemin bir önemi yoktu. Hayatımın her alanında ne kadar çabalarsam çabalayayım, ne kadar çok şeyde ustalaşırsam ustalaşayım ya da ne kadar çabuk öğrenirsem öğreneyim, hoşlanmadıklarını gösteriyorlardı. Ben Matían değildim ve asla da olamayacaktım. Önceki kral beni kanatları altına aldı, ben de yetişkinliğe erişir erişmez kaleye taşındım. Savaş başladı ve ben de onun en yakın danışmanı oldum. İyi bir adam değildi ama zeki biriydi ve benim değerimi anladı," dedi Vayme.

"Savaşta öldüğünde, halkımızı asla bitmeyeceğini anlamaya başladığımız bir savaşta mümkün olduğunca uzun süre hayatta tutmak için en iyi şansa sahip olduğuma inanarak tahtı bana verdi. Çocukluğumuza rağmen Matían sonunda en güvendiğim fae'lerin arasına katıldı ve

Gerçekten güvendiğim tek kişiydi. Öldüğünü düşündüğümüzde, ailem onun ölümünden beni sorumlu tuttu ve bana karşı ayaklanma başlattı. O döndüğünde sustular ama olan olmuştu."

Onun iyiliği için duygulanmaktan boğazım düğümlendi. Ailesi onu tamamen kendi kontrolü dışındaki bir şey yüzünden öldürtmeye çalışmış ya da en azından bu yüzden halkını ona karşı kışkırtmıştı. "Peçe."

"Ailesi onlara uygunsuz davranan tek kişi sen değilsin." Dudakları tekrar omzuma dokundu. "Kimsenin bize nasıl davrandığını kontrol edemeyiz ama onlara verdiğimiz tepkileri kontrol edebiliriz."

"Onları öldürmediğine şaşırdım," diye fısıldadım.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı, sırtıma doğru gürlledi ve bunu yaparken beni ısıttı. "Öldürmek çoğu zaman çözümdür ama her zaman değil ve ben her zaman adil olmaya çalıştım. Bana karşı davranışlarına rağmen, ille de kötü insanlar değiller. Çocukluğum boyunca beni onaylamamaları daha çok çalışmamı sağladı. Bu sayede gurur duyduğum biri haline geldim. Sanırım bunun acısı hiçbir zaman tamamen geçmeyecek, ancak aradan geçen yıllar içinde büyük ölçüde azaldı ve ara sıra yaşanan bir sızıdan başka bir şey olmadı. Bana eskiden umduğum gibi davranmalarını beklemeyi bıraktığımda, bu onların beni incitme güçlerini ellerinden aldı."

"Veil, Vayme," diye tekrarlardım. "Özür dilerim."

Tekrar kıkırdadı, eli hâlâ yavaşça yan tarafımın kıvrımlarında geziniyordu. "Özür dilemene gerek yok, Tempest. Olanların hiçbirisi senin hatan değildi. Yanımda olman aileme beni Matían'la kıyaslamaları için bir neden daha verecek ama kalçandaki el izi onları çenelerini kapalı tutmaya zorlayacak. Onlar bile ne kadar insan olursa olsun kralın eşine hakaret edilmemesi gerektiğini bilirler."

Yüzüm ısındı. "Onlara zarar vermezsın, değil mi?"

Hiç tereddüt etmedi. "Yapardım. Bundan hiç zevk almam ama beni buna zorlarlar. Eşime yapılan bir hakarete karşılık vermemek sana karşı işlenmiş bir suç olur ve seni büyük bir riske sokar. Halkım dişimi ne pahasına olursa olsun koruyacağımı bilmeli. Bir hakarete karşılık vermeyi reddettiğim için senin hedef haline gelmene asla izin vermem."

Vücudum ısındı. "Bunun beni iyi hissettirmesi gerektiğini sanmıyorum ama hissettiriyor."

Dudaklarını tekrar omzuma değdirdi. "Buna sevindim." Midem guruldadı, o da iç geçirdi. "Sana karşı görevimi ihmal ediyordum."

"Kendi kendimi besleyebilecek durumdayım. Buzdolabında her zaman yiyecek var ve Pavia kendime yardım etmediğimde bana kızdı, bu yüzden her zaman istediğimi yemeye dikkat ettim."

"En azından *biri* karnının doyduğundan emin olmuş," diye homurdandı, kendine kızdığı belliydi.

"Şu kıvrımlara bak. Yine açlıktan ölürsem kaybolmaya başlarlar, Vayme. Ben gayet iyiyim, o yüzden kendine kızma." Bir kalçamı, ardından göğüslerimden birini sıktım.

Elleri de aynısını yaptı ve içinden tatmin olmuş bir gümbürtü çıktı.

"Deniyorsun ve bir dahaki sefere toplantıların olduğunda, geceleri ve sabahları birlikte geçirdiğimizden emin olacağız, bu yüzden sorun yok" diye ekledim.

"Bir dahaki sefere toplantılarım olduğunda seni de yanımda götüreceğim."

Güldüm.

Beni yataktan çekip çıkardı ve üzerime bir elbise alma zahmetine katlanmadan odadan çıktı. Kalenin bizim kanadı xuno dışında boş olduğu için sadece iç çamaşırlarımla olmak umurumda değildi.

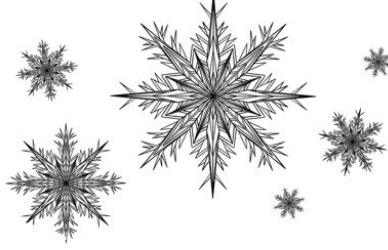
Kesinlikle yatağa geri döneceğiz... Ya da belki de yatakla hiç uğraşmayacağız.

Bu düşünceyle dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı ve Vayme beni masanın üzerine koymadan önce dudaklarımdaki gülümsemeyi öptü - kelimenin tam anlamıyla, masanın üzerine - ve buzdolabına doğru yürüdü.

Üzerinde sadece iç çamaşırı olarak giydiği dar şortu ve peçesi vardı, onları çıkarmasını istedim.

CHARIEA ZZ

KAELLE

Iki kase yemeği onları ısıtan cihaza koyarken ve garip sihrinin işe yaramasını beklerken masanın üzerinde yayılmış bir şekilde kaldı. Pavia'ya göre insan topraklarından gelmişti ama kasabamda bir tane vardı.

Vayme ona en yakın duvara yaslandı ve kollarını göğsünde kavuştururken gözleri yavaşça vücudumu süzdü.

Vücudum ısındı ve onu gördüğümde yüzümün kızarmasına izin vermemeye çalıştım.

Ama peçe, adam muhteşemdi.

"Bacaklarını benim için aç," dedi zihnime.

Odanın içinde görebileceğim kadar yakınımnda bir xuno olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden baktım ve alanın temiz olduğunu gördüm.

Yavaşça bacaklarımı ayırdım. Göbeğimi örten bir kumaş vardı ama inceydi, bu yüzden fazla bir şey gizlemiyordu.

Göğsü memnuniyetle gümbürdedi ve parmaklarımı yavaşça klitorisimi örten kumaşın üstünde hafifçe gezdirdim. Gürültüsü daha da arttı.

"Sikini benim için serbest bırak," dedim zihnine, emrini yankılayarak.

Şortundan çıkmakta ya da elini ereksiyonunun kalınlığına dolamakta tereddüt etmedi.

Kahretsin, muhteşemdi.

"Çıkar şunları," diye emretti bana.

Neyi kastettiğini sormama gerek kalmadı.

Bunun onu çıldırtacağını bildiğimden, göğüslerimin etrafındaki iç çamaşırının bağını yavaşça çözdüm ve ardından kumaşı daha da yavaşça sıyırdım.

Yere düştüğünde göğsü gümbürdüyor, adam neredeyse hırlıyordu.

Kalan iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı kaydırduğımda sesi daha da yükseldi. Kumaş diğer parçanın üzerine geldiğinde gerçek bir hırıltı duydum.

"Neden hiç kıyafet giydiğini bilmiyorum," dedi zihnime, elini tekrar yavaşça sikinden aşağı doğru sürüklerken beni daha da ısıttı.

"İçimden bir ses, şehrinizde çıplak dolaşmamı sorun edeceğinizi söylüyor." Bacaklarımı onun için tekrar açtım, sonra bir parmağımı klitorisimin üzerinde gezdirdim ve hırlamasına neden oldum.

"Artık evimizde kıyafet giymiyorsun. Artık benim dışımda herkesin gözleri için ayrılmış durumdalar."

"O zaman aynı kural senin için de geçerli."

"Anlaştık." Odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve elimi yakalayıp ağzına götürdü ve dudaklarını parmaklarımdan etrafına doladı. "Seni bu masada yerken kışının havada olmasını istiyorum, Tempest. Şimdi. Seni buzumla germek niyetindeyim, böylece sikimi istediğinde hazır olacaksın."

Onun sözleriyle kızardım ama Peçe, bunların hepsini istiyordum.

...Sadece onun istediğini yapmasına izin vermek istemedim. Eşit olduğumuzdan ve benim de en az onun kadar iyi emir verebileceğimden kesinlikle emin olması gerekiyordu.

Ben de "Neden önce ben seni yerken oturmuyorsun?" diye karşılık verdim.

Güldü; sesi zengin ve o kadar neşeliydi ki beni daha da ateşlendirdi. "Zevkle."

Kıç ı masanın kenarıyla buluştu ve ben önündeki koltuğa doğru kayarken bacaklarımın arasında ıslaklık birikti. Ereksiyonu çok büyüktü ve dürüst olmak gerekirse ne yapacağımdan emin değildim, ama bir yolunu bulacaktım.

Eğilerek sikinin dibini kavradım ve sonra dudaklarımı başının etrafına sardım.

Vayme hırladı ve elleri saçlarıma gömüldü. Kavrayışı bana acı verecek kadar sıkı değildi ama ikimizin de acı ve zevki biraz karıştırmaya karşı olmadığımızı anlamıştık.

Beni sikinden aşağıya doğru sürükleyerek neyi sevdiğini gösterdi ve ben onun üzerinde sallanırken inledim.

Veil, onun tadı beni deli ederdi. Kendimi güçlü, kuvvetli ve seksi hissettiriyordu.

Kralın zevkinin kontrolü bendeydi.

Her an geri çekilip onu daha fazlasını ister halde bırakabilirdim ya da ona ihtiyacı olan rahatlamayı sağlayabilirdim.

Vücudum bu düşüncelerle gururla şarkı söyledi ve dudaklarım hala ona sarılıyken ona söylerken gözleriyle tanıştım, *"Devralma, Vayme. Sıra bende."*

Başını sallayarak onayladı. Saçlarımdaki tutuşu gevşemese de beni tekrar aşağı çekmeye çalışmadı.

Emdikçe ve salladıkça hareketlerim daha güvenli hale geldi, rahatladıkça onu daha derine götürdüm.

Hırıltıları ve hırıltıları bundan ne kadar zevk aldığını gösteriyordu ve ellerinin saçlarımı sıkıca kavraması bu hissi benim için daha da yoğunlaştırıyordu.

Bir elini kalçalarımın arasına soktum ve zihnime doğru hırladı, *"Kendine dokunursan, kontrolü bana geri verirsin. Beni tadarken kendi orgazmını yaşamana izin vermeyeceğim. Bu zevk sadece bana ait."*

Peçe.

Ağrıyan göbeğimi yalnız bıraktım, ağzımın açısını değiştirirken elimi tekrar kalçasına götürdüm.

Ben onunla uğraşırken dudaklarından küfürler döküldü ve sonunda kükredi. Sarsıntılar vücudunda yuvarlandı ve ben onun salınımını yutarken kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

Göğsü hızla inip kalkıyor, ben altından ona bakarken bakışları yoğunlaşıyordu. Elleri saçlarımda, tutuşu artık acı vermeyecek kadar gevşedi. *"Daha önce hiçbir dişinin zevkim üzerinde bu kadar kontrol sahibi olmasına izin vermemiştim Tempest, hatta bunu düşünmemiştim bile. İstediyimi elde etmeme engel olmak için seni çok zorlarsam ya da canını çok yakarsam bana söylemelisin."*

Başımı salladım ve sikini şişmiş dudaklarımın arasından çıkardım. Onu bıraktığımda zevkinin bir kısmı alttakinin üzerinden kaydı. Fark ettiğinde tekrar hırladı ve beni kollarına alıp öptü.

Ağzının benimkinin üzerindeki acımasızlığı başımı ve vücudumu döndürdü.

Veil, bu konuda çok iyiydi. Bu konuda çok iyiydi. Her şeyi yapma biçimindeki ham, kaba güçle ilgili bir şey onu benim için karşı konulmaz kılıyordu.

Öpüşmeyi bitirdi ve beni döndürdü, dizlerimin üzerine oturtup arkamı kaldırırken kollarımı masaya indirdi. Kıçımı masanın çıkıntısına doğru sürükleyip başının arkası taşa yaslanırken beni yüzünün üzerine oturttuğunda bir gıcirtı duydum.

"Her zaman benim için sırlıslıkam oluyorsun," diye hırladı zihnime.

Ben karşılık vermeye fırsat bulamadan dili klitorisimi buldu ve bedenim umutsuzca sarsılırken bir çığlık koptu.

Onu istedim.

Veil, onu istedim.

Her şeyini.

Ona aynı şeyi söylemek için ağzımı açtım ama sonra klitorisimi ısırdı ve göbeğimin açısını değiştirmek için kalçalarımı eğdi. Sert bir şeyin ucu girişime bastırarak beni susturdu.

Buz.

Buzundan bahsetmişti.

Ve beni geriyordu, böylece onun için hazırdım.

Dili klitorisimi hafifçe okşadı, sanki neden olduğu acıyı yatıştırır gibiydi.

Ama ben yatıştırılmasını istemiyordum, daha fazlasını istiyordum.

"Bu buz benim sikim kadar kalın değil, Tempest. Alabilirsin." Ucu yavaşça giriş deliğimin içine kaydırıldı ve beni gererek açtı.

Daha derine kaydırırken tüm

kelimeler öldü. Ve daha derine.

Ve daha derine.

Onun parmaklarına hiç benzemiyordu. Çok daha büyük, çok daha sert ve-

Klitorisimi tekrar ısırdığında haykırdım, buz hala yavaşça içimi dolduruyor ve beni geriyordu. Sonunda arkama çarptığında, kendimi o kadar dolu hissettim ki, ne söyleyeceğimi ya da nasıl düşüneceğimi bile bilmiyordum.

"Bu doğru, Tempest. Yeni ama çok iyi. Benim için hareket et. Bu hisse alış ve onu istediğin gibi kullan." Klitorisimi hafifçe emdi ve benden bir çığlık daha kaçarken kalçalarım sarsıldı. Hareket buzun gerginliğini değiştirdi ve o kadar yabancıydı ki, yardım edemedim ama tekrarladım.

Kısa süre sonra, Vayme'nin yüzünü sürerken kalçalarım umutsuzca sarsılıyordu, çığlıklarım kenara yaklaştıkça daha yüksek ve daha uzun büyüyordu.

Ama içimde onun buzuyla doruğa ulaşmak istemiyordum, *onu* istiyordum.

"Dur," diye fısıldadım.

Beni duymadı ve durmadı. "Dur, Vayme,"

diye emrettim.

Olduğu yerde durdu, dişleri klitorisimdeydi ve vücudum ağrıyordu, sınıra çok yakındım.

"Buzu çıkar," dedim.

Aşağıdan bana hırladı ve söylediğimi hemen yapmadı. "Buzu çıkar," diye tekrarladım.

Yavaşça geri çekti, gerçi isteseydi tamamen yok edebileceğini biliyordum.

Kalçalarım sarsıldı ve vücudum titredi.

"Bankın üzerine otur," diye başardım.

Gözlerinde bir miktar öfke ve endişe savaşıyordu ama yavaşça yerine oturdu.

Çıkıntıyı aşip kucığına çöktüğümde, öfkesi ve endişesi kayboldu; yerini büyük bir ateş aldı.

Onunla karşılaştığımda ellerini kalçalarımın uzak tutarak ereksiyonunu yarığıma hizaladı. Ne zaman istersem sikini alabileceğime söz vermişti ve o anda onu istediğimi fark etmişti.

Yavaşça, yerçekiminin beni onun üzerine

çekmesine izin verdim. Ve aşağıya.

Ve aşağı.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık.

Parmaklarım saçlarına gömüldü ve o kadar sıkı kavradı ki canı yanmış olmalıydı. Kalçalarıma indi ve beni sıktı, beni yoğurdu, beni kendisi aşağı çekmeden devam etmem için beni teşvik etti.

Onu germek mutluluk vericiydi. Buz halinden çok daha iyi hissediyordum ve daha fazlasını istiyordum.

İçimde dibe vururken klitorisim nihayet teniyle buluştuğunda nefes nefese kalmıştım. O da neredeyse benim kadar hızlı nefes alıyordu.

"Artık benden asla kurtulamayacaksın, Tempest," dedi zihnime, kelimeler sıcak ve çakıllı. "Bu vücudun her parçası benim." Kalçalarımı sıktı,

Kıçıma, belime, göğüslerime. "Sana başka hiç kimse dokunmadı, dokunmayacak da."

"Birkaç dakika önce hâlâ eş bağlarına karşıydın," diye nefes nefese yüksek sesle konuştum.

"Birkaç dakika önce aptalın tekiydim." Boğazımı ısırdı. "Bu beden benim. Bu kan benim. Bu *amcık* benim." Bu iğrenç küfür her yerimin zonklamasına neden oldu ve ona karşı hareket bile etmiyordum. "Sana dokunmayı düşünen herkesi öldüreceğim, bağ olsun ya da olmasın. Eğer başka bir erkeğin sikini almayı düşünürsen, ben sana doruk üstüne doruk yaşatırken yatağıma zincirlenmiş haftalar geçirirsin, ta ki kendi adını unutana ya da neden benden uzaklaşmayı düşündüğünü unutana kadar."

Kalçalarımı hafifçe oynatmaya başladığımda dünya etrafımda dönüyordu. "Kulağa yoğun geliyor, Vayme."

"Her şey, Tempest. Her şey. *Biz* her şeyiz." İçimde daha derine itti ve ben nefes nefese kaldım. "Seninle işim asla bitmeyecek. Ne bu hayatta, ne de bir sonraki hayatta. Benimle çok iyi ilgileniyorsun ve bana çok iyi uyuyorsun." Tekrar itti ve zevkim arttıkça daha yüksek sesle haykırdım.

Bana ne yapıyordu? O

neydi-

Tekrar itti ve bitti.

Doruk noktası beni lanet bir kaya gibi vurduğunda çığlık attım. Beklediğimden çok daha yoğun ve çok *daha iyiydi*.

Vayme kükreyip beni serbest bırakmasıyla doldururken ve beni hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde işaretlerken, zevkim sonsuza dek sürdü.

İkimiz de yükseklerden aşağı inerken nefes nefese kalmıştık, vücutlarımız birbirine sıkıca ve samimi bir şekilde bastırılmıştı. Üzerinden inmeye başladım ama o beni olduğum yerde sıkıca tuttu ve gözlerini bana dikti. "Tamamen bana ait olduğunu söyleyene kadar beni içinde tutacaksın."

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Vayme."

"Şaka yapmıyorum."

Tekrar güldüm, daha sert bir Şekilde. "Seninle her zaman bir kontrol savaşı yaŐıyoruz."

"Tam istediğin gibi." AĞzımı yakaladı ve daha fazla hava almak işin geri őkilmek zorunda kalana kadar beni öptü.

"Ben sana aitim, tıpkı senin bana ait olduğun kadar," diye nefes aldım sonunda.

"Bu doğru, Tempest." Beni tekrar öptü, sadece ağzının yumuşak bir fırçası benimkinin üzerindeydi. "Şimdi seni beslemem gerekiyor." Düzgünce ayağa kalktı ve beni yerinde tutup sikini iÇimde gömülü bıraktığında nefesim kesildi.

Yemeğimizi getirdiğinde yine soĐumuŐtu. Yüzüm daha da kızarmıŐtı ve istediğimi almak işin ona karşı şiddetle sallanmamak işin gösterdiğim çabadan neredeyse damlayacaktım.

Nasıl oldu da hâlâ daha fazlasını

istedim? O adam bana ne

yapmıştı?

Bu düşünceyi aklımdan çıkarmıŐ olmalı, çünkü mırıldandı,

"Senin iÇinde bir yangın baŐlattım, hatırladın mı?" Tekrar otururken boğazımı ısırdı ve ben kontrolsüzce inledim.

Vayme beni arkasını döndürecek kadar kaldırdı ve bir kalp atışı sonra sırtım göğsüne gelecek Şekilde beni tekrar sikinin üzerine yatırdı.

Ona karşı sallanma d rt mlle savaşırken yumuşak, çaresiz sesler  ıktı.

"Bana o kadar m kemmell uyuyorsun ki, Tempest. Ne kadar sıkı olduğunu hissediyor musun?" Birazcık iÇeri itti.

Kesinlikle hissettim.

"Veil, yardım edemiyorsun ama etrafımda sıkılaŐıyorsun, değil

mi?" "Hayır," diye nefes aldım.

Kalçamdaki tutuŐunu bıraktı ve kapağını kaptı, yiyeceklerle doldurdu ve ağzıma getirdi.

"A  değilim," diye idare ettim.

"Ye, yoksa bu iş biter." Tekrar içime girdi, daha önce olduğu gibi hafifçe.

İnledim ve kendimi ısırik almaya zorladım.

"Aynen böyle." Boğazımı biraz emdi, ben çiğnerken beni yerinde tuttu. Yutkunduğumda, beni kalçalarını bir kez daha iterek ödüllendirdi ve parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirerek beni uçurdu.

Tekrar çığlık attım, ne kadar mükemmel olduğum hakkında hırlarken sallandım ve sarsıldım ve kendini tekrar içimde kaybettim. Bundan sonra üstünden kalkmaya bile çalışmadım, adamın benimle işi bitmemiştir. O kadarını anlamıştım.

Bana birkaç lokma daha yemek yedirdi ve bana sarılırken nefes almam için zaman tanıdı.

Kulağıma, "Nereden bağlandığımızı ve ikimizin de nasıl sırlıklam olduğunu hisset" dedi.

Artık kontrolü ele geçirmeye çalışmıyordum. Vayme ona sahip olabilirdi; istediğimde geri alırdım ve o da bana izin verirdi.

Şu an için onun merhametine kaldığım için mutluydum.

Elimi göbeğıme indirdim ve yavaşça vücudumun onunkini almak için gerildiğı yerde gezdirdim. Kendimi orada hissettiğimde titredim - *bizi* hissettiğim gibi.

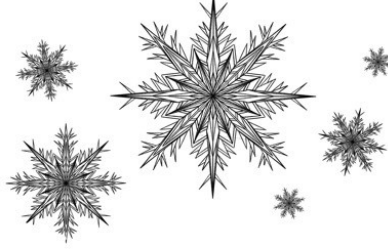
Haklıydı; onun serbest kalması ve benim zevkim ikimizin de üzerindeydi.

"Kendine dokun, Tempest."

İnledim, ama emri yerine getirdim... ve çok geçmeden, zaten yarattığımız ıslaklığa ek olarak tekrar kontrolümü kaybediyordum.

CHARIEA z7

KAELLE

E Sonunda yatağa dönmeyi başardık. Hala fae'lerin sekste nasıl bu kadar iyi olduklarını anlamakta zorlanıyordum.

İnsanlar için böyle değildi.

Ya da en azından öyleyse bile kimse bu konuda bir kitap yazmamıştı. Ve eğer mümkün olduğunu fark etselerdi, bunun hakkında yazacaklarından emindim.

Yani... Fae'ler sekste gerçekten iyi

olmalıydı. Kesinlikle şikayet etmezdim.

Uyuduktan ve birlikte uzun bir duş aldıktan sonra, doğurganlığı baskılayan bitkiden biraz almak için dükkânlara doğru yola çıktık. Vayme'nin bu ilacı kullanması için uzun zamandır bir neden olmamıştı, bu yüzden onda da yoktu, belli ki bende de yoktu. Seks yaptıktan birkaç gün sonra alınabilir ve yine de hamileliği önleyebilirdi, bu yüzden ikimiz de bu konuda endişelenmedik, ancak mümkün olan en kısa sürede aldığımızdan emin olmak istedik.

Soft ve Strong arkamızdan yürürken Vayme beni kendine yakın tuttu. Her zaman oldukları gibi birbirlerinden uzaktaydılar ve Vayme onlara baktığımı fark edince nedenini sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım hüsnükuruntu," diye mırıldandım zihnine. Alnı kırıştı.

"Soft bana eskiden nasıl birlikte olduklarını anlattı," diye açıkladım.

Kırıksıklıklar düzeldi. "Ne dedi o?"

"Aslında ikisi de benimle birlikteydi. Soft, seninle bağ kurduğunda ve onu sana arkadaş olarak tanıttığında bir eş bağı kurmak üzere olduklarını söyledi. Fikrini değiştirmiş çünkü arkadaşı çiftleşmemiş. O gece onu bulmaya gittiğini söyledi ama o çoktan eşyalarını alıp gitmişti çünkü ne zaman istenmediğini biliyordu. Her zaman istendiğini söylediğinde, ona inanmadı ve konuşma sona erdi."

Vayme başını salladı. *"Strong ondan nadiren bahseder ama bahsettiği zaman da bunu saygıyla yapar. Uzun zamandır ona hâlâ aşık olduğuna inanıyordum."*

Gözlerim büyüdü. *"Gerçekten mi? Onunla çiftleşebilecek hiçbir dişiye kovalamadığını söyledi, yani belli ki onu takip ediyor. Belki ona karşı bir şeyler de hissediyordur."*

"O haklı. Belki de dürüst bir konuşma yapmaları için onları dürtmenin bir yolunu bulmalıyız. Bir zamanlar en iyi arkadaşlardı." Onlara da baktı. *"Bunu nasıl başaracağımızdan emin değilim."*

"Ben de değilim," diye itiraf ettim.

"Hmm. Bunu düşünmeye devam edeceğiz."

Kabul ettim ve yürümeye devam ettik. Elbisemin açık pembe kumaşı rüzgârda hışırdayarak bana şunu hatırlattı.

"Elbiselerimin altına giymek için senin iç çamaşırların gibi bir şort bulmam gerekiyor," dedim.

Kaşlarını çattı, ben de esintiyle hışırdayan hafif eteği işaret ettim. *"Şimdiye kadar kaç fae'nin kıcımı gördüğünü bilmek istemiyorum."*

Vayme'nin gözleri kısıldı. *"Bugün onları yapabilecek birini bulacağız."*

Birkaç saat sonra Vayme'nin ailesinin evinde durduk, cebinde büyük miktarda doğurganlık bastırıcı ve kıcımında bir çift dar şort vardı. Onlarla tanışmayı dört gözle beklemiyordum ama Pavia'yı terk ettiğimiz için endişelenmemesi için uğrayıp onu görmemiz gerektiğini biliyorduk.

Kapıyı çaldığımızda kolunu belime doladı ve birinin cevap vermesini beklerken beni kendine yakın tuttu.

Uzun boylu, kaslı bir fae kadın kapıyı açtı. Yüzü, hakkında bildiklerime dayanarak beklediğim kadar sert değildi, ama bunun fikirlerimi değiştirmesine izin vermedim.

"Merhaba anne," dedi Vayme basitçe.

Uzun bir süre bizi inceledi, bakışları eleştireldi.

Vayme'nin parmakları kalçamda sıkışmadı ve beni daha yakına çekmedi. Bana söylediklerine rağmen, duruşu güven doluydu.

Sanırım ailesindeki dinamikleri kavramak için uzun, çok uzun bir zamanı olmuştu.

"Pavia'yı görmek için buradayız," diye ekledi.

"Geçici eşini tanıştırmayacak mısın?" diye sordu annesi sonunda, bakışları bana çevrilmişti. Beklediğimden çok daha az eleştireldi, yine de dostça olmaktan çok uzaktı.

"Ben Kaelle." Ona elimi uzatmadım ama yine de küçük bir gülümseme verdim.

"Tutulmadan sonra insan topraklarına geri dönecek misin?" diye sordu. "Hayır."

Tereddüt etme zahmetine girmedim. "Ziyaret edeceğiz ama ben Fae'lere aidim."

Kadın ikna olmuş görünmüyordu. Benimle tanıştırmayı beklerken kendini tanıtmamış olmasını ironik buldum, bu yüzden ben de ikna olmamıştım. Sanırım ortak bir noktamız vardı.

"Vayme Amca!" Pavia'nın heyecanlı çığlığı havayı yardı ve bir an sonra büyükannesinin yanından hızla geçti. Kendini Vayme'ye doğru fırlattı ve Vayme onu bana sarılı olmayan kolundan kolayca yakaladı. Kıkırdaması dudaklarımın başka bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu - bu sefer gerçek bir gülümseme. "Seni çok özledim!" diye haykırdı.

"Ben de seni özledim." Onu hafifçe sıktı.

Birden onu bıraktı, bakışlarını bana çevirdi ve beni görünce yüzü aydınlandı.

"Kaelle!"

Onu yakalayan bir sonraki bendim, ama bunu yumuşak bir "oof" ve muhtemelen bir iki çürük ile yaptım.

Bizi içeri sürükledi ve gururla hem odasını hem de evdeki tüm xunoları gösterdi. Vayme'nin ebeveynlerinin her ikisinin de başka xuno'larla çiftleşmiş yoldaşları vardı ve her iki çiftin de evin etrafında koşuşturan yavruları vardı. O kadar sevimliydi ki kalbim kabardı.

Vayme bizi mazur görmeden önce orada bir saat geçirdik ve sonra onun odalarına -bizim odalarımıza- geri döndük.

Gecenin geri kalanını doğurganlığı baskılayan bitkileri test ederek ve turlar arasında hayat hikayelerimizi paylaşarak geçirdik.

Ondan sonra bir ritme girdik ve haftalar hızla geçti. Vayme beni toplantılara sürükledi, ben de zevkle dinledim ve sorulduğunda fikrimi söyledim.

Ve sık sık sordu.

Bana Kee ile olan geçmişini de anlattı. Matían'la gençken on yıl boyunca romantik bir birliktelik yaşamışlar ve arkadaş olarak ayrılmışlar. Bunun neden Vayme'nin onunla bir şey düşünmeyeceği anlamına geldiğini anlamadı ama ben anladım ve bu benim sorularımı sildi.

Onunla birçok kez konuştum ve bana karşı her zaman nazik ve saygılıydı. Hatta birkaç kez şakalaştık, bu yüzden ona olan kinimi bir kenara bırakmaktan başka çarem yoktu.

Vayme ve ben sevişerek müstehcen bir zaman geçirdik ve ben bundan sıkılmayı bekledim, ama olmadı. Birlikte çıplak olmadığımız zamanlarda -ve hatta bazen çıplak olduğumuz zamanlarda- konuşurduk.

Ve
konuştuk.

Ve
konuştuk.

O bana hayat hikayelerini anlattı, ben de ona okuduğum kitaplardan bahsettim.

Bazen birlikte perdeyi ve şu anki hayatlarımızın öncesinde ve sonrasında gerçekte neler olduğunu merak ettik. Bu tartışmalar birbirimize biraz daha sıkı sarılmamızı sağladı. Sadece bir ömrü değil, tüm ömürleri birlikte geçirme fikri gün geçtikçe daha cazip hale geliyordu.

Canavar hâlâ şehrin hemen dışında bekliyor, tünellerde ilerliyor ve elflerin kalkanının gücünü kontrol ediyordu. Ona saldırdığında bile kalkan ona karşı başarısız olmamıştı, bu da hepimizi rahatlatmıştı.

Bazen birkaç günlüğüne ortadan kayboluyordu ama her seferinde geri dönüyordu ve bu bizi çok endişelendiriyordu.

Orayı görmek istediğimi söylediğimde Vayme merakımı yatıştırmak için beni en derin çiftliğe götürmeyi teklif etmişti. Görünüşe göre çok derin ve son derece karanlıktı, tuhaf bir kokusu vardı ve aydınlatacak kristalleri yoktu. Orada, Vuuth'taki ışıkların altında yetişemeyen birçok gerekli gıda türünü yetiştiriyorlardı.

Aşağıda olmak gidenlerin zihinlerini zorluyordu, bu yüzden kalıcı olarak kalan sadece iki fae vardı. Bu fae'ler diğerleri gibi derinliği ya da karanlığı umursamıyordu. Diğer herkes birkaç yılda bir orada bir hafta geçirmek için rotasyonun bir parçasıydı. İlgimi çekmişti ama henüz o kadar uzun bir yolculukla ilgilenecek kadar ilgimi çekmemişti.

Kumlara giden bir grup fae, Pavia'nın annesini öldüren milisleri yerle bir eden hikayelerle geri döndü ve Vayme'nin listesindeki meydan okuyucuların sayısı dramatik bir şekilde düştü. Hala haftada bir dövüşe yetecek kadar meydan okuyan vardı ama hepsi olmasa da çoğu, uzun zaman önce çiftleşmiş çiftleri katleden tarikatın davasına inanıyordu.

Hayatlarına son vermedi, ancak o ve güvendiği fae'ler isimlerini takip etti ve her biri hakkında bir soruşturma başlattı. İçlerinden herhangi birinin tarikatla bağlantısı olduğu tespit edilirse, en derin çiftliğe götürölmek yerine hapse atıldılar, sadece bağımız kopana kadar.

Yine de bizim için gerçekten risk oluşturmaya başarlarsa Vayme onları öldürecektir.

Henüz olası tarikatçılardan herhangi biri tarafından saldırıya uğramamıştık ama Vayme hapse atmadıklarının Canavar'ın bu işi onlar için yapacağına dair umut beslediğini varsayıyordu.

Çoğunlukla auralar yüzünden meydan okumalar beni hâlâ zorluyordu ve her zaman da öyle olacağından şüpheleniyordum. En azından onlar bittikten sonra daha hızlı iyileşmeye başlamıştım.

Tutulmaya yaklaştıkça Vayme daha da gerildi, Canavar'ın saldırmasını bekliyordu. Suikastçının bir şey yapacağından emin görünüyordu.

Yaklaştıkça daha da sessizleştim, bağ koptuğunda her şeyin nasıl değişeceğini hayal etmekte zorlanıyordum. Bizi bir arada tutan sihir yok olduğunda Vayme'nin artık benimle olmak istemeyip istemeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Aramızdaki bağı mühürleyecek sözcükler, sanki beni onları söylemeye zorluyormuş gibi, çıldırtıcı bir ritmik zihnimde yankılanmaya başlamıştı.

"Sillah ovim rett warum."

"Sillah ovim rett warum."

"Sillah ovim rett warum."

Hâlâ o güvenceyi istiyordum ama asla alamayacağımı da biliyordum.

Bu yüzden, zihnimdeki sürekli gerginliği görmezden geldim ve ihtiyaç çok güçlü olduğunda kendimi hiçbir şey söylememeye zorladım.

"Sillah ovim rett warum."

Vayme'ye, beni çıldırtıyor olsa bile, gerçekten istemeyebileceğini bildiğim bir bağı mühürleyemeyecek kadar çok saygı duyuyordum.

Tutulmadan birkaç gün önce, Vayme, Strong, Soft ve ben bağımız kopmadan önce son bir mücadeleye girdik. Soft ve Strong isteksizce tekrar arkadaş olmaya başlamışlardı ve birbirlerine bakmadıkları zamanlarda birbirlerine baktıklarını fark etmiştim.

Vayme tutulmanın onları birbirlerine karşı olan duygularını itiraf etmeye iteceğinden şüpheleniyordu ve ikimiz de sonucu görmek için sabırsızlanıyorduk.

Soft beni arenadaki her zamanki bankıma oturttu ve auraların beni ezmesini engellemek için nefesimi sakın ve sabit kalmaya zorladım.

Peçe, onlardan çok vardı.

Rüzgâr saçlarımı ve elbisemi hışırdattı ama buna aldırmadım, kontrolü elimde tutmaya odaklandım.

Dövüş başladı ve ben de başımdaki ağrıya rağmen olabildiğince iyi takip ettim. Gözlerim hala fae hareketlerine ayak uyduramasa da, birkaç fiziksel ipucu ve auraların hareketiyle kimin önde olduğunu nasıl anlayacağımı öğrenmiştim.

Vayme açıkça kazanıyordu, bu yüzden dövüş devam ederken odağımın ondan uzaklaşmasına izin verdim.

Gözlerimi kapatarak baş dönmesi dalgasıyla savaşmak için uzun bir nefes aldım.

Veil, bu kadar kolay bunalmaktan gerçekten yorulmaya başlamıştım. Çok saçmaydı. I-

Ağızıma buz doldu ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Buz konusunda acemi değildim. Vayme ve ben onu mümkün olan her şekilde kullanmıştık, bu yüzden buzun beni korkutmadığını düşünüyordum.

Ya da tadı bu kadar *yanlı* olmasaydı beni korkutmazdı.

Vayme'nin buzunun tadını biliyordum ve bu onunki değildi.

Soft'un kafası bana doğru sallandı ve gözleri arkamdaki bir şeyle çarpışınca genişledi.

Bakmak için arkamı dönmedim.

Yapamadım, çünkü zamanım yoktu.

Kalın bir el boğazımı çevreledi ve erkeksi bir kol ortama dolandı.

Soft bana doğru hamle yaptı ama beni tutan adam çok hızlı bir şekilde beni banktan indirdi.

Beni omzunun üzerinden atıp *koşarken* buz beni sessiz tuttu.

Adımı haykırıp peşimden koşarken Soft'un sesi düşüncelerimi yarıp geçti. Zihinlerimizdeki bağlantının sertleştiğini ve sonra *değiştiğini* hissettiğimde burnumdan keskin bir nefes çektim.

Kalın ve kalıcı bir şeye dönüştü, auramın ve *peçemin* iç kenarlarını değiştirdi, ruhumu değiştirdi.

Yoldaşlar.

Biz yol arkadaşlarıydık.

O kadar doğru hissettirdi ki neredeyse gözlerim yaşaracaktı.

Beni tutan adam bir xuno'nun sırtına indi ve canavar koşarak uzaklaşırken beni boynuna sıkıştırdı.

"Çok arkanda değilim. Onları rüzgarınla vurmaya çalış, onu yavaşlatmaya çalış." Yumuşak çağırdı.

Esirimi yavaşlatmak Soft'u da yavaşlatacak olsa da, istediği gibi korkuma odaklandım.

Rüzgâr etrafımızda daha hızlı ve daha vahşi bir şekilde esmeye başladı, beni tutan adam koşarken şehri kesti. Xuno'nun kürkü yüzüme ve ağzıma doğru esiyordu. Kendimi canavardan ve arkadaşından uzaklaştırmaya çalıştım ama fırtınam kopsa bile, fae'nin tutuşu çok sıkıydı.

Rüzgâr gittikçe şiddetlendi ama o koşmaya devam etti.

Başımı çevirmeyi başardığımda Soft'u gördüm. Çok yakınımıdaydı ama onu indirecek kadar değil.

"Daha da büyürse rüzgârı durduramayacağım," diye seslendim ona, korkum rüzgârla birlikte kontrolden çıkmaya başlamıştı. Son fırtınam sevdiğim kasabayı yerle bir etmişti; ya bu fırtına da aynısını Vuuth'a yaparsa?

Ya beni kaçıranlar bana zarar

verirse? Ya beni öldürürlerse?

Açlığı kendimden daha iyi biliyordum ama ölümümü daha önce hiç gerçek anlamda düşünmemiştim ve bu çok korkutucuydu. Perdeden geçmeye hazır değildim, Evare'den ayrılmaya hazır değildim.

"Durdurmayın. Şehre kraliçelerinin gazabını gösterin," diye karşılık verdi Yumuşak. "Eğer birinin seni almasına ya da sana zarar vermesine izin vereceklerse, bunun bedelini ödemeyi hak ediyorlar. Bu savaşçılar savaşabilir; onlara senin de savaşabileceğini göster Kaelle."

Fae adam başımı bağlı olduğu xuno'nun boynuna doğru itmeden önce başımı sallayarak onayladım. Yaratığın kürkünden nefes almak zordu ve bu mücadelenin beni ateşlemesine izin verdim.

Ben, benim korkum ve buna karşılık benim sihrim.

Xuno koşmaya devam ettikçe rüzgâr etrafımızda savruluyor, büyüyordu. Enerjimi tüketmesi o kadar yoğunlaşmıştı ki, henüz bitmediyse bile yarattığım en büyük fırtınaya yaklaştığının farkındaydım.

Strong ve Vayme'nin bana taktığı lakap bir saatin sonunda kanıtlanmış olacaktı.

"Neredesin sen?" Vayme zihnime hırladı. *"Ne oldu?"*

Ona cevap veremezdim; fırtınama odaklanmak zorundaydım. Hayatıma.

Ne pahasına olursa olsun hayatta kalmalıydım.

Benimle konuşmaya devam etti ama ben onu duymazdan geldim. Yapmak zorundaydım.

"Daha fazlasını ver Kaelle. Her şeyini ver," diye emretti Soft. "Şehrin sınırına yaklaştık. Eğer seni elflerin kalkanından geçirirlerse, Canavar seni bulacak ve Vayme'ye ulaşmak için seni kullanacak."

Peçe.

Enerjimin her zerresini fırtınaya ittim, rüzgârı hepsini almaya çağırdım. Hepsini kullanması için.

Zihnim dönmeye başladı ve hayat benden hızla uzaklaşmaya başladı. Ölmüyordum - henüz değil - ama tükenmişlik vuracaktı ve sert vuracaktı.

"Canavar beni alırsa, Vayme'yi benden uzak tutmak için ne yapman gerekiyorsa yap," diye fısıldadım Soft'a. "Canavar'ın bana ne yapacağı umurumda değil, yeter ki Vayme'ye zarar vermesine izin verme."

"Canavar kralı dışarı çıkarmak için elinden geleni yapacaktır," diye uyardı. "Zayıf ve acınası görünmek için elinden geleni yap. Senin bir tehdit olmadığını düşünmesi için ne gerekiyorsa yap."

Ben cevap veremedim, altımdaki xuno patinaj yaparak durdu ve fae onun sırtından yumuşak bir şekilde fırlayarak koşmaya başladı.

Tükenmişliğimin tüm yorgunluğuna karşı mücadele ederken başım omzuna çarptı. Rüzgârım artık tenimden gelmiyordu. Her şeyi arkamda, şehirde bırakmıştım. Fırtınam devam etse de, bunu benim rehberliğim olmadan yapacaktı.

Önümdeki adamın, yani suikastçının aurasını gördüğümde daha da dehşete kapıldım. Canavar'ınki gibiydi, herhangi bir fae'ninkinden daha kalın ve daha da canlıydı. Renklerle canlıydı, Nissa'nın çiçeklerinden, Sonsuz Vahşi Doğa'dan ya da şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha parlaktı.

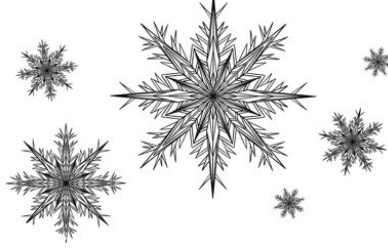
Ait oldukları adam bana doğru bir fae'nin bile hareket edebileceğinden daha hızlı koşarken renkler döndü, değişti ve birleşti. Bir kalp atışı sonra onun kollarındaydım ve bakışlarım şehrin kenarında Soft'unkilerle buluştu, o ve diğer herkes artık onları göremeyeceğim kadar arkamdaydı.

El izimde bıçak gibi bir acı belirdi ve bana Vayme'nin yanında olmam gerektiğini hatırlattı.

Gri taş, tükenmişliğimin kalın bunaltısı beni bilinçsizliğin karanlık mutluluğuna sürüklemeyen önce, bir nefes için başımın üzerinde uzanıyordu.

CHARIEA zg

VAYME

Kaelle'in huni bulutları şehrimi parçaladı, kadim fae savaşçıları Strong sokaklarda koşarken can havliyle kaçıştılar. Dışimin kokusu rüzgarlarıyla silinip gitmişti ve
Hiçbir yerde ondan iz yok.

Arkadaşıma daha sıkı yaslanırken bacağımdan aşağı kan damladı. Onu ilerlemeye teşvik etmedim; benim cesaretlendirmeme ihtiyacı yoktu.

Sevdiği dişi eşimin yanındayken olmaz.

Birisi Fırtına'mı yakalamış ve Soft da onu takip etmişti; bana söylenen tek şey buydu. Şimdi onun büyüü halkımı can havliyle kaçmaya zorladığına göre, kraliçelerine yardım etmek için ayağa kalkmadıklarına kesinlikle pişman olacaktı.

Eğer onun gücü şehrimde zarar verirse, bu saf bir intikam olur.

"Şehrin kenarına doğru ilerliyorlardı!" diye bağırdı yanından geçtiğimiz bir adam, gelen bir huniden uzaklaşmadan önce bana en büyük girişi işaret ederek.

Arkadaşım için duyduğum korku göğsümü dövüyordu ve Strong daha güçlü koşarak o yöne doğru yöneldi.

"Bağı mühürle," diye emrettim Kaelle'e, sesim her an daha da çaresizleşiyordu. Zihninin benimkine karşı olduğunu hissedemiyordum - ya beni duymamaya çalışıyordu ya da dinleyemiyordu. "Bağı mühürle ki bir fae gibi iyileşebilesin."

Avucumdaki acı vahşiceydi ve şehrin kenarına ulaştığımızda çaresizliğim daha da arttı. Orada Soft'u, yanındaki fae arkadaşı çoktan ölmüş olan bir erkek xuno ile şiddetli bir savaşın içinde bulduk.

Birbirlerinin etrafında döndüler, ikisi de zaten kanıyordu ve hırılıyorlardı.

Arkadaşımı tutuşumu gevşetmedim, o kükreyerek dövüşe başlarken başımı eğdim. Soft'la olan sorunlarına rağmen, ikisi birlikte çalışarak diğer xuno'yu hızla yere serdiler.

Göğüsleri kabarak cesetten uzaklaştılar.

"Bu benim öldürmem gereken bir şeydi," diye hırladı Soft ona, omzuyla yan tarafına vurarak.

Kadının kendisini birkaç adım geriye atmasına izin verdi ve *"Aklından ne geçiyordu senin?"* diye hırladı.

"O bir hain," diye tükürdü. *"Arkadaşının benimkini çalmasına yardım etti ve onu Canavar'a verdiler."*

Arkadaşı mı?

Bağ kurmuş muydu? Hayır.

"Kaelle Canavar'ın elinde mi?" Kükredim.

"Evet. Ve birisi fırtınası hakkında elflere gitmiş olmalı, çünkü lanet kalkanları artık sadece onu dışarıda tutmuyor; bizi de içeride tutuyor."

Strong'un sırtından inip tekrar girişe doğru koşmaya başladım, başım eğik ve omzum ilerideydi. Vücudum sanki taştan yapılmış gibi kalkana çarptı ve geriye doğru sendelerken tekrar kükredim.

Soft, ben tekrar çarpamadan kalkanla arama girdi. *"Bunun hiçbir şeye faydası olmayacak. Zaten seni Canavar'dan uzak tutmam için bana yemin ettirdi."*

Ona ters ters baktım ve yüksek sesle söylediğim sözleri tekrarlaması için cesaretlendirdim: *"Hiçbir şey beni eşimden alıkoyamaz. Elflere gideceğiz ve onları kalkanı indirmeye zorlayacağız."*

Altımızdaki şehre ve onu kasıp kavuran fırtınaya baktım.

Biraz hasar olabilirdi ama Vuuth kesinlikle her türlü rüzgâra dayanabilecek kadar güçlü inşa edilmişti. Yine de ne kadar süreceğini bilmenin bir yolu yoktu. Son fırtınanın birçok kasabayı ve bir krallığı yok ettiğini söylemişti ama ne kadar sürdüğünü söylememişti.

"Büyüsünün halkını öldürmesine izin verirsen seni asla affetmez," dedi Strong sessizce. Bakışlarım ona kaydı ve o da bana doğru ekledi: "Bir dışının affetmeyi reddetmesinin bedelini biliyorum kardeşim. Ve bu ödemek isteyeceğin bir bedel değil."

"Onun nefretini ölümüne tercih ederim, her gün her an," diye karşılık verdim.

"Kendini daha önce hiç olmadığı kadar çok yaktı. İyileşmesi en az bir gün sürer, muhtemelen iki ya da üç gün daha sürer." Soft, bakışları huni bulutlarını da takip ederek konuştu. "Bu, halkını güvenlikleri için kaleye götürmek ve elflerle konuşup onu kurtarmanın bir yolunu bulmak ya da en azından tutulma gelene kadar onu korumak için yeterli bir süre. Üç gün boyunca baygın kalırsa, Canavar sizi tamamen öldürme şansını kaçırabilir."

"Ve intikam almak için onu öldürebilir," diye karşı çıktım.

"Elflerle konuşmadan bunu bilmenin bir yolu yok. Kraliçeler burada; suikastçıları herkesten daha iyi tanıyorlar."

Ona hırlamak, kendimi tekrar ve tekrar o lanet bariyere atmak istesem de xuno'nun haklı olduğunu biliyordum.

Canavar dişimi yem olarak almıştı, bu yüzden ona zarar vermeyecekti.

Ya da en azından, yapmaması için kayıp tanrılara dua edebilirdim.

Eski kraliçeleri birlikte bir odaya sıkışmış halde buldum. Yarı şekil değiştiren Orah, kurt formunda yatağında kıvrılmış yatıyordu. Sarışın Meeri odanın köşesinde resim yapıyordu, kolları ve elbisesi neredeyse kendisi kadar boyayla kaplıydı.

Tuval. Pembe saçlı olan Ismaray odada volta atıyor, yürürken elbisesi etrafında sallanıyordu.

"Bana eşimi nerede bulacağımı bildiğini söyle," diye hırladım

İsmaray'a. "Canavarın onu aldığını duydum," dedi, yüzü endişeyle gerilmişti. Hırlamamı bastırdım ve başımı sallayarak onayladım.

"Onu öldürmeyecek. O canavar zalim değil," dedi Ismaray çabucak. "Hiçbiri değil. Gerçekten değil. Onları büyümüzle çarpıttık ama bizden önce de iyi insanlardı. Canavar en acımasız olanı. Elinde olsaydı ona zarar verebilirdi ama Canavar vermez. Yapacağı en kötü şey hayatta kalmak için onun kanını içmek olur."

Canavarın ağzının dişimin yumuşak, narin teninde olduğu düşüncesiyle dudaklarımdan neredeyse bir kükreme daha çıkıyordu.

"Hayır, bu iyi bir şey," dedi Ismaray, telaşla saçlarını gözlerinden çekerek. "Onu öldürmeyecek. Lanet onu seni öldürmeye itecek ama tutulmaya kadar şehirde kalırsan sana ulaşamayacak. O zaman onu geri getirecek ya da en azından ondan uzaklaşacak."

"Ayrılığımız yüzünden acı çekiyor. Onu onun pençesine bırakmayacağım," diye tükürdüm. Onurlu bir adam olmasam bile, dişimi göz açıp kapayıncaya kadar ona zarar verebilecek bir yaratığa bırakmak delilik olurdu.

"Seni öldürürse büyünü de alır," diye karşılık verdi Ismaray. "İhtiyacı olan son şey daha fazla büyü. Eğer izin verirsek o adamlar Evare'yi yok edecekler. -Ve bu onu durdurmak için bir şans. Biraz acı küçük bir fedakarlıktır."

"Canavarın ya da bir başkasının eşime zarar vermesine izin vermeyeceğim," dedim, sesim giderek alçalıyor ve vahşileşiyordu. "Şehrimin etrafındaki bariyeri kaldıracaksın, yoksa bunu kraliçeme karşı bir savaş eylemi olarak kabul edeceğim."

Gözleri öfkeyle parladı, omuzları dikleşti ve geçmişindeki kraliyet yüzeye çıkarken çenesi kalktı. "Buraya seni ve eşini *hayatta* tutmak için getirildik, Vuuth. Eğer ikinizden biri ölürse, halkım *üç* Fae krallığıyla savaşa girecek. Hoşuna gidip gitmemesi umurumda değil.

ikiniz için de en iyi hayatta kalma şansıdır. Kalkan yukarıda kalacak, sen içeride kalacaksın ve Canavar dışarıda kalacak. Kaelle iyi olacak."

Hırladım ve ona doğru atıldım, kılıcım sihrimin bir çekişiyle elimde cisimlendi. Başka bir kalkana çarptım ve Ismaray'ın bakışına kendi bakışımla karşılık verdim.

İkimizin de göğsü hızla inip kalktı.

"Büyünüz biter bitmez bu odanın dışında üçünüzün de işini bitirecek kadar savaşçım olacak, eğer onun saçının teline bile zarar gelirse," diye homurdandım. "Barışımızı ben yarattım ve ister burada ister dışarıda olayım, eşime en ufak bir şey olursa savaş yaratacağımdan emin olabilirsiniz."

Ismaray'ın yumrukları sıkıldı. "Sizin savaşlarınızdan birinde kazayla ölme ihtimali Canavar tarafından öldürülme ihtimalinden çok daha yüksek. Kalkanları indirmeyeceğim. Bizi yalnız bırakın."

Bununla birlikte, duvarı beni ve xuno'yu odadan çıkardı, ardından kapıyı arkasından çarptı.

Yemin ettim ve koridorda volta atmaya başladım, Kaelle'e tekrar uzandım ve sadece sessizlik buldum.

Ağlamayan elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ondan haber almayı beklerken delireceğim. Veil, o kalkanı aşmanın bir yolunu bulmalıyım."

"Bir elfin büyüünü bozmanın hiçbir yolu yok. Halkına odaklan," dedi Soft, yan tarafını benimkine yaslayarak. "Ismaray Canavar'ı tanıyor ama biz tanımıyoruz. Eğer Kaelle'in onunla güvende olduğunu söylüyorsa, ona güvenirim."

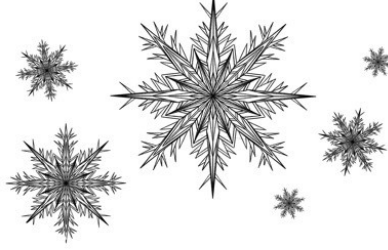
"Yaralılara yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey olup olmadığına bakacağız ve sonra da öldürdüğümüz fae ve xuno ile kimin arkadaş olduğunu öğreneceğiz," dedi Strong diğer tarafımı dürterek. "Tempest için endişelenmenin ona bir faydası olmaz. Halkının icabına bakılmasını ve düşmanlarının öldürülmesini isteyecektir. Biz onun uyanmasını beklerken şehri tarikatçılardan temizleyeceğiz."

Bu fikirden ve avucumdaki korkunç acıdan ne kadar nefret etsem de, tek gerçek çözüm bu gibi görünüyordu. Kendimi şehrimdeki hainleri bulup öldürmeye adanmak, en azından düşimin uyanmasına yetecek kadar dikkatimi dağıtacaktı.

Ve bilinci yerine geldiğinde Canavar'ın ona zarar verdiğini öğrenirsem... o zaman beni öldürse bile lanet elflerin kalkanlarını aşmanın bir yolunu bulurdum.

ΣΠΑΡΙΑ zμ

KAELLE

M Sonunda uyandığımda ağzım kuru ve midem boştu. Kalçamdaki el izinin acısı daha önce hiç olmadığı kadar şiddetliydi ve tüm vücudum titriyordu.

Yine de bu baş dönmesi, kendimi iyice tüketmiş olmamdan ve ne kadar süredir uyuduğuma dair hiçbir fikrim olmamasından kaynaklanıyor olabilirdi. Bayılmamın üzerinden *günler* geçmiş olabilir.

Yanmadan hemen önce olan her şeyi hatırladığımda midem acıyla gerildi.

Bir Fae ve Xuno tarafından

yakalanmışım. Soft ile bağ kurmuştum.

Hiç tahmin etmediğim kadar büyük bir fırtına yaratmışım.

Ve Vayme'yi cezbetmek için yem olarak kullanılmak üzere Canavar'a verilmişim.

Korku aniden içime işledi ve dostuma doğru uzandım. "*Vayme?*"

"*Fırtına.*" Sesinde yoğun, şiddetli bir duygu vardı. "*İyi misin? O piç sana dokundu mu?*"

"*Bilmiyorum. Sanırım iyiyim. El izi o kadar kötü acıtıyor ki, bana bir şey yapsaydı bile anlayacağımı sanmıyorum,*" diye fısıldadım.

Zihnime doğru hırladı. "*Lanet elfler beni şehrimde hapsetti, aramızda bir bariyer var. Bağı mühürle ki sana zarar verirse iyi olacağını bileyim.*"

-Böylece elflerin büyüünü kırmak için yeterli zamanım olacak."

Onu mühürleyecek kelimeler zihnimden geçerken bile bedenim hareketsiz kaldı.

"Sillah ovim rett warum."

"Sadece korktuğumuz için aramızdaki bağı mühürlemiyorum. Bu, bir bağı mühürlemek için korkunç bir sebep," dedim, kelimeler tekrarlanırken.

"Sillah ovim rett warum."

Veil, bunu mühürleyemezdim. Kalıcı olarak birlikte olmak istediğimize bile karar vermemişken olmazdı. Vayme'nin güvenliğim için duyduğu korku er ya da geç kaybolacaktı ve bunun pişmanlığa dönüşmesine katlanamazdım.

Daha önce de mühürlememi istediğinden bahsetmişti, ama sadece zevk ya da şehvete kapıldığı zaman, mantıklı düşündüğü bir anda değil. Birbirimize aşkımızı ilan etmemiştik, ama ona aşık olduğumu şüphesiz biliyordum.

"Dünyanın en kötü nedeni de olsa, yine de teşvik ederim."

Vayme hırlayarak karşılık verdi.

"Canavarın ne yaptığına bakmama izin ver. O kadar acı çekiyorum ki, şu anda bağın sözlerini bile yüksek sesle söyleyebilir miyim bilmiyorum. Sen nasıl çalışıyorsun?"

"Öfkeyle besleniyorum," diye homurdandı.

Eğer canım bu kadar yanmasaydı, bu cevap karşısında dudaklarım yukarı doğru kıvrılırdı. Bu beni hiç şaşırtmadı. *"Bana birkaç dakika ver."*

Bu fikirden hoşlanmadı ve bana da söyledi ama ben yine de gözlerimi yavaşça aralayarak onun sesini duymazdan geldim.

Etrafımdaki boşluk ürkütücü bir şekilde hareketsizdi, rüzgârımdan en ufak bir iz yoktu. Kendimi iyice tüketmişim ve şiddetli bir şekilde titremem iyileşip iyileşemeyeceğimi merak etmeme neden oluyordu.

Eğer hastalık baş gösterirse... o zaman Vayme bağı mühürlemem gerektiği konusunda haklı olabilirdi.

Düşündükçe kelimeleri zihnimde tekrarlanıyor.

"Sillah ovim rett warum."

"Sillah ovim rett warum."

Fiziksel olarak etrafımda olanlara odaklanmakta zorlanıyordum ama yine de kendimi buna zorladım.

Sırt üstü yatıyordum ve biraz daha büyük bir mağaranın içindeki küçük bir cebe sıkışmış gibiydim. Bir çift büyük çıplak ayak yanımda volta atıyordu. Etraflarındaki aura kesinlikle Canavar'a verildiğimde gördüğümle aynıydı.

Eğer öne doğru kayabilseydim, başımı eğip onun tüm vücuduna bakabilecektim. Ama kaymaya çalıştığımda tek yapabildiğim, ağlamamak için dudağımı ısırarak zorunda kalacak kadar acı çekmek oldu.

Önümdeki volta bir an için durdu ve sonra büyük bir diz yere çarptı ve bir çift delici kırmızı göz benimkilerle buluştu.

Yüzünü gördüğümde keskin bir nefes aldım. Veil, o çok *güzeldi*.

Soluk teni, taştan yontulmuş olabilecek kadar keskin yüz hatları ve topuz yapılmış dalgalı gümüş saçlarıyla kesinlikle bir canavara *benzemi*yordu.

Yine de görünüş aldatıcı olabilirdi. Ne de olsa küçük, zayıf bir insan gibi görünüyordum ve fırtınalarım hâlâ Vuuth'u kasıp kavuruyor olabilirdi.

"Kralın senin için gelmedi," diye homurdandı Canavar, sesi kızgın ve sinirli arasında bir yerdeydi. Öfkesinin mi yoksa kızgınlığının mı beni hayatta tutmak için daha iyi bir şansa sahip olduğundan emin değildim açıkçası.

Ona elflerin Vayme'yi rehin tuttuğunu söylemek için ağzımı açtım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı. Çok fazla titriyordum ve tek söyleyebildiğim kekeleyerek "Elfler" oldu.

Hırladı ve tekrar ayağa kalkarak volta atmaya devam etti.

"Fırtına mı?" Vayme talep etti.

"Ben iyiyim. Uyanık olduğumu fark etti ve seni sordu. Tek söyleyebildiğim 'elfler' oldu ve bu onu kızdırdı ama şiddetli bir tepki vermedi. Beni bir mağaranın içinde küçük bir yere kapattı. Kendimi tehlikede hissetmiyorum."

"Göster bana."

Ona etrafımdaki mağaranın zihinsel bir görüntüsünü gönderdim ve bir sonraki hırıltısı öncekininki kadar öfkeli değildi. *"İsmaray bana Canavar'ın sana zarar vermeyeceğini söyledi. O kraliçelerden biri."*

İsmaray'ı Vuuth'a yaptığımız yolculuktan hatırladım. Benimle yemeğini paylaşmıştı. *"İçimden bir ses ona inanmadığını söylüyor."*

"Tabii ki ona inanmadım," diye homurdandı bana. *"Onu defalarca savaşla tehdit ettim. Hiç yumuşamadı. Eğer kalkanlarının şiddetli gücü olmasaydı, onu öldürmek için şimdiye kadar onları aşmış olurdum."*

Bulduğum yerden başka bir yerde olsaydım dudaklarım yukarı doğru kıvrılırdı.

Fae'lerin çok güçlü olmadıklarını bilmek onları daha gerçekçi hissettiriyordu sanırım.

"Tutulmaya ne kadar kaldı?" Vayme'ye sordum.

"Sadece birkaç saat kaldı. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte başlayacak ve hem Canavar'la olan bağlantım hem de aramızdaki bağ zayıflayacak."

Güzel.

Bu iyiydi.

Şey, bağın solması değil. Bu korkunçtu. Ama Canavar'la olan bağlantısından kurtulmamız gerekiyordu, yani *bu* iyiydi.

"Benim için gelirken yemek getirebilir misin? Ve su?"

"Elbette," diye hırladı.

Beni kurtarması için ona güvenebileceğimi düşününce göğsüm ısındı. *"Fırtınam ne kadar zarar verdi?"*

"Beklediğimden daha fazla, ama halkımın hak ettiğinden daha az." Sözleri, nasıl seslendireceğimi bilemediğim dehşete düşmüş bir yanımla sakinleştirdi. Eğer büyüm bana Vayme'ye mal olsaydı, aynı aileme mal olduğu gibi, nasıl tepki vereceğimden ya da ne yapacağımdan emin değildim. "Biz konuşurken son rüzgârlar da yavaşlıyor. Hasarı onarmak bir ya da iki aydan fazla sürmez ve artık insanlar kraliçem olarak sana daha çok saygı duyacak. Şehrimde zayıflığın nasıl görüldüğünü biliyorsun."

Her ne kadar kötü muamele görmemiş olsam da, halkının bana daha fazla saygı göstermesine kesinlikle aldırmazdım. En azından beni tekrar kaçırmaya karar vermeden önce düşüneceklerini sanıyordum.

"Sen baygınken zamanımı krallığımı o lanet tarikattan temizlemekle geçirdim," diye ekledi Vayme. "Geri döndüğünde, biz bağı mühürledikten sonra bile senin için güvenli olacak."

"Bunu yapmak için anlaştığımızı hiç sanmıyorum."

"Yapmadık. Seni ikna etmeye karar verdim."

Çok ağrımıyor olsaydı gülerdim. *"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" "Hangi yol işe yararsa, Tempest. Tavsiyen var mı?"*

"Hayır. Sanırım bunu kendiniz çözmeniz gerekecek."

"Niyetim o."

Vayme eşyalarını toplamaya başladı ve yaptığı işe odaklandıkça sohbetimiz daha sessiz ve yavaş hale geldi. Nasıl bu kadar iyi hareket ettiğinden emin değildim ama uzun yaşamı boyunca acıya benim mağaramda geçirdiğim yıllardan çok daha fazla alıştığını sanıyordum.

"İyi misin?" Soft sessizce aklıma girdi. *"Kral biraz sakinleşmiş gibi görünüyor."*

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdim.

Bir süre sohbet ettik ve bana Vayme'nin anlatmadığı her şeyi, kanlı detaylar da dahil olmak üzere anlattı. Hepsini bilmek istememiştim ama eşit muamele görmek ve Soft'un aramızda hiçbir sır bırakmaması hoşuma gitmişti.

Canavar saatler geçtikçe adım atmaya devam etti - ta ki sonunda ortadan kaybolana kadar.

"*Gitti,*" diye fısıldadım Vayme'ye, krampların yanı sıra karnımda endişe kıvrılıyordu.

Ağrım ve baş dönmem o kadar kötüleşiyordu ki, tekrar bayılacağımdan endişelenmeye başlamıştım.

Canavarın kükremesi mağaralarda yuvarlandı ve yüksek bir gümürtü sesi duydum.

Vayme bana Canavar'ın yumruklarını elflerin bariyerine indirdiğini gösteren zihinsel bir görüntü gönderdi. Kralım bariyerin hemen içinde, suikastçının ulaşamayacağı bir yerde duruyor gibiydi.

Canavar da ele geçirilmiş gibiydi. Bir gargoyle olarak taş formuna geçmişti, ama yüzü ve gözleri hiç tanımadığım bir şeyle bükülmüştü.

Üzerindeki lanet gerçekten korkunç olmalı, çünkü onu daha önce gördüğümde çoğunlukla *normal* görünüyordu.

Kükredi ve birkaç saat daha elflerin kalkanına saldırdı... ta ki sonunda sesi kesilene kadar.

Kısa bir süre sonra el izimin acısı da azalmaya başladı.

"*Marka neredeyse yok oldu,*" dedi Vayme zihnimin içine. Sesi mesafeliydi ve boğazım endişeyle şişse de bunun normal olduğunu biliyordum. "*Bağ da yakında bitecek. Strong, Canavar'ın ne zaman gittiğini söylemek için elflerle birlikte bekliyor ve Soft da iletişim halinde kalabilmemiz için beni sana getirecek.*"

"*Tamam,*" diye fısıldadım. "*Teşekkür ederim.*"

"*Seni bu karmaşanın içine sürükleyen benim. Bunun için bana teşekkür etme.*"

Vayme bana Canavar'ın deliliğinin gözlerinden silikleştiğini ve sonra Canavar'ın suikastçi dönüp uzaklaşmadan önce başını saygıyla ona doğru eğdiğini gösteren zihinsel bir görüntü gönderdi.

"Senin için geliyorum, Tempest. Bundan asla şüphe etme," dedi Vayme zihnimin içine.

El izimdeki son acı da yok olurken usulca haykırdım. Damarlarımdaki buz eriyip giderken yeni bir his göğsümü delip geçti. Auramın kenarlarındaki karanlık, kendi soluk mavim ve Yumuşak'ı temsil eden iç halkadan başka bir şey kalmayana kadar kayboldu.

"Elfler Canavar'ın gerçekten gittiğinden emin olur olmaz bariyeri kaldıracaklar," dedi zihnime. "İnatçılık ediyorlar ama Vayme ona gösterdiğin mağarayı tanıdı, bu yüzden yakında sana ulaşacağız. Uzun sürmeyecek."

"Teşekkür ederim." Gözlerimi kapattım ve uzun, yavaş bir nefes verdim.

Vayme'nin beni sıcak tutacak büyüü olmadan havadaki soğuğa rağmen vücudum ısınmaya başlamıştı, tutulmanın başlangıcına daha önce hiç olmadığı kadar erken tepki veriyordu. Vayme'ye bağlı geçirdiğim zamanın, onun büyüü damarlarımda dolaşmasa bile beni görüldüğümünden daha fazla değiştirmiş olması mantıklıydı.

Tutulmanın sıcaklığı işkence olacaktı, özellikle de tükenmişlikten ve gıdasızlıktan bu kadar bitkin düşmüşken.

En azından acı veren el izi gitmişti. İçimden bir ses kalçama bakıp onu çıplak bulduğum an özleyeceğimi söylüyordu ama bunu düşünmeme izin veremezdim. Karanlık bir mağarada yalnızken, görüşüm her an daha da kötüleşirken ve vücudum hala hafifçe titrerken olmazdı.

Dakikalar acı verici bir yavaşlıkla geçti. Soft beklerken her birkaç dakikada bir kontrol ediyordu ve Vayme'nin beni aklı başında tuttuğundan emin olmak için ona hırladığını hissediyordum.

Kalçalarımın arasında ıslaklık filizlendi ve ihtiyaç daha yoğun ve daha ezici hale geldikçe kendimi her iki dakikada bir pozisyon değiştirirken buldum.

Bu kadar seks dolu haftadan sonra vücudum bu arzuyu nasıl görmezden geleceğini bilemiyor gibiydi ama küçük bir mağaranın içinde sıkışıp kalmış, Vayme ve Soft'u beklerken kendime dokunacak değildim.

Sonunda bana yolda olduklarını haber verdiğinde terliyor, nefes nefese kalıyor ve *her yerim* sırlıslık oluyordu. Küçük taş dudağın altından yavaşça yuvarlandım, yapabildiğimi kanıtlamak için kendimi titrek kollarımın üzerinde kaldırdım. Dizlerimi altına aldım, oturup beklerken onları sıkıca bir arada tuttum.

Ve
bekledim.

Ve
bekledim.

Vayme ve Soft nihayet bana ulaştığında sırlıslık, korkunç bir ihtiyaç yığını içinde yığılıp kalacağımdan endişelenmeye başlamıştım.

Onun sırtından fırladı ve beni o kadar hızlı kollarına çekti ki, hareket ettiğini bile görmemiştim.

Beni sıkıca göğsüne bastırırken gözlerim yaşardı.

Beni Soft'un sırtına doğru kaldırırken ikimiz de tek kelime etmedik, bedenimi onun kine sıkıca yasladım. Ereksiyonu aramıza sıkışmıştı ama bunun benim değil tutulmanın suçu olduğunu biliyordum.

"*Güvende olmana* sevindim," dedi Soft bana, sesi zihnimi zorluyordu. O da dahil olmak üzere hepimiz lanet tutulmanın etkileriyle mücadele ediyorduk.

"*Ben de. Yarın daha çok konuşuruz.*"

Onun onayını duymaktan çok hissettim.

Bizi taşıırken Vayme'nin çenesi vahşice sıkılmıştı ve ben de bedenimle savaşıırken yanağımı o kadar sert ısırdım ki kan tadı alabiliyordum. Sonunda Vayme'nin odasına ulaşım Strong'u beklerken bulduğunda, sahiplenici bir tavırla yanına yaklaştı ve beni gördüğüne sevindiğini söylemek için kolumu küçük bir şekilde yaladı.

Vayme beni sırtından indirip odamıza -onun odasına- doğru çekerken konuşmalarını duyamadım ama Soft'un yan tarafının Strong'unkini de okşamayı beni umutlandırdı.

Sonra kapı arkamızdan kapandı ve umudum unutuldu.

Vayme beni yatağın kenarına bıraktı, sırtından fark etmediğim bir çantayı çıkardı ve üstünü yırtarak açtı. İçinden kocaman bir kutu çıkardı.

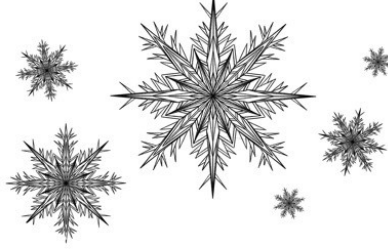
Meyve, ekmek ve peynir, tek kelime etmeden bana bir parça ekmek uzattı.

Kabul ettim ama yorgun gözlerimi ona dıktım.

İstedığım tek bir şey vardı, o da yemek değildi.

CHARIEA z6

KAELLE

H İkimizin de istediğimi bildiği şeyi vermek yerine yatağın yanındaki masadan bana bir bardak su uzattı.

"Vayme," dedim.

"Fırtına." Sesini benimkinden daha sabit tutmayı başardı. "Ye ki tekrar bayılacağından korkmadan sana tecavüz edebileyim."

"Bunu daha önce olmuş gibi söylüyorsun." Bardağı dudaklarıma götürdüm ve yavaş, isteksiz bir yudum aldım.

Yüzünün kalçalarımın arasında olmasını ya da sikinin içime girmesini istiyordum, *su* değil. Ama haklı olduğu bir nokta vardı.

Zaten başım dönüyordu.

Gözlerini bana dikti. "Ben içindeyken bayılırsan hayatımızın geri kalanı boyunca korkarım. Ye şu lanet yemeği."

"Ben dokunurken sen de dokun o zaman." Gözlerini kırptırdı.

"Güneş tutulması seni benden daha çok etkiliyor, değil mi? Fae olduğun için mi? Canının yanmasını istemiyorum. Kendine zevk ver, ben de yiyeyim."

Gözleri parladı ve pantolonunun düğmelerini açtı.

Cevap olarak ekmekten bir ısırık aldım.

İçinden tamamen çıkmadan önce kumaşı kalçalarından aşağı sıyırırken bakışları beni yaktı.

Vücudum onu çıplak, sert ve gergin görünce bir şekilde daha da kızardı. Arzusu tutulmadan kaynaklanıyor olsa da, kendimi onun benim için zorlandığına inandırdım.

Aletini bir kez okşadı ve şiddetle ürperdi. Ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Kıyafetlerin Canavar kokuyor," dedi, sesi alçak ve çakıllı. "Çıkar onları."

Ekmeğimi ve suyumu, titreyen ellerimle elbisemi çıkaracak kadar uzun süre bıraktım.

Bir küfür savurarak ereksiyonunu tekrar okşadı.

"Kendini tutma" diye uyardım. Kontrolünü çabuk kaybettiğin için seni yargılamayacağımı biliyorsun, Vayme. Özellikle de güneş tutulması sırasında."

Kendini tekrar okşarken bir küfür daha savurdu ve zevkini bulduğunda hırladı, dışarı adım attığı pantolonunu serbest bıraktı.

"Veil, çok ateşlisin," diye fısıldadım, vücudum neredeyse ihtiyaçtan karıncalanıyordu.

"Ekmek, Tempest. *Şimdi* ye."

Onu aldım ve tekrar başladım.

"Seni çıplak istiyorum." Aramızdaki mesafeyi kapatırken sesi yine gerildi. Parmakları iç çamaşırlarımın kenarlarında yavaşça gezinirken, tamamen farklı bir nedenden ötürü yeniden titremeye başladım. "Bana tutulma için benim olduğumu söyle Kaelle."

"Güneş tutulması için seninim. Bir süredir seninim."

"Ve *sonsuz* dek benim olacaksın." Parmakları meme uçlarıma dokundu ve sırtım biraz kamburlaştı. "Şimdi bir ısırık al."

Bir ısırık aldım.

Yavaşça kumaşın çizgilerini göğüslerimin üzerinde takip etti, siki beni hissettikçe zonkluyor ve sarsılıyordu. Ayak parmaklarım kıvrılmıştı ve yemeye devam etmek için mücadele ediyordum ama yine de kendimi zorladım.

Vayme sonunda üzerimden sıyrarak göğüslerimi ortaya çıkardı. Alçak sesle homurdandı ve sanki kutsal bir şeymiş, *tapınmak* istediği bir şeymiş gibi onları okşadı. Beni koyduğu yerde kalmak, kaybetmeye başladığım bir mücadeleydi ama ekmeğin sadece yarısı gitmişti. Hâlâ yeterince yemediğimi biliyordum.

"Serbest kalmanı benimde istiyorum," diye neredeyse inliyordum ona.

"Yemeğin üzerinde çalış ve onu alacaksın." Meme uçlarımı başparmaklarının arasına sıkıştırdı ve ben haykırdım, doruk noktama çok yaklaşmışım. Eğer bana vermezse aklımı kaçıracaktım, eğer vermezse-

Parmakları klitorisimi örten kumaşa dokundu ve ben haykırarak kolunu tutup sıkıca kavradım. Doruk noktası beni kesip geçerken vücudum sarsıldı, zevk sert ve hızlı bir şekilde vurdu.

Bu yeterli değildi.

Yeterli değildi.

Ama yine de beni biraz sakinleştirdi.

"Çok güzelsin, Tempest." Sesi yine alçak ve gergindi. "Ye ki sikimi alabilesin."

Sözleri karşısında inledim, ekmeği benden kapıp tekrar ağzıma götürdüğünde bir ısırık daha aldım.

Boştaki eli benim için sikini okşadı, ben de kızarmış ve muhtaç bir halde onu izledim.

"Ekmeğin biter bitmez göğüslerin serbest kalmamı sağlayacak, Kaelle." Ereksiyonunu tutmuş, beni bekliyordu.

Inledim ama bir ısırık daha aldım.

Kendini tekrar okşadı ve ben titredim.

Ekmek bitene kadar bu şekilde devam etti ve Vayme tekrar hırlayarak göğsümü zevkle kapladı.

Daha sonra bana su içirdi ve ardından meyve ve peynir yedirdi.

O anda en son istediğim şey peynirdi ama benim için endişeleniyordu ve ben de reddedemeyecek kadar muhtaçtım.

Ben yerken iç çamaşırımı göbeğimden sıyırıp uyluklarımdan aşağı indirdi ve sonra işim bitip tekrar haykırana kadar diliyle göbeğimi yavaşça okşadı.

Tutulma tamamen bizi ele geçirmeye başladıkça hareketlerimiz daha da sarsıldı, düşüncelerimiz solmaya başladı.

Son yemeği de yer yemez, Vayme beni ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarladı, kıcıımı kaldırdı ve kalçalarımı eğdi. Sonunda kalçalarımı ayırdı ve içime girdi. Eve doğru kayarken haykırdım, bana ihtiyacım olanı ve arzuladığımı verdi. Parmakları klitorisimi okşuyor, beni doruktan doruğa sürüklüyor, ben tekrar titreyene kadar kendini tekrar tekrar bedenimde kaybediyordu.

Güneş tutulmasının zihinlerimizde yarattığı bulanıklığa rağmen titrediğimi fark etti ve beni mutfağa götürdü, hâlâ sakinin üzerindeydim. Beni ısırik üstüne ısırik yemeye zorlarken dünyam dönüyordu, ereksiyonu içimde zonkluyordu.

Sonunda ne kadar tükettiğimden memnun olduğunda, beni buzluğa bağladı ve beni banyo havuzlarına taşımadan önce birkaç kez orada doruğa çıkardı.

Enerjimiz tükenene kadar tutulmanın geri kalanını orada geçirdik.

Tutulmanın kalan yoğunluğu kaybolurken Vayme beni en sıcak havuzun koltuğunda bıraktı, göğsü kabarırken onu yakıyor olması gereken sudan kendini dışarı çekti. "Peçe, Kaelle."

"Peçe," diye mırıldandım.

Vücudum delicesine ağrıyordu ama bu son derece tatmin edici bir ağrıydı. Umarım kanamam yoktur.

Başımın arkasını havuzun kenarına yasladım ve hızla atan kalbimin sakinleşmesini bekledim.

Genelde güneş tutulmasından nefret ederdim ama yaptığımız hiçbir şeyden nefret etmemiştim. Şimdi bittiğine göre, hayatımda hiç bu kadar rahat hissettiğimi sanmıyordum.

Yine de dinlenirken, zihnim Vayme'nin bilincinin eskiden işgal ettiği yeri gözden geçirdi.

Boş hissettim. Belki

de *ben* boş hissettim.

Muhtemelen kayıp bağın ve kanalımdaki sikinin aniden kaybolmasının bir yan etkisiydi. Bunu atlatabilirim.

Gerçi belki de bu beni biraz daha yalnız hissettirebilirdi.

Uzulca iç çektim ve gözlerimi sıkarak kapattım.

Kralım mutsuz bir şekilde, "Kulağa pek tatmin olmuş gibi gelmedi," diye gürledi.

"Oh, tatmin oldum," diye mırıldandım. Ağzım pek düzgün çalışmıyor gibiydi; daha fazla yiyeceğe ve suya ihtiyacım vardı.

Bana hırladı, sonra ayağa kalktı ve odadan dışarı çıktı. Geri geleceğini biliyordum, o yüzden olduğum yerde bekledim.

Elbette, tüm kasabamı doyurmaya yetecek kadar yiyecek döndü ve kolunun altında birkaç bardak su vardı.

Yemeği havuzun kenarına bırakırken kendimi sudan çıkardım. Bana yardım etmek için uzandı ama elini salladım. Bunu yaparken gümüşü işaretlerimizden arınmış çıplak avucunu fark etmeden edemedim. "Sen yemeği düşün, Vayme."

Bana mutsuz bir bakış attı ama bana dokunmadan elini geri çekti.

Yemeğe başlamadan önce bir bardak suyun tamamını bitirdim ve yerken aramıza sessizlik girdi. Huzurluydu, ancak tatmin olmuş mutluluğum yerini sakın bir hüzne bırakıyordu.

Onun zihninin benimkine bağlı olmasını özledim.

Elbiselerimin sergilediği el izinden arınmış kalçama da gizlice bakıp duruyordum. Birini giydiğimde kalçamın yumuşak etinden başka gösterecek bir şeyimin olmamasının beni üzmeyeceğini umuyordum.

"Zihnim çok sessiz," dedi Vayme sonunda, ıslak saçlarının birkaç telini yüzünden uzaklaştırarak. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," diye itiraf ettim. "Ama muhtemelen daha iyisi için, değil mi? Sizinkiler hâlâ eş almıyor."

Bana kaşlarını çattı. "Ben onların kraliyim. Onların geleneklerini takip etmem; kendiminkini yaparım."

"Bu da çiftleşme bağı kurmak için berbat bir neden, Vayme." "O zaman iyi bir neden ne olabilir?" Beni inceledi, bakışları yoğundu.

"Bilmiyorum... aşk mı? Bağlanma mı? Birinin hayatının, sonsuza dek onun bir parçası olan sevgi nesnesi olmadan kötü olacağının farkına varması mı? Çiftleşme kalıcıdır; her iki eş de kaçınılmaz olarak büyüyüp değişse bile, eş alan kişinin fikrini asla değiştirmeyeceği kesin olmalıdır. Öyle değil mi?"

"Elbette öyle olmalı." Bana doğru eğildi ve bunu yaparken iki kocaman elini de aramızdaki taşın üzerine koydu. "Söyle bana, Tempest, beni seviyor musun?"

Yüzüm kızardı ve soruyu ona geri attım. "*Beni seviyor musun?*" "Sevdiğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "*Belli mi? Nasıl?*"

"Senden bağımızı mühürlemenı istedim. Seni korudum ve sana baktım. I-"

"Bu eylemler kolaylıkla suçluluk ya da sorumluluk duygusundan kaynaklanıyor olabilir. Benden sadece ölmemi istemediğin için mühürlememi istedin, hatırladın mı?"

"Hangi erkek sevdiği kadının *ölmesini* ister?"

Onu durdurmak için parmağımı kaldırdım, elim yine biraz titriyordu. "Sen *asla* beni sevdiğini söyledi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Seni seviyorum, Tempest. Gülüşünün bir odayı aydınlatmasını ve bana meydan okumanı seviyorum. Sessiz gücünü ve seni kollarımda hissetmeyi seviyorum. Seni seviyorum. Kalıcı olarak eşim olmanı istiyorum - sadece seni hayatta tutmak için değil, seni *benim* yapmak için. Böylece seni bu hayatta ve bundan sonraki her hayatta tutabilirim. Böylece senin küçük güzel zihnini kendiminkiyle iç içe hissedeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Çok," diye fısıldadım, sözleri karşısında

şaşkına dönmüştüm. Beni seviyordu.

Gerçekten benimle çiftleşmek istiyordu.

Beni *seviyordu*.

Vayme ağzıma bir meyve daha attı, belli ki karşılığında aşkımı ilan etmemi beklemiyordu. Belki de fae'ler bunu beklemiyordu - belki de insanlar kadar endişelenmiyorlardı.

Ya da belki de sahip olmadığımı düşündüğü duygularım hakkında konuşmam için bana baskı yapmak istemedi.

Ya da... belki de çok erken konuştum.

Çünkü arkasına yaslanmıştı, vücut pozisyonu rahattı ama bakışları yüzümdeydi. "Soruma cevap vermedin."

"Sanırım yapmadım." Titrek bir elimle saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım. Rüzgârım hâlâ dönmemişti ama dinlendikten sonra döneceğinden emindim.

Bekledi.

Dudağımı ısırıp sessiz kalma dürtüsüne karşı koydum ve itiraf ettim: "Seni bir süredir seviyorum. Tam olarak ne zaman olduğundan emin değilim ama seviyorum. Seni seviyorum. Beni güvende ve mutlu hissettiriyorsun ve bu kendim için beklediğimden çok daha fazlası."

Bakışlarındaki yoğunluk yerini sıcak bir kaynamaya bıraktı. "Veil, buna sevindim. Hayır deseydin seni ikna edene kadar odama kilitlemek zorunda kalırdım."

Güldüm. "Yapamazsın."

Gözlerindeki meydan okuma bana en azından bunu kesinlikle düşüneceğini söyledi.

Ayağı uyluğumun yan tarafına yavaşça dokundu ama fiziksel temas beni şok etti. Kalçamda bir acı dilimi patladı ve biraz sıçrarken inledim.

Bakışlarım yan tarafıma kaydı ve el izinin tenimde yeniden belirmesini izlerken dudaklarım aralandı. "Nasıl..." Başımı kaldırıp ona bakarken soruyu nasıl bitireceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim.

Yüz ifadesi en az benimki kadar şaşkındı. "Kaderimizde varmış."

Sessizce ona baktım, gözlerim yuvarlanmıştı.

"Ruhlarımız biz bu dünyaya gelmeden önce birleşti, Tempest. Şimdi bunu bize bildiriyorlar." Gözlerindeki gurur kabardı. "Sanırım şimdi diğer dişilerin neden bu kadar itici olduğunu anlıyorum."

"Yine de seni zihnimde hissedemiyorum."

"Bu tam bir bağ değil, sadece ruhlarımızın birbirine bağlı olduğunu bilmemizi sağlayan bir el izi. Önceki dünyadan gelen bir bağın bu dünyada yeniden yaratılmasına gerek yok."

Göğsüm ısındı. "Yani bu hayattan önce birlikte olmak için bir anlaşma yaptık."

"Yaptık."

"Belki de gerçekten Fae'lere aittir." Elini uzattım ve o da bana vermek için yaklaştı. Avucundaki yumuşak, parlayan gümüşü incelerken duygularım boğazımda düğümlendi.

İlk kez bir bağ kurduğumuzda hüsrana uğramıştı. İyi bir başlangıç değildi, en ufak bir şekilde bile.

Şimdi, bunu değiştirebiliriz.

Bakışlarımı Vayme'ninkilere kaldırdım. "Seni seviyorum. *Sillah ovim rett warum.*"

Ruhlarımız ve büyülerimiz yeniden birleşmeye başladığında yüzünde bir sevinç ifadesi belirdi ve içimi bir doğruluk duygusu kapladı. "*Sillah ovim rett warum*, Tempest. Seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum."

İçimi şiddetli bir ürperti kaplarken gözlerim yaşardı. Auralarımız tekrar değişmeye başladı ama mağaramdaki o ilk günden farklı olarak orada oturup izlemedim.

Onun yerine kralıma, *eşime* doğru ilerledim.

Beni kucağına çekti, ağzımı yakaladı ve ruhlarımız ve bedenlerimiz değişirken beni derinden öptü, ikimizin de umutsuzca istediği bağlantıyı mühürledi.

Vahşet ya da sertlik yoktu ama... belki biraz acı vardı.

Bir an sonra burun delikleri alevlenerek benden uzaklaştı. "*Kanının* kokusunu alıyorum, Tempest."

"İnsan bedenimin bir fae kralıyla bütün bir tutulmaya dayanacak şekilde yaratıldığını sanmıyorum," diye itiraf ettim utangaç bir şekilde.

Beklediğim öfke bakışlarını doldurmuştu ama beklediğimden çok daha fazlası vardı. "Seni incittim mi?"

"O an için acımadı."

Bana hırladı, beni kıcığının üzerine yatırdı ve bacaklarımı ayırdı. Bakışlarım neredeyse avucundaki işarete yapışmıştı; artık yumuşak gümüş yerine parlak altın renginde parlıyordu. Küçük bir kumaşın bu parıltıyı gizlemesine imkân yoktu, bu da beni heyecanlandırdı.

"Vayme," diye itiraz ettim, beni yavaşça ve iyice incelerken.

"Düşündüğüm kadar kötü değilmiş," dedi birkaç dakika sonra, sanki sinirlendiğim için özür diler gibi dilini klitorisimin üzerinde hafifçe gezdirerek.

Vücudum tepki vermemeliydi.

Yaptığımız onca şeyden sonra gerçekten olmamalıydı.

Ama Vayme'nin bana olan aşkını ilan etmesiyle ilgili bir şey onu bir kez daha istememe neden oldu. Sadece *her şeyi* sağlamlaştırmak için.

"Daha iyisini yapabilirsin," diye önerdim.

Bana kısık gözlerle baktı. "Kesinlikle hayır."

İçimi çektim ve gözlerimi tavana diktim. "Artık arkadaşız. Bu sefer gerçekten. Sanırım bu bana istediğim her şeyi yapma hakkını kazandırmalı, en azından bu gece için."

"Teknik olarak, bugün zaten yarın."

Piç kurusu sanki onu daha az istememi sağlayacakmış gibi kalçalarımı ve karnımı hafifçe okşadı.

Ama aklıma kötü bir fikir geldi - geri çeviremeyeceği bir fikir. Düşündükçe daha da emin oldum.

"Kanını içmeme izin verebilirsin." Elleri hareketsiz kaldı.

"Bu beni iyileştirirdi, değil mi?" diye sordum.

Parmak uçları tenime battı ve sonunda cevap verdi. "Olur. Ve ne zaman istersen kanımı almaya hakkın olduğunu bilmelisin, Tempest."

Kendimi ön kollarıma kadar kaldırdım. "Yine de yapsam hoşuna gider miydi?"

"Tabii ki. Bunun bir çiftin yapabileceği en samimi şeylerden biri olması gerekiyor."

"O zaman bunu denememiz adil olur." Yolun geri kalanında oturmaya başladım ama Vayme belimden tuttu ve beni dikkatlice kucağına kaldırdı. Aletinin uzunluğu göbeğime baskı yapıyordu; az önce yaşadığımız tutulmaya rağmen yine sertleşmişti.

"Seks yok," diye uyardı Vayme beni, ben ondan nasıl içmem gerektiğini anlamak için boynunu incelerken. Ne de olsa dişlerim çok keskin değildi.

"Asla yapmam," diye yalan söyledim, boğazına doğru eğilerek. Yüz ifadesinden benim kendime inandığım kadar onun da bana inanmadığı anlaşılıyordu.

Karnımın alt kısmında garip bir büyü hissettim ve dişlerimden birkaçı uzayıp sivrildi.

Dişlerimi yavaşça boğazına bastırırken parmakları kıcıma saplandı. Onun tadı ağzıma dolduğunda yumuşak bir nefes aldım ve şok şiddetli, sıcak bir arzuya dönüştüğünde hızla bir inlemeye dönüştü. Tutulmanın etkilerinden tamamen farklı değildi, sadece daha keskindi ve sadece bedenim yerine tamamen Vayme'den ne istediğime odaklanmıştı.

Kalçalarımı onun ereksiyonuna karşı sallayarak inledim. Tutulmadan sonra ikimizi de doruğa ulaştırmak için bundan çok daha fazlası gerekecekti ama yine de inanılmaz hissettiriyordu. Tırnakları kıcıma daha derin battı ve ben daha sert sallayarak onu kontrolünü kaybetmeye teşvik ettim. Bana bıraktığı küçük kesikleri hiç umursamamıştım - ve şimdi onları neredeyse bıraktığı kadar hızlı iyileştirebiliyordu.

"Beni de ısır," dedim zihninin içine.

"Kanına ihtiyacım yok." Sesi gergindi ve tırnakları daha da derine batıyordu.

"Sormuyordum, Vayme. Isır beni, şimdi."

Bana hırladı ama dinledi.

Zevk arttıkça birlikte inledik ve kalçaları umutsuzca sarsıldı.

"Sana içimde ihtiyacım var," diye zihnine nefes verdim, kanının tadı hâlâ ağzımda ve lanet damarlarımdaydı.

"Fırtına," diye uyardı.

"Özür dilemek için yarın bana tekrar kan verebilirsin."

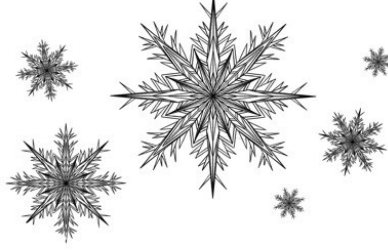
Homurdandı. *"Seni reddetme konusunda
umutsuzum."* *"Beni çok fazla istiyorsun."*

"Şüphesiz." Elleri kırımın üzerinde kayarak beni hizaya getirecek kadar kaldırdı.
"İhtiyacın olanı al, dostum."

Üzerine çöktüm ve çığlık atana kadar ona bindim. Her
nasılsa, onun benim olduğunu bilmek daha da iyi
hissettiriyordu. Ve sadece benim değil, *eşimin* de.

CHARIEA zy

KAELLE

Vay tutulmasından sonra *günlerce* yataktan çıkamadım. Ve *yatakta* kalmanın eğlenceli olanından değil - eşinizin sizi güvenle yiyebileceğinizden daha fazla yemekle beslediği ve iki dışarı çıkamayacağından emin olmak için büyük bir xuno.

Yine de o günlerin çoğunda benimle kaldı. Birkaç toplantıya katıldı ama onlar da fırtınalarımın yarattığı karmaşayı düzeltmekle ilgiliydi, bu yüzden o toplantılara gidebilecek kadar uzun süre beni bırakması için onu zorladım.

Soft ve Strong tutulmayı birlikte geçirmişlerdi ve geçmişlerini geride bırakmış görünüyorlardı. Birbirlerinin üzerindeydiler ve bu çok sevimliydi.

Vayme sonunda iyi olduğumu kabul ettiğinde, kaleden çıktık ve ona en yakın insanlara aramızdaki bağı bildirmek için etrafta dolaşmaya başladık.

Toplantılara katıldığı ve avucundaki parıltıyı saklamak imkânsız olduğu için haber çoktan yayılmıştı ama bunu yüz yüze söylemek önemli görünüyordu.

O akşam ailesine, daha doğrusu Matían ve Pavia'ya söylemek için ailesinin evinde durduk. Ailesi de oradaydı ama onları pek önemsemedik.

Haberi çoktan duymuş olan Matían sırtarak kapıyı açtı ve kardeşini kocaman bir kucaklamayla tebrik etti. Tebrik sarılmamın hızlı bir yarım sarılma olduğundan emin oldum, çünkü bunu yapmaktan daha iyisini biliyordum

Vayme'nin kardeşine ailevi bir düşkünlükten daha fazla değer verdiğini düşünmesine neden olabilecek herhangi bir Şey.

Ne de olsa bazı yaralar çok derindi.

Ailesi ikimizi de sertçe kucakladı, biz de aynı sertlikte karşılık verdik. Tüm ilişkiler onarılamazdı ya da onarılması gerekmezdi.

Vayme ailesiyle yakın olmak isterse onu desteklerdim ama o zamana kadar garip kucaklaşmalar ve konuşmalarla idare ederdim. Ve eğer hiç istemezse, bunu da desteklerim.

Pavia sıranın en sonunda sabırla sırasının gelmesini bekledi, herkesin arkasında kendi sırtışıyla duruyordu... ve yanında küçük bir xuno.

"Arkadaşını buldun mu?" Her zaman yaptığı gibi kendini bana doğru atabilmesi için eğildiğimde ona haykırdım.

"Yoldaşımı buldum!" diye haykırdı ve bana şiddetle sarıldı. "Ve sen de amcam Vayme'nin eşisin!"

Güldüm. "Senin adına sevindim! Ve evet, ben onun eşiyim."

"Yaşasın!"  ekildi, hâlâ sırtıyordu. "Eş ne demek?" Bakışlarım

Vayme'ye kaydı, o da omuz silkti.

İnsanların arasında büyüdüğüne göre muhtemelen bilmiyordu.

"Bir karı koca gibi, ama sihirli. Ben ve Vayme sonsuza dek birlikte olacağız, perdeyi geçtiğimizde bile. Bak." Kalçamda parlayan el izini işaret ettim, elbisemdeki kesik neredeyse tümüyle ortaya çıkmıştı.

Kaşları kalktı ve dudakları aralandı. "Büyülü d vmen değişmiş. Çok güzel!" Babasına hızlıca bir bakış attı ve sonra yakınımaya eğilip elleriyle kulağımı kavradı ve fısıldadı, "Babama bir eş bulmalısınız. Bence bu onu daha mutlu eder."

Gülmemek için kendimi zor tuttum, geri çekildim ve ciddi bir ifadeyle başımı salladım. "Hadi yapalım şu işi."

Dudakları geniş bir sırtışıla gerildi. "Yaşasın!" Bana tekrar sarıldı, sonra nihayet Vayme'ye sarıldı.

"Şimdi ikinci oldum, ha?" diye dalga geçerek onun yan tarafını gıdıkladı. Kız kıkırdadı, adamın kollarında kıpırdandı.

Eğilip ona fısıldadığında, aynı şeyi ona da söyledi, fısıltısı hepimizin duyabileceği kadar yüksekti. Yüzü benimki kadar ciddileşti ve "Bir sonraki görevimiz bu olacak" diye onayladı.

Matían her şeyden çok eğlenmiş görünüyordu ve Vayme ile ben yeni arkadaşını kulaklarının arkasını kaşıyarak selamlarken onu kollarına sürükledi.

Mükemmel değildi... ama yine de çok sevdim.

Krallığımızda her şeyin yoluna girdiğinden emin olmak birkaç hafta daha sürdü, ancak her şey yoluna girdiğinde Strong ve Soft'un yanı sıra üç çanta dolusu malzemeyle yola çıktık.

Strong ve Soft'un aralarındaki pırıl pırıl yeni dostluk bağı sayesinde, arada bir yanları birbirine degecek şekilde koşuyorlardı. Strong ve Vayme beni onun sırtına binmeye ikna etmeye çalışmışlardı ama Soft ve ben sırtarak reddetmiştik.

Ne de olsa güçlü erkekler etkileyiciydi ama bazen ayaklarımızı yere basmamız gerekiyordu.

Dostum beni mağarama geri götürme sözünü tutuyordu ama bunu yapma şekli ikimizin de söz verirken amaçladığımızdan çok farklıydı.

Acelemiz olmadığı için çok daha yavaş seyahat ettik. Vayme bana yol üzerinde görebileceğimiz güzel yerlerin bir listesini verdi ve birkaçı Jirev'in hemen dışında, biri de Loire'ın öbür ucunda olmasına rağmen her birine gitmesini istediğimde bir kez bile şikayet etmedi.

Laeli ve Ravv'ı ziyaret etmek için durduğumuzda, onları çiftleşmiş olarak bulduk, çok şaşırdım. Günün büyük bir bölümünü Laeli ile birlikte kalelerinin mutfağında yemek pişirerek geçirdim, hikâyelerimizi anlatırken gülmekten kırıldık. Akşamı da

Şehirlerinin ünlü partilerinden birinde, Vayme ve ben geceyi baş başa geçirmek için sıvışana kadar içip dans ettik.

Loire'da o kadar çok çiftleşmiş çift ve fae çocuk vardı ki, aklımı başımdan aldı ve Vuuth'ta sadece Vayme ve benim bir bağa sahip olmadığımız bir gelecek için beni umutlandırdı.

Jirev'e vardığımızda orada da bir gün geçirdik. Görünüşe göre Nissa bana bir mektup yazmıştı ama onu bana vermeyi kabul eden kişi bunu yapma zahmetine hiç girmemişti. Kralım homurdanarak mektubu bulacağına ve bunun bir daha asla yaşanmayacağından emin olacağına söz verdi.

Mektuplar aracılığıyla da olsa arkadaşlarımla bağlantı kurabilmemi istiyordu.

Orada Nissa ile tarlalarda bir gün geçirdim, ama çoğunlukla sadece etrafta dolaştık ve gökyüzünün altındaki her şey hakkında sohbet ettik. Birbirimize hikayelerimizi anlattık ve çocuk sahibi olmak için ne kadar uzun süre beklemek istediğimizden bahsettik - *uzun* bir süre - ve ilk tanıştığımızda yapamayacağımızı hissettiğimiz her şeyi söyledik.

Orada geçirdiğimiz onca zaman için bir kapanış bulmuşum gibi hissettirdi ve bu beni sakinleştirdi.

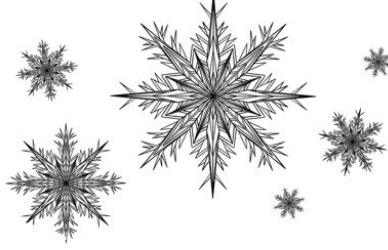
Kier'in kalesinde son bir gece geçirdikten sonra nihayet insan topraklarına ve kendime ait olduğunu iddia etmek istemediğim aileme doğru yola çıktık.

Her geceyi buzdan bir sığınakta geçirdik, başım onun kolundaydı ve beni ne kadar çok sevdiğini mırıldanırken vücudu bana sıkıca bastırılmıştı.

Hâlâ taşlarla çevrili bir yerde kendimi her zaman daha güvende hissedeceğimi düşünüyordum ama kralım yanımdayken artık korkmuyordum. Ve benim için her şeyden önemli olan da buydu.

CHARIEA z8

VAYME

K Aelle, ailesinin yaşadığı kasabaya doğru son birkaç saatlik yolculuğumuz sırasında sessizdi. Hazır olduğunda paylaşacağını bildiğim için onu düşünceleri için zorlamadım.

"Önce eski mağarama uğrayalım," diye mırıldandı bana ve xuno'ya yaklaşırken.

Strong dönerek o yöne doğru ilerledi ve Soft da onu takip etti.

Xuno durduğunda attan indik. Yanımda yavaşladığında Kaelle'in elini tuttum ve bana küçük, minnettar bir gülümseme attı.

Ailesi hakkında öğrendiği her şeyi tam olarak çözemediğini biliyordum. En azından tam olarak değil. Böyle yaraların iyileşmesi birkaç aydan çok daha uzun sürerdi ama iyileşirken asla yalnız kalmamasını ve değerini sorgulamamasını sağlayacaktım.

Beni eski mağarasına götürürken elimi sıkıca kavradı ve kapıyı incelemek için bir an ayırdı. Onun yaptığı gibi zorba olmadan ona destek olabileceğim kadar arkasında kaldım.

Etrafında dolaşırken tek kelime konuşmadık. Biz yokken su dolmuştu, damlayan suyun altındaki kova tamamen kaybolmuştu. Yatak olarak kullandığı her neyse, kitapları ve bir zamanlar ona güvenli, sıcak bir alan gibi hissettiren diğer her şeyle birlikte gitmişti.

"Eşyalarımı aldılar," dedi sessizce zihnime. "Acaba benim için yas mı tuttular, yoksa sadece eşyaları geri aldıkları için mutlu mu oldular?"

Onun iyiliği için içimde bir öfke kabardı ama bunu dile getirmedim.

Onu orada durdurdum ve kollarıma çekerek şiddetle sarıldım. *"Seni sevdiğimi biliyorsun, Tempest. Bunu yapmak zorunda değiliz."*

Benim duyabileceğim kadar sert bir şekilde yutkundum. *"Biliyorum ama bunu yapmak zorundayım. Öğrenmek zorundayım, yoksa hep merak edeceğim."*

Anlıyor olsam da, bunun ona acı vermesinden nefret ediyordum.

"Pekâlâ. Yeter ki bu gece kollarıma kıvrıl ve burada hissettiğin her şeyi bana anlat."

"Yapacağım. Eğer yapmazsam muhtemelen patlayacağım," diye itiraf etti.

Onun yumuşak şakasına kıkırdayamazdım. Zor durumda olduğunu ve yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bildiğim halde.

"Sadece burada bulunarak bile bana yardım ediyorsun, Vayme."

Onu daha sıkı sıktım. *"Bir şey söyle, seni hemen oradan çıkarayım."*

"Biliyorum. Teşekkür ederim." Başını arkaya yatırdı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. *"Ben de seni seviyorum."* Bununla birlikte uzaklaştı ve beni arkasına çekti. *"Oraya yürüyoruz. Xuno'ya binmenin daha sert görüneceğini biliyorum ama ne kadar güçlü olduğumuzu görmelerini istiyorum. Bize saldırma ihtimalleri her zaman var ama silahları olduğunu sanmıyorum. Sanırım onların silahı bendim."*

"O zaman bir fae erkeğinin yanında, saçlarından rüzgar eserek içeri girdiğinde iki kat korkacaklar."

Yumuşak bir şekilde güldü. *"Sanırım. Onları korkutmak isteyip istemediğimden emin değilim ama buna tamamen karşı da değilim."*

"Gücünüzden korkuyorlarsa, buna layık değiller demektir."

Kaelle karşılık olarak elimi sıkı.

Soft ve Strong yanımızdan ayrılmadan dağdan aşağıya doğru ilerledik.

Yürüyüşümüze başladıktan kısa bir süre sonra kasaba halkı toplanmaya başladı. Dedikoduların kasabada uçuştüğünü hayal ettim; insan tutsakları elini tutan bir adamla geri dönmüştü. Onları öldürmek için mi oradaydı, yoksa gerçekten sevildiğine mi inanıyordu?

Dağın dibine vardığımızda o kadar çok insan toplanmıştı ki tüm kasabanın orada olduğunu varsaymak zorunda kaldım.

Bronz tenli, mavi saçlı, yumuşak görünümlü, orta yaşlı bir insan kadın grubun en önünde duruyordu. Yanında da aynı yaşlarda, soluk tenli ve koyu renk saçlı bir adam vardı. Bunlar onun ebeveynleri olmalıydı.

Kaelle'in yaşlarında başka bir adam da onlarla birlikteydi ama o çok ama çok belirsiz görünüyordu. Saçları eşimle neredeyse aynı renkteydi ve kardeş olduklarını ele veriyordu.

"Kaelle!" diye bağırdı annesi, bize doğru koştu ve kollarını kızına doladı. Eşim elimi ölümüne tuttu ama boşta kalan koluyla annesine hafifçe sarıldı.

Annesi ekledi, "Senin için çok endişelendik! Nerelerdeydin?"

Kaelle onu bıraktı ve annesinin bakışları bana kaydı. Sanki boyumu ilk kez fark ediyormuş gibi hemen arkasına baktı. Kaelle saçlarımı toplamamı istemişti, böylece herkes kulaklarımın ucunu görebilecek ve ne olduğumu anlayabilecekti, ben de en ufak bir itirazda bulunmamıştım.

"Fae Kralı Vayme tarafından kurtarıldım," dedi Kaelle, sesi sabitti. Bu kararlılığı için onunla gurur duyuyordum.

Annesinin endişeli ifadesi hafifçe kırıldı. "Kurtarıldı mı? Ne demek istiyorsun?"

"Senin davranışlarına karşı kör olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu, sesi sessiz ama güçlüydü. "Senin vücudunun yumuşaklığına ve benimkinin kırılganlığına? Beni aç bıraktın anne." Arkadaşımın gözleri kasabadaki herkese dikilmişti.

Hepsi de ya benden ya da Kaelle'den uzaklaşmak için geri adım atıyor gibiydi.
"Hepiniz beni aç bıraktınız."

"Senin büyün tehlikeliydi," diye karşı çıktı annesi, sesi tüm nezaketini kazanmış olması gerektiği kadar çabuk kaybetmişti. "Pek çok kasabayı yok ettin Kaelle. Büyün seni bir canavara dönüştürdü."

"Ben Kraliçe Kaelle, size. Senin aksine, Fae'ler güce saygı duyar ve ben şu anda Kral Vayme ile çiftleştim." İfadesinin şokunu atlatmak için bir an bekledikten sonra ekledi: "Varlığından haberdar olmadığım büyünün kontrolünü kaybettiğimde daha *çocuktum*. Kendi kızını aç bıraktın; eğer ikimizden biri canavarsa, bu kesinlikle ben değilim."

"Bu kadar *yeter*," dedi babası, yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde karısının yanına gelerek. Yumrukları sıkılıydı ve piç kurusu gerçekten de kadınıma yumruk atacakmış gibi görünüyordu. "Annene saygısızlık etmeyeceksin."

Onunla ilişkisinin ne olduğu umurumda değildi - eğer dostuma saldırırsa ölürdü.

Kaelle babasını, "Bana ya da kralıma saldırmaya kalkarsan, göz açıp kapayıncaya kadar senin hayatına son verir," diye uyardı. "Artık benim üzerimde hiçbir gücün yok.

Hiçbirinizin yok."

Kasabaya baktı ve babasının yüzü daha da kızarıırken bir anlığına esintinin saçlarını savurmasına izin verdi.

Akıllıca, ikimize karşı da bir hamle yapmadı.

"Kralım bizimle birlikte bir tabur fae savaşçısı getirmeyi teklif etti. Bu lanet kasabayı yerle bir etmek için sadece birkaç tanesi yeter, öyle değil mi?"

Bakışlarım hızla alanı taradı. "On dakika kadar bir süre içinde kendim halledebilirim. Tabura gerek yok, Tempest."

İnsanlardan birkaçı, gelmekte olan ya da olmayan fırtınadan saklanabileceklerini umarak evlerine geri döndü.

Gelmiyordu ama bunu bilmiyorlardı.

Dudakları usulca yukarı doğru kıvrıldı ve kasabaya dönüp bakarken başını salladı. "Her neyse, bunu düşündüm ama seni burada bırakmanın, ihtiyacın olan her para için tarlalarda acı çekmenin çok daha iyi bir intikam olacağına karar verdim. Sen acı çekerken, ben fae lezzetleriyle ziyafet çekiyorum ve taptığım fae kralıyla ölümsüz hayatımın her anının tadını çıkarıyorum - ki o da benim ona taptığım kadar bana tapıyor. Eğer beni sevseydin, belki seni de yanımda götürür ve aynı mutluluğu sana da sunardım. Bunun yerine, seni senin olabilecek mutluluğun en küçük örneğiyle baş başa bırakıyorum."

Strong'un sırtındaki büyük erzak torbalarımızdan birini çıkardım, iplerinden çekerek açtım ve onlara doğru fırlattım. Bu amaçla getirdiğimiz şekerlerin ve diğer tatlıların üst katmanı toprağa döküldü, hepsi de zaman içinde yavaşça çözülecek bir plastiğe bozulmadan sarılmıştı.

"Beni bir daha asla göremeyeceksin ama kalbimin bir köşesinde hâlâ senin için en iyisini diliyorum." Bununla birlikte Kaelle başını ailesine doğru eğdi, bir bacağına arkadaşının sırtına attı ve havalandı.

Elimde kılıcımın babasına doğru adım atarak oyalandım. Buz o kadar tanıdıktı ki vücudumun bir parçası da olabilirdi.

Bıçağın ucunun boğazını öpmesine izin verdim ve alçak bir sesle, "Babası olarak dişimi koruman gerekiyordu. Ölümünden sonra geri dönüp mezarını lanetleyeceğim ve bir sonraki yaşamında başka bir çocuğa aynı şekilde zarar veremeyeceğinden emin olacağım."

Solgunlaşırken yüzündeki kırmızılık kayboldu.

İnsanlar fae büyüsü hakkında çok az şey bilir; muhtemelen benim kimseyi lanetleyemeyeceğimi bilmiyordu. Bundan şüphe etse bile, sadece bu tehdit bile onu rahatsız ederdi.

Onu neredeyse ölümüne korkutacak kadar uzun bir aradan sonra nihayet onu serbest bıraktım ve bir bacağımla Strong'un sırtına attım.

Gökyüzüne doğru acımasızca uludu ve Soft onun ulumasını uzaktan yankıladı. Sonra dişlerini kasaba üyelerine geçirdi ve arkadaşının peşinden gitti.

Soft ve Kaelle'i çabucak yakaladık ve kadını kendini kollarıma attı, gözyaşları yüzünden süzülürken derin nefesler alıyordu.

Ona sıkıca sarıldım, istediği kadar ağlamasına izin verdim. O benimdi, ben de onun ve onu asla terk etmeyeceğimi biliyordu.

Hüznü birkaç gün boyunca onu takip etti, ancak son varış noktalarımızdan birinde durduğumuzda, sabit bir kararlılığa dönüştü.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye mırıldandı, Ağrıyan Uçurum'un kenarından dışarı bakarken. Kolum ona sarılmıştı ve o da benim yanıma sokulmuştu. İçinde yaşayan varlıkların ve yaratıkların hiçbirinin yüzeye çıkmak için bir nedeni yoktu, bu yüzden tehlikede değildik. İçindeki Canavar bile başka bir kontratı olana kadar aşağıda kalacaktı - ve sonra talihsiz hedefini avlayacaktı.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye karşılık verdim ve yanağına bir öpücük kondurdum. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Sanırım öyle oldu."

Benden bir kıkırdama kaçtı. "Kesinlikle yaptın, Tempest."

Gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı. "Laeli ve Nissa mutfaklarda ve tarlalarda çalışırken çok mutlu görünüyordlardı. Sence ben de böyle bir şey bulmalı mıyım? Bir tutku?"

"Toplantılara katılmaktan mutlu görünüyorsun," diye belirttim. "Diğer insanlar kraliçe gibi davranmak istemiyor ama bu senin yapamayacağın anlamına gelmiyor."

İtiraf etti, "Toplantılardan gerçekten keyif alıyorum. Özellikle de benim fikirlerimi kullandığınızda." Bana bir sırtış fırlattı ve ben de güldüm. Sesim uçurumu aştı ve vücudu benimkine karşı gevşedi.

"Düşüncelerine her zaman olduğu gibi büyük değer veriyorum." Onu sıkıca kavradım. "Sonsuzluk seninle mutlu olacak, Tempest."

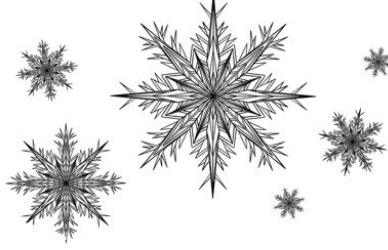
"Ya da en azından bir yığın eğlence," diye mırıldandı, hâlâ kendi gülümsemesini takınarak.

"Bundan eminim." Yanağına bir öpücük daha kondurdum ve kollarımın arasında dönerek dudaklarımı dudaklarına götürdü.

Gelecekte ne olacağı umurumda bile değildi, yeter ki sevdiğim kadına sarılabileyim.

ERILOCUE

KAELLE-BİRÇOK Yıl Sonra

"**V**eil, birlikte çok tatlılar." Pavia yeni eşini en derin çiftlikten sadece onlar için getirilmiş çiçeklerden oluşan bir kafesin altında öperken gözlerimdeki yaşları sildim.

Kutlama. Pavia insan gibi bir düğün istemişti ve bunu başardı.

"*Şu anda her şeyin çok sevimli olduğunu düşünüyorsun,*" diye mırıldandı Vayme, eli elbisemin yan tarafındaki kesikten çıplak, şiş karnımı yavaşça okşarken.

"*Hamilelik hormonları yüzünden. Beni öldürecekler,*" dedim iç çekerek.

"*Buna izin vermeyeceğimi biliyorsun.*" Alnıma bir öpücük kondurdu. "*Ve bu sefer haklısın. Çok sevimliler.*" Bakışları yanımda güreşen xuno yavrularına kaydı. "*Belki de o kadar sevimli değiller.*"

Soft beceriksiz yavrulara hırlıyor, uslu durmalarını sağlamaya çalışıyordu ama onlar nadiren söz dinliyordu. Ve Strong onların bu dik kafalılıklarıyla o kadar eğleniyordu ki, hiç eğleneceklerinden emin değildim.

Dudaklarımdan yumuşak bir kahkaha döküldü. "*Haklısın. Herhangi birinin ya da herhangi bir şeyin bundan daha sevimli olması zor olurdu.*"

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve alnıma bir öpücük daha kondurdu, hâlâ karnımı hafifçe okşuyordu. "*Bebeğimiz bunu başaracaktır.*"

Bir kahkaha attım. "*Veil, umarım öyledir.*"

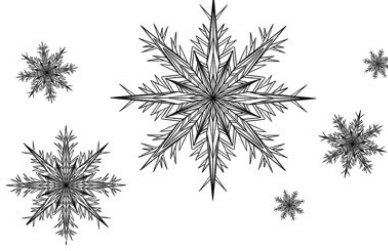
Hafifçe kıkırdadı ve Pavia ile eşi gözleri ışıl ışıl, parmakları birbirine dolanmış bir şekilde kalabalığın arasından geçerken hepimiz ayağa kalktık. Biz en önde, Matían ve eşinin karşısında oturuyorduk; Pavia durup onlara sarılmadan önce ikisiyle de sırtttık, sonra da biz.

Vayme'ye "Beni her zaman sevdiğin için teşekkür ederim" diye fısıldarken gözlerimden daha fazla yaş aktı.

Arkadaşımın "Bu bir ayrıcalıktı Pav" diye mırıldandığını duyduğumda ağlamaya başladım.

Veil, Vayme beni o küçük mağaradan çıkarıp böylesine güzel bir hayata zorladığı için çok mutluydum ve bu hayatta kalabilecek kadar güçlü olmayı öğrendiğim için kendimle gurur duyuyordum.

A7IEAΠOYCΠIS

Bu seriyi kapatmak için birkaç neşeli paragraf yazmıştım ama bir kitabın sonunda yalan söyleyemem.

Yapamıyorum işte.

İşte gerçek.

Bu seriye başlamadan kısa bir süre önce, yaşamadığım bir ülkede bir imza günü için bulunduğum sırada düşük yaptım. Eve döndüm ve üzerinde çalıştığım kitabı bitirdim ve ardından yeni bir seriye başlamak zorunda kaldım.

Duygularım dibe vurmuştu, kaygım tavan yapmıştı ve kendimi çok neşeli ya da umutlu hissetmekte zorlandığım bir dönemde neşeli, umutlu kitaplar yazıyordum.

Mizahı ve alaycılığı azaltarak ve daha fazla olay örgüsü ekleyerek kendimi o zamanki mükemmel kitap fikrime gömdüm. Süslü ciltler ve sert kapaklar planladım ve bunu gerçekleştirdim.

Bu kitaplar kederimden uzaklaşmamı sağladı.

Onlar, böyle bir durumda yapabileceğiniz kadarıyla olanları kabullenirken beni idare edecek bir şeydi.

Onları yazmayı hala seviyordum... ama geçmişteki diğer kitaplarda olduğu gibi onları ruhumda hissetmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, o noktada ruhumda herhangi bir hikaye hissedebilir miydim bilmiyorum ve bu sorun değil. Duygularım ve zihinsel sağlığımla mücadele ederken bir meydan okumaya ve bir hedefe sahip olmak güzeldi.

Ama şimdi bu seri bittiğine göre, kendimi artık o mükemmellik fikrini istemediğimi fark ederken buluyorum.

Mizahı ve alaycılığı geri istiyorum. Neşe ve umudu da.

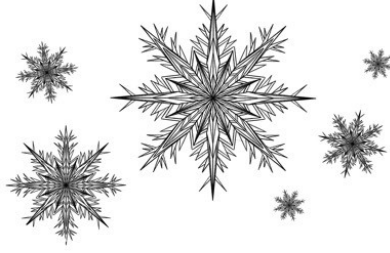
Kendimi geri istiyorum.

Hâlâ Evare'de daha fazla yazmayı planlıyorum ama bazı şeyleri yeniden değiştireceğim. Suikastçıların hikayeleri devam edecek, ancak şimdi onların zamanı değil - bir sonraki serimin adı Kurt Tarafından Sahiplenilen olacak ve Ravv tarafından sevgiyle "pislikler" olarak adlandırılan gizemli şekil değiştirenlerle Kırık Orman'da geçecek.

Her zaman olduğu gibi, okuduğunuz için çok teşekkür ederim!
Sevgilerimle,
Lola Glass <3

Not: [Facebook grubumda](#) seri için birkaç karakter yaratmama yardımcı olacak çekilişi kazanan hanımlara son bir teşekkür! Kiah, umarım Matían ve Pavia'nın ortaya çıkışını seversin!

BONUS ERILOCUE

[Bu bağlantıyı](#) kullanarak Lola'nın e-posta listesine katılın ve Vayme ile Kaelle'in bir toplantıda eğlendiği ücretsiz bonus sahneyi okuyun! ;)

[Şimdi Okumak İçin Buraya Tıklayın!](#)

Kitap sürümlerinin yanı sıra yaklaşan fırsatlar ve promosyonlar hakkında güncellemeler alacaksınız. Spam yok!

Lola GLASS'TAN TÜM DENİZCİLER

Fantastik Romantik-

Kurt Tarafından
Sahiplenilen Yasak
Eşler Vahşî Av
Felaketin Kralları
Gecenin Laneti
Yanan Krallık
Fae Kralına Kurban Edilen
Şekil Değıştiren Kraliçe
Doğüstü Yeraltı Dünyası

Paranormal Romantizm-

Vahşî Sürü
Eş Avı
Kurtboğan
Şekil
Değıştiren
Şehri
Canavarlar Ayı
Reddedilmiş Eş
Sığınağı Serseriler
Paketi

Toucn'ta SIAY

Çekilişler, tanıtımlar ve daha fazlası için Lola'[Lola's Book Lovers](#)'nın Facebook grubu a göz atın!

Ya da onu şurada
bulabilirsiniz: [TIKTOK](#)
[INSTAGRAM](#)
[PINTEREST](#)
[GOODREADS](#)

Aboul me AUMOA

Lola, *hafif* bir romantizm takıntısı ve aşka -gerçek aşka- tutkusu olan bir kitapseverdir. Çiçekler ve çikolatalar gibi bir aşk değil, iki insanın uzun sürecek kadar güçlü bir ilişki kurduğu türden bir aşk. Okumayı sevdiği ve kitaplarında tasvir etmeye çalıştığı ilişki türü budur.

Sihirle ilgili olsalar bile ;)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

